

נדרות פי רצה נא יי ומשפטיך למדני :

נדרי ליי אשלם נגדה נא לכל עמו :

בהעלותי על ספר ביאור קמן הכמות ורב האיכות הראתי

ספר רנת דודים

בשמו : כמבואר הטעם בהקדמה :

והוא ביאור על ספר שיר השירים שחבר אבן החבמה :

יעידון יגדון הספרים כולם כי הוא שלמה העלך עליו הסלובו והנה זה ימים רבים נמתי דעתי לדרוש מספר הזה כמה מקראות להיות למשמרת לאותו ולא זכיתי לקיים הדברים כאשר מפי נאמרים כאשר הסכו עלי העושים / בהיותי מקדם חמש שנים / שקט ושאלן / כיות דען / בעיר ואש בישראל / יכוננה אלהי / עד ביאת הגואל / היא הקבילה המפוארה / באנשים חכמים וכבדים תופשי תורה / הנקראת קיק פראנקפורט דמיין שמה בעלי אסופות בעלי קרנים / כל אחד ברוחו פי שנים / אשר שמן תורק שמה / ולא נמר ריחם וטעמם / וכעת נטרדתי משמה בניגודת הזמן / אשר לא יטען עליו להיותו בלתי נאמן / כמאמר החכם הזמן עיט נבוע / והתבל גשר רעוע / ובלתי למקום אשר יבטיח מצני עמינו מתי מספר / ישבתי בגיל פה"ד בן חסיד / כי אמרתי איך אדרש לבית ישראל / ולמי אגיד ואספר מעשה אל / ואיך אקיים המקרא אשר הבלתי בראשונה / כמנות אלהי בוכן מעונה / ותמכתי יתדותי לקיים נדרי בהלכתו / כאשר ביאר הרב המורה בהקדמתו / כי הדבר אשר יכתב בספר הרי הוא כחילו דרשו לחלפים ולרצבות / כי מאליו יקרה מלודף הערך הימים ובעים רבות / וזה החלי לעשות בשם יי אל עולם :

נדפס פעם ראשונה בשנת ו'ש"ן מפני חדש תוציאו. ועתה

אודתי כגבור הלצי להוציאו פעם שנית

ה"ק רוב בעריש לאם מצאנז-חדש.

בארטפעלד שנת תרס"ו

בדפוס הרבני מ"ה יוסף מאיר בלייער נ"י

Druck von M. Blayer, Bartfeld. 1906.

הסכמות

ב"ה

ב"ה

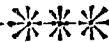
הן כבוד הרבני המופלג הותיק, מו"ה דוב בעריש לאה נ"י רצונו להעלות מחדש על מכבים הדפוסים של רנת דודים על שה"ש ומחברו היה אי מתקופי קמחי הגאון הרמ"א ז"ל, והוצא בשה"ש להגאון חידושי שראה פירוש הזהר בני להגאון מהו אריהו בן הגאון משה רואניץ וכי הם שהיו ממספחת רש"י, והוא היה מעתיק ראשון ממי דרכי משה לרבני הרמ"א שהיה מכתובת ידו עולים ויורדים וגליונות ומתקנים וזיקקו ופיהרו ע"כ מזה עליו להחזיק את ידי הרבני הנ"ל ולגדור גדר בפני עובי עולה לאסור איסור מלחזור ולהדפיס ספר הנ"ל עד כלות עשר שנים, ולשומעים יונעם ועליהם תבא ברכת טוב.

בעה"ח חוסם שלשים למכ"י ה' המור תרס"ו לפ"ק הי"ק משה בן אהמיה עמרם גרינוואלד ז"ל.

הנה בא אלי ידידי הרבני החסיד המופלג מו"ה דוב בעריש לאה מק"ק לאה ונידו מענה שבתו כבר הגיע לשרקה ואין בידו לבלק אפילו ש"א ונוסף על זה יד ה' נגעה בו והשתו תלתה לו ור"ל מחוסר פרנסה הוא ע"כ מסרתי לו הספר הקדוש רנת דודים מאת כ"ק מרן הרב הנדיק הגאון הקדוש מו"ה ארי' בעל שם טוב ז"ל, והספר הזה קרוב שלוש מאות וחמישים שנה שלא בא בדפוס, ספו תמו ואדורו להו ולא נמאה אפילו אחד בעירו והנה גוף הספר אין לר"ך להסכמה כי מי הוא זה אשר רואה דבריו הקדושים הנאמרים בתוכו ולא ימהר לקנותו בכסף מלא, אך למען לא יבואו בשדה אחר, ולעשות כדבר שאין לו שחר להחזיר להדפיסו ולהיות להתסיד מו"ה דוב בעריש נ"י גרמא בניזקין, לכן בקש מעמדי להסכים אתו אשר בכחו להעיל איסור על אחרים שלא ידפיסו עכ"פ עד משך עשרה שנים, כי

כן נהגו כל העולם, וכן מוסכם מגדולי הדור אשר המדפיס ספר יסן יש בכת הרבנים לאסור על אחרים שלא יחזירו וידפיסו הן במדינה זה והן במדינה אחרת עד אשר ימכור הראשון את הספרים אשר הדפיס, ולאשר שראיתי אשר בלדק דבריו הסכמתי אתו שביכולתו להטיל איסור על אחרים כנ"ל, וכן הוא עשוי חקי המדינה ירייה ותלייה לשום אדם מישראל לעבור על לא תסיג גבול רע"ך, על השומעים ינעם ותבא עליהם ברכת טוב, דברי הכותב למען כבוד התוה"ק ולמען המזהר אור ליום ג' סי ויג' ה' ימים להודש שבת תרס"ו לפ"ק ס"ק קרחא יע"א

ס"ק יצחק ישעי' הרברשטאם בן הה"ל הגה"ק זלל"ה מצאנז.

ב"ה

כול רנת דודים באה"י לדיקים כי יתחדש אורו ע"י הרבני המופלג ירה ה' מה"ו דוב בעריש לאה ש"י מלאח אשר נספו אותה ויעש הולאה חדשה מספר "רנת דודים" אשר תכרו וגם יסדו על שיר השירים חד מקמחי הגאון האדיר המקובל אלקי קדוש ה' מכובד מרן ארי' בער שם ז"ל אבדק"ק פרידבורג ואח"כ בק"ק ווירמייזא ושם חלקת מחוקק ספון בן הגאון המובהק בדורו מו"ה משה רואניץ ז"ל מספרי"מ בן שני מהבר והטפסר בישראל אשר עמד לכם עמו בכל מדינות מלכות רומא הנדיק המפורסם מו"ה יוזרמאן ז"ל מרחשהיים במדינת עלזום ממספחת לואין מנוע רש"י הקדוש ולמעלה בקודש ואני זכיתי בשנת תרכ"א להשתתף על קברו של הגאון הקדוש מו"ה אלי' בעל שם ז"ל הנ"ל בוירמייזא ואין זה הקדוש ר"י אלי' בע"ש מחעלס זקינו של החכם נבי ז"ל המובא בספרו סי' א"א אודות הגולה שעשה כי שנים היו זה ברור ולא כאשר עשו בזה בהקדמה וגם בהסכמת גאון אי בהולאת ספר מיכלל יופי על קבלת הגאון המהדר ז"ל, (וי"ש תחת ידי מירושת קדוש זקוני בעל התם סופר ז"ל חיבור גדול כתב יד בשמו "אוצר ההכמה" על שכל החכמות כלולים בו והוא מלוקט ומחובר מחיבורים שלימים וקנטריסים מראשונים בעל קבלה כמו הרמב"ן, הראב"ע, הרוקח ר"י עזריאל וכדומה והוא מכתב יד בנו הגדול של הנדיק הטפסר ר"י יוזמאן ז"ל הנ"ל היה

הסכמות

הגאון המקובל מו"ה יעקב המכונה יוקל לואנץ ז"ל מוואלערשטיין וכתבו צעות ש"ט ש"י שי"א לחלף הש"ן) ודבר שפתיים אך למוחר כי מלוה רבה לעמוד לימין הרבני המופלג הנ"ל ש"י להוציא לאור תעלומה יקרה מאדס גדול בענקים חיש חלקים נורא אשר כל דבריו בקדושה וטהרה יתירה כאמרים וגם אני אי"ה בלי אקח ספר אי כשיצא לאור ולבקשת הרבני הנ"ל העליתי שורות אלו על הכפר בעטי עם סופר ובעה"ת יום ה' לסדר "אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" תרס"ו כ"ג למיט מוניס סה בערעגסאס יע"א

ס"ק שלמה סופר צ"ג מהראשונים ז"ל

אבדס"ה והגליל יע"א

צנזרי"ב

צ"ה

כ"י התורני המופלג מו"ה דוב בעריש לאם נ"י ביקש ממני ליתן בידו הסכמה על כה"ק "רנת דודים" שהוא ס"ו על שה"ש ותוכן ענייני לעורר האהבה אני לדודי ודודי לי אשר המחבר הספר הזה היו אחד מתקיפי דעלמא גאוני קדמאי וחליו להעלו על הדעת לבוא כמסכים על דבריו ה"ק רק באתי לחלות פני עם ה' אלה במדינתנו שיתו לחיזק ידי התו הנ"ל המו"ל מחדש וכל קורא בסה"ק הזה ימצא כי טועמו חיים זכו ואסור להדפיס שנית עד משך עשרה שנים / זכות המחבר ה"ק גן יגן על כל המסייעים להנ"ל

הנ"ה בא לפני איש אחד שמו הרבני המופלג החביד כשי"ה מו"ה דוב בעריש ראם נ"י מק"ק לאח והראה לפני כי הוא מדפיס יגן נושן ספר "רנת דודים" פירוש על שה"ש מרב גדול קדמן שהיו בימי רבינו הרמ"א ז"ע והספר הנ"ל מזכר בסדר הדורות וגם נשה"ב מה"ב חיד"א מזכירין והספר הזה לא נדפס רק ש"א זה ערך ג' מאות שנים והוא יקר המציאות ומלוה גדולה לחזק ידי הרבני החסיד הנ"ל המזכה הרבים בהדפסת שנית ספר מגדול קדמון ואם אמנס כי על ספר מגדול הדור בדורות הקודמין א"ש טוב הסכמה ונפרט כי מעודי לא נסיתי באלה להיות מהמסכימין על הדפסת ספרים אך לא יכולתי להביז פני המדפיס ריקס / וגם הראה לי כי יש לו הסכמות מגדולי רבני מדינות הגר / לזה גם אנכי מלאתי מבוקשו / והנני גם אנכי מאטרף עם רבני מדינת הגר כי חלילה לשום איש להיות מסיג גבילו ולהדפיס הספר הנ"ל שנית משך עשרה שנים / וגם אבקש מאת אחיני ונדובי עמינו בכל מקומות שיכבדו את מוכיז ויקחו מאתו את הספר הנ"ל בכסף מלא ובזכות זה יתברכו שמעון הברכות / כה דברי המדבר לכבוד התורה ולכבוד בעהמ"ת הרה"ג ז"לה"ה. בעה"ת יום ה' במדבר מ"ז למבני תרס"ו רחלמישל.

ה"ק יודא גרינווארד
אביד דיקס סאעמאר והגליל.

ס"ק שמואל ענגעל חוס"ק הנ"ל.

הקדמת המחבר

במסכת ברכות אמר רבי חלבו אמר ר' הונא לעולם יהא אדם

זהיר בחפלה הונחה פהרי אליהו לא נענה אלא

בחפלה הונחה פהרי ויהי בעלות הונחה ויגש אליהו ע"כ זה הוואמר אם צא

כפשוטו להזהיר אותנו שלא נחטא בחפלה הונחה הלא יהי תוואון רב וזה

צא להסמייעינו ומילחא דפטיעא סיח דהרי חפלות כנגד תמיד תקינים ואפי

לדברי האומר אבות תקינה איך יעלה על הדעת שצבטל או נחטא צוה

שהאבות עולם אשר הן הן המוכזבה קיימו וקצלו עליהם ועל זרעם, צבטל

רב נחמון דאמר אף חפלה שחריה כו' אחא לאשמועיון כגון מי שהיה רולה

ללאח לדרכ ואם לא יתפלל חכך צבקר אלא יעשה כוחיקין לא יוכל להחפלה

כגון שסולך צטיירא קמ"ל דיוכל להחפלה מיד צבקר ואדרבה לריך להזמר צה,

דכתיב יי צוקר השמע קולי, וכן לדברי יוחנן כתיב יחא דקאמר טיזמר בחפלי

ערביי לאסוקי מ"ד רשות, ולחכי צאו שלא כקדר כי היה לו לחכי להקדים

ר"י לר"כ כי סיכי דליהו על הסדר מנחה ערביה שחריה ואולם הציא דברי

ר"י צאחוכי כי הוא חידוש יותר וכולם, הגם לכבר אשמועיון ר"י צוקוס

אמר איזהו צן העה"צ זה הסוואך גאולה של ערביה לחפלה של ערביי דכתיב

יי לורי וגואלי וסוואך ליה יענד יי ציוס לרה י"ל דעיקר למודו ונחכי דוהחם

הוא אחי' דלחפלה שחריי קאי דכן משמע ליטנא דציוי לרה, אצל ודקא

חזינן מקרא דכחון חפילתי קטרת שלרי' להזמר בחפלה ערביי א"כ ה"ה דצעי

למיסאך וציוי לאו דווקא ואם כן כל אחד אחא לאשמועיון דבר חידוש אצל

ר"ח ואי אחא לאשמועיון ואין לומר שחא לאשמועיון טיזמר להחפלה חכך

בעלות הונחה לאחר שש ומחלה שזה לא נחצאר דצצריה ועוד דא"כ למה אבו

ונחשיי עד אור אורתי רלויי פלב הונחה, ועיקר מ"ל פהרי אליהו לא

נענה כו' דילמא אילו היה נגש צשחריה ג"כ היה נענה, והנה מקושיא זו יש

להוואין צעד האומר שך דעמו שכל אחד יתפלל חפלה הונחה כי כל אחד

לא ידע מה הוא כוואמר איזו חם אחי לא אדע כפטי חם צא מלד הגבורה

ואם מלד החקד ולכן זהר בחפלה הונחה דוהערי דינא צעלמא ויטעו לללי

ערב ואז יתעורר על ידו תוקף עמו וכח ונלעילא ואז יקום גוי אויביי וזה היה

כונת אליהו כי הוא צא מלד הגבורה, דכתיב קנא קנאחי ואפילו לדברי

האומר כהן היה שהוא מלד החקד מ"ו צא גם מלד הגבורה וזה היה צקצת

יוסף אבי אמו של פנחס שכתגבר על ילדו ולכן צא לקרוח אל אלהי' שיתלצש

צגבורה ותרד אש מן השמי' כדי להנכס מציאי' הצעל וא"כ מקושיא הזאת

חתייט צזה אצל וכל מוקם הרשעות פקודות, והנה אומר אחי חפוחי זהר

צומשכיות כסף כאשר ציאר הרב הוורה כי יש לכל דבר כספר עם נגלה וזה

שצעל המאמר צא להורות ענין ועולה שהאדם צעודו צכחו ותקפו כונו השמש

בעלות זמן הונחה נעמה קלח מיעוטא דויעוטא לוערב צכל זאת חזרה

צחקפי' כן האדם כי יצא צין שלטים לארצעי' הגם כי יטעו לללי ערב כי על

הרוב שלטים הוא חלי שנות האדם צכל זה עדיין הוא צחוקמו לריך להחפלה

אל קומו ואם חטא יקרב כי לא ידע ותי יצא יומו וזהו הוא לדעתי מרומי

שמה אלל נציאי' הצעל צפסקוק ויאמר אלי' לכל העם גשו אלי ויגשו כל העם

אלי וירפא את מוצם יי ההרוק, והפסקוק הזה לריך ציאור כי לענין מה היה

הרגשה אם לקייעו אם כן היה לו לבחור וירפאו אלא שהיה מדבר על לבם

הקדמת המחבר

עד שכונס ויהי לנו זמנו וזמנו וזמנו יי' ההרוס כי הגוף הוא וזמנו יי' כי לשמור ירד אש וכן השמים היא הנשמה הנשורה וזהו לדעתנו כוונת המסוק אש וזמנו אדונה הנשמה לי ופירש אש רק כליו רק וזמנו אדונה הוא הגוף הנגוף הנשמה לי וזמנו את עולמתי היא הנשמה העולה על הרוח ואת שלומי הוא הילך הרע שנותרה פנים שחקוי אדם כאילו הוא איש שלומי, אש רולה להשפעת אומר אל חסדך כפסד אכול להיו' חזק כצריא אולם ולכן נקרא הילס"ר איל ר"ת אכול ושמה יאמר לך ואש רולה ליתן לךה הרבה נוחה ואומר פן חורש וכן בכל הענינים, ואם תדקדק צפרשה זו תמלא כל דברי הפרשה הזו בלשון יחיד אצל אליך ובדרכיך וכן כל הפרשה, וזהו וזמנו יי' ההרוס פהיו עוצדי ע"ז והיה אומר אליהם דברי כצופים ולכן הולדכו להגיש אליו כדי לדבר על לבם ואמר אליהם פהיו עוצדים אליהם חיים ומוך עולם ראו כי כולכם בני ישראל שזה השם הוא נורה עילוי ויתרון גדול ועל כן לקח שמים עשרה אצנים כמספר שבטי בני יעקב, ונסיים המסוק אשר היה דבר יי' אליו לאמר ישראל יהיה שמוך וכבר פירש הבן חצי צפירושו על זה המאמר שהצאנו תחילה פירש זה הכתוב תראנו נשם אונס על פי דרכיו הכלון שנתן לו שם אשר נורה על עילוי רב אש כן שמו גרם שלא תחטאו ואפשר שכוונתו שכל אחד מזהר לוומר ראה והשומר כי ישראל נקראת וזהו לאמר ישראל יהיה ואפשר שזה הכתוב להורות כונה שאמר יהיה שמוך הכלון כי וזן שלמים ואילך כמניין יהיה אז לריך ביותר להשומר להקרא ישראל ולא יעקב להמשיך אחר עקב ורמי"ת הילך הרע וזהו אמרו לעולם יהא אדם זהיר בתפילת המנחה שיחפלה לעת נולדו זמן המנחה שיי' לא יעצבו צדי הילך הרע ויחבדו שיוכל לעמוד נגדו שכל המנחות להבנות האל הקצ"ה עוזרו וכן עלינו באליהו שכתובין להבנות המלכה, בזמן המנחה כדי להסיר מהם לבצם העקש והנה אלפי הודלות והסלות, לכורא עלילות, אשר החיה אותי והגיעני שצאתי לערך ליה שכים בקרוב ונעט ורעים, יודע החמים דעים, ועל כל גל וגל שצבר עלי ראשי נעניתי, ונתתי הודאה על זה ואמרתי אנכי חטאתי והעויתי, כי קודשא צריך הוא לא עבד דינא בלא דינא, ומי שיהרהר ח"ו אמריו נחשב לאפיקורס ומינא, והנה קודם ימי הפסח שנה ד'תתקכ"ה חזרתי זה הפירוש שקראתי רנה דודים, בעבור כי הוא שצב שמועצתי ישראל להקצ"ה בלצציהם ונפגסם ומאודים, וכן מנחה הקצ"ה לישראל בנחה הדורים, ומימה כל הצעוריי, ונתתי לקרות להבאון עננת ראשי ועננת החכמים מוסר"ר נשם יי' גם לשאר יודעי התורה וצפרו להבאון מוסר"ר ונחם בן הר"ר יעקב ז"ל והיה לדבץ צפיהם העירוני ואמרו מה לך כרדם ומה לך פה אליו עת לעשות ליי' להצילו לבית הדפוס ולא יכולתי להתאפק ולעמוד על דעתי כמאמר רבי יוסי אש יאמרו לך חזיקי בו כ"ש אמ"ח ומורי ורבותי למלאות רכוס, ולהציא את מנחתי בזמן המנחה ככתוב ויהי כעלות המנחה ויגש אליהו, ואתה היא שאלתי מאלה כל הרוחה אותו שלא יקוץ בו לרוב קטנותו נשני פנים כי אש ימלא בו דברים מועילים כאותם לאומרו הנה עשיתי הישר והטוב כמאמר חז"ל לעולם ילמד אדם דרך קלרה ואם ח"ו לא יוכעו דברי לחיך נחמי מונחיי, הנה יפה עשיתי שקלרתי כתפוצת החכם לחצירו ששאל אותו למה לקחת אשה קטנה, והיתה תפוצתו מאחר שהוכרתי לנחור צרע ובחתי צרע צועיעומו והנה כעוני כוונתו אונס

הקדמת המחבר

אקום טיעולו דצרי לרלון לפני אדון הכל י"ת ואחר כך לפני הלווחים ואלחוח
י"י צחירה העסורה השוכנים כל אחד ואחד על מקומו צצית חדר תורתו ישאו
צרכה ואלח י"י כ"ע דורש ונצקש שלים יודעי התורה ולוודים ושלום עם י"י
אלכי הנבזה וחדל אישיי, לעיר ולא למד חכמה ישישים, אליהו בן לאחאי
וואהר"ר ווסה שלייע"א לואנץ זי"י"א? הכותב ר"ח ניסן צטתח הני"ל צפרי אלס
כי יקריב ווס קרבן ליי יקריב אוחו לרלונו וגווי? :

ב"ה

הקדמת המבוא לביה"ד.

אחינו צ"י הנני כותן לפניכם היום צרכה . ס' הקדוש הניכחי וואקדוש
העסורסיס כי **ארי' בע"ש** זלה"ה, ועסה וקרב ולב עמוק כעני
צפתח אצקש ואלח כדיצי עמיכו צ"י קחו נח צרכה לציחכס וצאשר תקנו ומוכי
ספי הקדוש הלז חחוקן שלטה עמודי החבל, הורה ועצודה הלמדו צקס"ק
הלז, וגו"ח העשו עוודי הכלב עומס צזה, יען ז' תחי' ואלחה אלוסה זה
כציר, וגם אחי כחוץ צווקדס האפסרי לעשות נישוואי צני וצחי שוכצב הגיעו
לפרק הנישוואין, ואחי עני ואציון ומוסקר לחס ומוזן דצכ יוס ציומו ווסה גם
לכלכל הוללות הכ"ל אשר עלו עלי ע"כ נח ואלוד אחצ"י חוקו וחמלו
עלי העני הסדכה צווכלוז עניו קחו ואלחי ספי הקדוש הלז צכסף שלס למען
יסי' לי לכסף וולח לרפאות אח ז' תחי' ולנשוואי צני וצחי ס"י וצפסיקחא
רצחי דר"כ א"ר לוי הסתח עפחות למורי איכו פתוח לרופא, כן יגן ד' עליכס
צשלוחו, לשמורכס וכל רע ויליץ עליכס נור הקודש צטפע צרכה והללחה
דרצ"י והנעסכה עד נזכה לגאלה שלימה צוהרה צימיכו אמון
כעחירת הדל שולל ונצקש עזר כדיצי עמו

דובעריש לאם וק"ק צאנז

בעל המביא לביה"ד ס' הקדוש רפדוני בתפוחים.
וס' הקדוש אור עולם.

שיר השירים

השירים אשר לשלמה:

שיר

השירים שיר של ישראל שהם
 שיריים בארצות כדאי' במדרש .
 או יאמר אל תחשוב . כאשר שיר הזה
 אינו לא ע"פ המרוז ולא על פי קדר
 אלפי ביתא שהוא כאמור בדברי הז"ל
 צפ"ק דצרכיה ובר מן דין ומן דין
 שהוא מדבר בדך שני חשוקי' אשר
 להקורא צעיכו כמאס . והף כי יאמר
 בלבו וכי זה שלמה האיש אשר בחברותו
 דמי לזה אלהין וכי לא היה לו לקדר
 דברי שצח והלול להקצ"ה באופן אחר
 דרך מורה וקבול מלכות שמים מצאופן
 זה פן יהי' השיר הזה צעיכי קורא
 כמתענה צעיכו וע"כ יהיה השיר הזה
 צעיכו כמתענה . על זה אמר הוי
 יודע כי השיר הזה מעולי' ומשובח וכל
 השירי' אשר כאמור להקצ"ה שהוא
 המלך שהשלים שלו . כי אדרבה צוה
 אני מראה לך תוקף אהבת יי' את
 ישראל וכן אהבת ישראל יי' לעולם
 וזהו הודאות העבודה ואהבה אשר
 הוא הגדולה שצבצודת כידוע וכו' .
 ומעט זה אמר רבי עקיבא אין העולם
 כדאי כיום פניתן צו שיר השירים
 אשר הוא פליאה נסגבה צעיכי כל ;
 על מה ולמה השיר הזה עולה ש"או
 למרום כאשר אין מלוא מוצאות התורה
 כחובה צתיכה . או שים דרך אשר
 ידרך זה האדם להדבק בעושיהו .
 אבל על פי דרכיו הלל כלל גדול
 בתורה הוא השיר הזה אשר הוא הוראה
 על האהבה הגאורה אשר אין לה שווי
 ותמורה . והיא אשר אהבתו זיכרים
 חמיד אהבת הקצ"ה איך שהוא אהב
 אותנו וכאשר אמר הנביא ע"ה הלל
 אח עשו ליעקב ואהב את יעקב
 וגו' ; וכן הקצ"ה זיכר איך שאהבתו
 אהבתוהו וכאשר אמר הנביא ע"ה זכרתי

לך חסד כעוריק אהבת כלולותיך לכתך
 אחרי צמדכר וגו' . ומאחר שאהבת
 הסי' היא כלל גדול בתורה כמו שזכרתי
 למעלה . ובשיר הזה נתפרסם ונחגלה
 אהבתו צוה וצוה ע"כ סעיב אשר
 דבר אין העולם כדאי . כיום פניתן
 צו שיר השירים כאשר תחלת והכלית
 כל העולם הוא כדאי לאהוב הקצ"ה
 יי' עד ויבולא בתחיית' למקטע ולמקבל
 כל גזירות קולא וחמורא . גם הוא צו
 להדיע אותנו הגם שצברו זמנים
 זמניהם אשר אהבתו עם יי' יושבי'
 ודומים כעוטיה על צעל כעוריה אשר
 הלך למרחקים ולא תדע מתי יבא ליום
 הכסף המכוסה מעין כל די לבא לפומיה
 לא גליא . אבל זאת לא שכת אותנו .
 רק הוא מוחין . ומלמה עד עת שכת
 להתרפק עליו בקולי קולות קול התורה
 וקול התשובה ותפלה . הגם כי הוא
 יפדה את ישראל מכל עונותיו רלווי
 אפילו כשהדור כולו חייב מעמיד להם
 מלך רשע וכו' . בכדי שילעקו אל יי' .
 ואז יקום גוי אויביו עד שכתארו מעט
 מהרבה . ואהבתו כהיה לעם עלום
 ציונים מועטי' תשעה חדשים אשר הוא
 מן הפלל להיות הרג רב צעמים רבים
 בעל אשר על פני האדמה אם לא כי
 יד יי' עשתה זאת . וזהו שאמר הנביא
 ע"ה הקטן יהיה לאלף והלעיר לגוי
 עלום אחי יי' צעתה אחישנה . הכלון
 הקטן הוא אדום כמו שאמר הנביא
 הכה הקטן צגויס נתחך וגו' יהיה
 לאלף לא יאמר מהם רק אלף ושר
 שלהם לא יהיה רק שר אלף . כי
 ידוע ששמו של עשו יחייים למעלה
 כדאי' צוהר וע"ד זה פירש תנחומ
 את זכר עמלק נתחת השמים אבל
 למעלה לא ואשר שמוהן שכתארו
 אינם מעמלק וד"ל ; ולעיר הוא יעקב
 כדכתיב ורב יעבוד לעיר הוא יהיה
 לגוי עלום . אחי יי' כאמור לאהבת דברי
 צעתה

שיר השירים

אקווא וגו' את שאהבה נפשי זה
דכיאל מלאכי השומרים אלו הכשדים
את שאהבה נפשי זה דכיאל להיכן
הלך איכה מ"ד לתענית ואיכה מ"ד
לקעודי זלצלר לפחור לו כתב יד ואם
יש לך לב להצין חצין כל אותם
המפיקים ומעמך :

ישקני מנשיקות פיהו כי טובים

דרך מין:

ישקני מנשיקות פיהו . ככר פי'

כש"י ז"ל לפי דרכו והכי
דרך זו סלולה ואינו לשלמה בכל ספריו
אשר החמלת ספרו הוא סופו . וקופו
פוי התחלתו בנשלי הוא פתח לדעת
חכמה ומוסר . והנה צקוף הספר
קודם שהתחיל בגם אלה נשלי שלמה
אשר העתיקו אנשי חזקיה וגו' . שהוא
כמוסף על הראשונים מסיים ואומר
ואחזה אנכי אשית לבי ראיתי לקחתי
מוסר להודיע ולהודע כי כל הספר
ההוא אינו אלא לקחה מוסר . צספר
קהלת פתח הכל הכלים וגו' וצקופו
כשבח לחתום חזר ואני הכל הכלים
אמר הקהלת הכל הכל אף הכי נפשו
השחוקקה לעוצ הנכסף דצקוף יתיו
אמרו דכן מודיק מהרבות צפקוק לחשון
שהזכיר עצמו של דוד ושבחו של שלמה
שכל השבח שהיה לדוד היה שלמה
עד דמוסיק רבי סימון צסם רבי יונתן
דצית גוצרין צסם ריב"ל אמר הואיל
ואת מיקשו ומיקשו מכל לך מה אצוי
נחמל לו על כל עוונותיו פני גם יי
העביר העמדת לא תמות אף זה כיוולא
צו . ולא עוד אלא ששורה עליו רוח
הקודש ואמר שלמה ספרים נשלי קהלת
ושיר השירים . פירי לא זו זלצלר אלא
גם זאת עשה לו ששרתה עליו רוח
הקדש וחבר שלמה ספרים אם כן אין
לך הוכחה גדולה מזה שנחמלו לו
עוונותיו שהרי צודאי העוונות הם

צעתה אחיטנה . כטיבה העת אחיטני
לפעולה הזאת שהקטן לא יסאר רק
אלף והלעיר לגוי עלום . לא כאותן
מלחמות שעשה יהושע דכתיב ימים
רבים עשה ומלחמה והיא פעמדה לכלותם
צהסאר הלפע הלך ללדי לדיים . וכן
דוד לא היו יכול לכלותם וזה כאשר
הריעו לו מכל עצדיו נקציב ויונים
רבים עשה ומלחמה את מלכי האדמה
עד הפילו אותם חללי חרב צעזרת יי
בגזורים . אצל לעתיד הקצ"ה הוא
יחש החשועה צמוספר יחמי ולא פני
הגם כי השועת יי כהרף עין ולא
סיה לריך לחיל כיולדה . מכל מקום
עשה האלהים שייאלו מלפניו רלוני
כדי לצרר לצן ולנקות של צני אדם
וסיחזרו צחצובה וזהו כל העניין שמודיע
לישראל איך יתכהגו על פי דבורו
לסוסיך אליהם את אשר יכסופו הוא
שמו ייח אשר לו חכסוף כפע כל חי
למלך שלמה שבו רבותיו כל שלמה
האומר צשיר השירי קודם מלך שהשלים
שלו . כ"ל דה"פ . דקודם הוא דמייירי
כמי צמלך שהשלים שלו שזהו ע"ד
הנכתר אומס מייירי כמי לפי פשוטו
צשלמה המלך והי הנגלה . ואיך לא
והרי צמוקי דאפיריון עשה לו דרשו
ד"ח אפיריון זה צית המקדש עשה לו
המלך שלמה שלמה ודאי כדנכתוי לקמן
צעה"י . ארז"ל מפני מה כל השירים
מרווחים וזו דחוקי מפני שרמוז צה
השיעצוד פני מלאכו השומרים . ויש
להקשות אי צשיעצוד מלרים מייירי וכי
אין קרא הרומו על השיעצוד חוץ מזה
והלא יש כי הנה הסתיו עבר . ואי
צשיעצוד הנה הזה מייירי והלא המקראוי
לא יתישבזו מה שאמרו כמעט טעברתי
וכ"ל דהאי צעל המדקש סצר דמייירי
צבלות צבל . כדאיתא ברבות על משכבי
צלילוי זה גלות צבל . צקשתי את
שאהבה זם דכיאל צקשתי ולא מלאחי

דבוקה וקשורה צאור פני וולך חיים
 דבוק וקשור האנתי כי יולך הכל הוא
 חלקינו יתי וכן כי חלק יי עמו יעקב
 הצל נחלתו לא כן נתן יי לכל העמים
 אשר דבוקים במנהיגיהם וכל עם ועם
 יש להם קלין שוער ומושל . רליגי
 קלין למוטה צארץ שוער הם אשטרי
 הכבדים אשר עם האל אשטרים צארץ
 להנהיג אותם כפי הרלון הקדום מאתו
 יתי . ומושל הוא המר שלמעלה הצל
 אכחכו עם יי אלה אין לנו קלין שוער
 ומושל כאלה רק על פי יי אכחכו
 נוסעים . וכן חנייתו על פי יי זה
 היה הקלף צימי שמואל צבאשת וולך
 ומה שאלוור מיכאל שרכס אינו רק
 להמליץ עיז על ישראל . לא שהוא
 יושל צכו כשאר שרי האומות וכן
 כתיב ויושע יי ועצרתו אני יי ולא
 השליח ומאחר שזה המכוון מהספר
 כאשר אמרנו הנה שלמי צימי זקנותו
 צעת האסף רוחו והחזרת פקדונו למי
 שכתבה התחיל הספר צבאשה זאת גם
 חתם הספר צענין זה כאשר נבאר
 עוד בצוקראות אחות לנו קענה וכן אם
 חומה היא וכוי . לאל גומר עלי לפי
 שזה הוא יקוד הכל והמכוון מצריחת
 אדם אומר מי יהן שיסקני הקציה
 מנשיקות פיהו שיקח נשמתו על ידי
 נשיקה הגם כי כל אדם אינו מת עד
 שיראה פני אלהי חיים כמזוחר בהזוחר
 וכן כתוב כי לא יראני האדם ומי .
 אבל צבאשת מיתתו רואהו מינו הלא
 כרחוק מזה מוערצ והעגלה ונעקרב
 כן המפרש צין זה לזה ועל כן פרסמה
 החורה צארתן מרים ומשם על פי יי
 ואמר כי טובים דודיק מיין . וכבר
 ידוע מה ששנו חכמים צלשון המענה
 צרוך שצחר בהם וצונשנתם דליחא
 צונשנת ע"י שאל רבי ישמעאל את רי
 יהושע כשהיו מהלכים צדרך מפני מה
 אקרו את גבינות הגוים וכוי עד והסיחו

המסך ומצדיל צין השפע האלהי וצין
 האלי ומקרא מלא עוונותיכם היו
 ומצדילים ציכים וצין אלהיכם . ודוד
 צעלמו התפלל על זה צמזמור כ"א צבא
 אליו נתן הנביא כאשר צא אל צה
 שצע שלא יגרם החטא להפרד
 ומעליו השפע הטוב היורד מאת פני
 עליון כדכתיב צקיפיה דלותי ומזמור
 אל השליכו מלפניך ורוח קדשך אל
 חקח ממני השיצה לי ששון ישעך
 הכי מזה שצבוק יעיו אמרו שהרי
 אמר שנמחלו לו כל עוונותיו ואי קצירא
 ליה לצבי קימון כדברי האומר והוא
 רבי יונתן שכשהיה נער אמר שיר
 השיכים והציא ראיה מדרך ארץ כשאלם
 נער אמר דברי זמר הגדיל אמר משלים
 הזקין אמר דברי הצלים אם כן מה
 הוא אומר ולא עוד אלא שפרש עליו
 רוח הקודש ואמר שלשם ספרים ובהדיא
 איתא חתם חני רבי הי"ח רבה רק
 לעה זקנת שלמה שרתה עליו רוח
 הקודש ואמר שלשם ספרים משלי
 קהלת וסיר השירים . ואם כן אינו
 דברים של אחד צמקום שנים שבוודאי
 צבוק יעיו אמרו והנה מלצד שכוון זה
 הפשוט כפי רש"י כוון עוד זה עיין
 אחד להודיע ולהודיע שכל אדם יהיה
 כזהר לדמות לוכה ליולנה צאופן שחצוב
 אל האלהים אשר נחנה למקום אשר
 חילצה צעטרה שטער לו מלכא קדישא
 הן הנה שצע עטרוה עד דאחת ועיילת
 לגופא כמזוחר בהזיח פרי ויקרא
 צבוק כפס כי החטא . כך תראה
 להחזיר העטרה ליושנה ולא תלא כלאת
 העצדי ומבאלת צחוצים כמזוחר בהזוחר
 פי משפט"י צבסוק וכי ימכור איש את
 צחו לאמה איש דא קודשא צריך הוא
 את צחו דא נשמתא קדישא וכוי כאשר
 יראה הרוח משם . וזה הוא תכלית
 המכוון מהספר הזה להחזיר האומה
 הישראלית איך כל נפש ונפש מישראל

שיר השירים

עיסור ככסים טבעה אומות מעי ולעמיד
כהיה דומים לזכר טנוטל הכל וע"כ
הקטה לשאל מה שאמר הכתוב כי
טובי דודיך אס היא לי נקיצה והכלון
שאטי הגאולה טעברה טהיא דומה
לנקיצי טובה מכל הגדולי טל עי אומות
הכרמזי בטלה יין או אס הוא דודיך
לי זכר וידבר על העמיד מי יתן טישקני
מכטיקות טיהו ויגאלני כי טובים דודיך
היא הגאולה העמידה וכל גדולת העי
אומות וכעאמר רבי יוחנן לעולם ירוץ
אדם זה לקרלה מלכי ישראל ולא לקרלה
מלכי ישראל כלבד אלא אפילו לקרלה
מלכי איה טאה זכה יחסן זין מלכי
ישראל לאיה . והיתה התטובה לריח
טמניך וגווי . דומיים עד כאן עלמות
אהצוך טדרטו מלי עולמות והכלון טכל
העולמות יאהבו את טשיי ואימותי יהיה
זה לעמיד כדכתיב ציוס טהוא יהיה
יי אחד וטמו אחד ואס כן יהיה דודיך
לי זכר טבל טאר הגאולה היו טשיי
כנקיצה ולא היינו טקטיי כטאר אומות
כדכתיב טאכן וטקטו מואצ ומעורוי
כך כוכל לייטב המאמר לרטיי זכל זה
לא טקטה הקיטיי להטיצו ומחילה
טיפאל דקרא כניל . ובהיות ידוע
טרבותינו זיל טסתירו דצריהס טפוחי
זהב זמשכיות טמדה כאטר ציאר המורה
בהקדמתו יראה הקורי מטס וכאטר
ראוי ומחויב טכן כתיב כציד אלקי
הטמר דבר על כן הטתירו דצריהס
ציומר וכמו טכתב ספר הפליאה
צאריכות זום גצי אור לארבעה עטר
היה טואלו ענין עמוק ומאר טהטפלל
טלמה המלך ע"ה ומאר מי יתן טישקני
מכטיקות טיהו טימות זנטיקה וטפירוס
למדוטו מזיל מטדין קרא זמדרט רבות
דטיר הטירים אור רבי עזריה מלאכו
טנפטו טל אהרן לא נטלה אלא זנטיקה
הטיד ויעל אהרן הכהן אל הר טהר
על פי יי וימת טס וכפטו טל מטה

לדבר אחר אמי ליה יטמעאל אחי האיד
אטה קירא כי טובים דודיך ויין או
דודיך אמי ליה אין הדבר כך טהכי
חצירו זל לייטר עליו לריח טמניך
טובים ופירט רטיי זיל דודיך לי זכר
דודיך לי נקיצה ופי לייטר להוכיח
עליו . לריח טמניך הוא ג"כ לי זכר
והכל טיפור אחד הוא וא"ט גם הוא
קורא זו טמניך לי נקיצה . טיפאל
דקרא על כן עלמות אהצוך לא טייך
למימר לנקיצה . והנה מלבד מה טקטה
לפירי רטיי זיל למה הטיו לו זרמזיה
ומחילה הקרא וקא טמניך אטיפאל דקרי
לעלמות אהצוך ופן ופולי ומטה הוא
ויקטה אותו ודילמא טמניך נמי טמניך
והיה לריך להטיצו טיפאל דקרא ועל
כן היה לו להטיצו ומחילה טיפאל
דקרא ולא יטחוס דצרי . נקטה עוד
קוטיא אחרת וכי חכמים גדולים כאלו
היו כוטאים ונותנים דצבר ואי לאו
טיפאל דקרא לא היינו יודעי . והלא
זיל קרי צי רב הוא טהמחלת הטמר
הס דצרי הטלה למתן טכן כתיב יטקנו
מכטיקוי טיהו ולא כתיב יטקני ומכטיקוי
טיה אס כן כי טובים דודיך נמי קאי
אמתן טהוא הזכר טהכלה אומרת למתן
כי טובים דודיך . וזודאי לריכיס אנו
למודעי רבא . והנה לפי טטועו יט
לייטב טטאלו אס קרי דודיך לי זכר
או לי נקיצה כי ידוע כי כל הגאולות
היו זננקיצה כגד הגאולה העמידה ע"כ
מכוכי הטיכות זלטון טירה אז יטיר
וגווי את הטירה הזאת והטיר האחרון
צלי זכר טיר מדט וכן הטיר הזה
יהיה לכס כי הגאולה העמידה היא
כזכר אטר לא יצא לו חיל כילדה מה
טאין כן זגאולות הרטטוכו טחזרו
לבלות וכמו טיקד הפייט זראטון טל
טסח צאי טחרוט ועל כן מכוכיס צלי
נקיצה . ומטעס כמלא זרבות ומטי
טמחילה היינו דומין לזב טנוטלת

זרצות והוצא זילקוט איך ילחק ועל
 למלך שהיה אוכל פסעלין וכיון שבא
 צנו שמוטה מפיו ונחן לו כך יי יתן
 חכמה לכל . אצל מפיו דעת וחכמה
 ליערמל על זה התפלל שיסקני ונשיקות
 פיהו הגם כי גם לאומות העולם נחן
 חכמה ומי כי טובים דודיך היא
 הספספה שחמה ומספיע עלינו מחכמה
 העי' לומות והו מיין גי' עי' מלורף
 שרוב החכמה גבנו ושמוה בכליהם
 כמאמר החכם מה לאומות החכמה כי
 גבנו גבצתי מלרץ העצריים ; עוד יש
 לפתש ע"ד הכחז והם חוליא יקר
 מזולל כפי מהיה אכי גוזר גזירי ולמה
 מצעלו התפלל ולאמר מי יתן שיסקני
 ונשיקות פיהו שמהיה צפיו ולמה שאכי
 רוחה שהעביד על דצרי חכמים חייב
 מיתה מה שאין כן דצרי תורה והו
 כי טובים דודיך מיין . דודיך הם
 דצרי קופרים טובים מיני של תורה
 עלמה כהפוא לאומי דבי נרמון אכי
 באתי צדך והעתי לקרות כביש וכו'
 אמרו לו כדי היית לחז צעלמך ובהדיא
 איהא צפיק דצרכות . גבי לא יאמר
 אדם אוכל קימעא ולשהה קימעא וכו'
 וכל העובר על דצרי חכמים חייב מיתה
 או יאמר ישקני ונשיקות לי זיין וכן
 איתא דצרכות ישקני וגווי . מיניזיני
 מדכתי' נושקי קשה מימינים ומשמאילים
 איך שמוען צר נחמן משלו דצרי תורה
 בזיין מה הזיין הזה מחקיים לצעלו
 בשעה ולחמה כך ד"ת מחקיימת עם
 מי שעמל צהן כל לרכן . והרלון סזיין
 אחי צלותו הנשק שנתן צפיהו כדכתיב
 בשפתי ספרתי כל מעשתי פיך ולפתר
 סירלי עוד בזה שיהו נשק וכלי זיין
 צדי כאלו למדתי כוכין פיהו שהוא
 מלה ואחד כדי שיאמר עליו אשרי מי
 שבא לכאן ומלמדו צדי אשר זו היא
 הסעומה הסלימה . והו כי טובים
 דודיך מיין הגם שהיין נשמח הלי' לא

וכו' ושאר כל הלדיקי' מיין שכי ישקני
 ונשיקות פיהו . ואית מה צמלכות
 ואית מה צבינה כידוע ועל כן העתיק
 לשאלו כי מפיהו לא ידויק מידי ושאלו
 אם קורא ד.ד. ל' זכר ויהיה צבינה
 או דודיך לי נקיבה ויהיה צמלכות
 דהיא מערוכותא ובה יודע ג"כ מהו
 היין הכאמר מה כי אם נאמר מדודיך
 לי זכר וקאי אצבינה ויהיה נשיקת
 הלדיקי' על ידי החגלות הצבינה אם
 כן הגם שכבר אמרו בצרכי' עין לה
 ראתה זה יין המשומר צעכזיו ודורש עין
 צמקסרו וכבר אמרו חז"ל כל הנביאי' לא
 נחנצלו אלא למהנה ת"ח מנכסיהם אבל
 ת"ח עלמם עין לא ראתה . ומ"ע אותן
 הלדיקים המות' צנשיקה על ידי הצבינה
 הוא ענין מעולה מיין המשומר צעכזיו
 אשר עליהם נאמר ראיתי צבי עלייה
 והם מעע . כי יין המשומר צעכזיו
 הוא המשומר נשפת מיני צראשית אשר
 הם וי ספירות הצכין כידוע ועל זה
 אמי שלמה יהי רעוא שיסקני ונשיקות
 פיהו הוא נשיקת הצבינה שהיא מעלה
 יתירי על היין המשומר צעכזיו ככיל
 והו כי טובים דודיך של צבינה מיין
 ככיל ועל כן נאמר פיהו ולא פיו
 הרלון פי יהו שמואלו הגי' אחויו
 נשחכלל השם המיוחד כידוע וכמזכיר
 צספר צחי' צשמות והוא רמו לצבינה .
 או כי טובים דודיך וקאי אמערוכותא
 ומה שאמר הרלון בזה מערוכותא
 שנקראת מה ויהיה הרלון פי היו
 שמתדבק בצעלה צחיבור שלם ויהיה
 הרלון טובים דודיך מיין על הענוגות
 צבי אדם והענוגות המושמעים צעולם
 הזה והסבי' לו לריח שמניך כשם ששמן
 נאמר על עליוני המדות כידוע ששמן
 העיז הוא צמחמה אי"כ בשלטה עליונות
 קא מיירי ויהיה פיהו נאמר הצבינה
 כמזכר למעלה . עוד יש לפתש המקרא
 כפשוטו ע"ד שאחז"ל על זה התקוק

שיר השירים

לריח שמניך טובים שמן תורק שמך
 על כן עלמות אהבוך:

ואמר לריח שמניך טובים ולא אחר

לריח שמנים עוצים . הרלון

כי כמו שהריח של שמניך הם שמנים

שלך כמו שליוית בתורתך הקדושה

צפרי כי תשא ואתה קח לך צמנים

שהיא השמן נשחת קדש ואולם אחר

שמנייך לי רבים בעצור שנשחתש לשני

דברים לכהונה ולתלכות כמו שפי' רש"י

שם צפסוק ואיש אשר יתן על זר

וככת מעמיו . או יאמר שמניך לי

רבים בעצור שהוא עשוי מענינים רבים

נר דרוך קנמן קנה צמס קדה שמן

זית . כי כל חילו הענינים ידוע שיכולים

לעשות מהם שמן נור כדכתיב צמון

הנור . וקנמן וקנה וקדה הוא ידוע

לכל צר דעת כי בכל יום ויום עושי

המקחים מרקחת שמן והם הגם שלא

היו עושי' מהם שמן אלא כותשים

אוחס וכותנים אוחס בכלי מלא מים

והליפו עליה שמן זית הין . ואח"כ

כתבו הכלי ע"פ כלי אחר מלא מים

וכתנו על אש כחה גחלים עוממות

ויצטלו עד יבשה המים וקלטו השמן

ועליו כי כן מעשה הרקחים בכל שמן

מזבסם ולכך כתיב רוקח מרקחת מעשה

רוקח כמזואר צסקלים ירושלמי צמס

רבי יודא והציאו הרמב"ן ז"ל בענין

הפרשה . ואם כן לא הים עושי' והן

שמן מכל אחד ומערבן רק כמזואר

לעיל מ"ו אחר שמניך בעצור שנעשה

מענינים רבים ואחר כמו שריח שמניך

הטובים ואימתי הם טובים כשנעשה

מהם שמן תורק כשהיו לוקחים השמן

ומניקי' אותו כמזואר לשם משהיה

קולט את הריח היה מעבירו . וזה

יתיישב זה שאמר פעם אי' בלשון

רבים ופעם השני בלשון יחיד שמן כי

אחר לי רבים בעצור שהיא עשוי ומינים

כחשב למלומה כגד זה . ובאמת מה
 מאד העיב יי' לעוצים שיזכרו כל מה
 שלמדו צנת פעירחס מן העולם וכ"ח
 אי"כ מה צין טסונה מלה ואחד לטונה
 פעם אחד חילוק גדול יש ציניהם ומה
 צין טסונה מלה לטונה מלה ואחד יש
 חילוק גדול עד שהטונה מלה ואחד
 קראו עובד חלקי' ולטונה קי' קראו
 לא כמזואר צמגיגה כ"ס שיש חילוק
 גדול צין ק"א לפעמים מועטים כי
 לפים לערא אגרא ואמסר שלזה אחר
 כי טובים דודיך מיין כי היין אם שהוא
 משמח הלכ מיין חסך המזכיר . רלוכי
 שנחסך הזכרון מן האדם על ידי
 השחיתת כידוע שאי אפשר שיהיה לו
 זכרון לראשונים כי ישחה וישכח רישו
 וראשו . אבל הקצ"ה הוא המזכירו
 צנת לאחו מן העולם וזהו כי טובים
 דודיך מיין או הרלון . יסקני מנסיקות
 הרלון כאלם הקורא למזכירו ומשיק
 שפתים זו על גב זו ואחר שלמה הע"ה
 כשצא למסחה צפיר המעולה כאלם
 שצדקש לפני המלך שיתן לו רשות
 לשורר כי לו יתכן לשורר צלי רשות
 או ליווי המלך והנה צוהג טצעולם
 כשישלח המלך אחר משורר לשורר
 לפניו כטוב לצ המלך ציין כשיצי'
 המשורר יושיט לו המלך כוס או ילוח
 על עצדיו חנו לו לשחית כדי שיוכל
 לשורר צמחה וצטוב לצ וכותנים לו
 לשחית קודם שיסורר אבל אני לא
 אחסוך צזה רק שישקני מסיקות פיהו
 והוא מסיקות קול השמתי' וכן כתיב
 וקול כנפי החיו' מנסיקוי' שהרלון
 מסיקוי' כאלם הנושק שפתי' ויילא קול
 שקורין גישוילרבו צל"א והרלון רק
 שישמיעני קול מסיקות שפתים וירמוז
 לי צמחיה לשורר אחמיל לשורר הגם
 לא יתן לי יין לטעום כי טובי' דודיך
 מיין ואולם אחר ע"ד הנקחה רק
 שאמרו צמשל ומלילה :

כחגיגו כי הערב רב עשוהו צפציל
 מורא ולא היה ראוי למשה לקבלה
 וזהו כי טחה עמוך כי פי יי לא שאל
 אלא עמוך שלך דווקא וכן אחז"ל ציצמוי
 צימוי שלמה אין וקבלים גרים וכן אין
 וקבל"י ליוות המנסיח משום האי טעמא
 אזל הנך דכתבו כחגיגו שלא מפני
 מורא ואונס רק צלון ע"צ כידוע לכל
 בר דעת ולדעה הכיחו טריותם
 וגדולתם וכחגיגו. ויהיה פירש הפסוק
 לריח שמויך עוצים שמון מורק תלון כמו
 שמון המנסיח כאשר קלט ריח הסמוני ומורק
 מכלי אל כלי שמוי"י אותו למרחוק מלורק
 שהעושה צמחוכו ונכרה. כן הוא
 שמוך ששמוך הולך למרחוק גם הרולה
 לדמות לך דמיון ח"ו ונתח סניך בליש
 ההוא וצמחמחו ותנקום ממנו כנ"ל
 ועל כן עלמות הם הנסים המסידות
 שכתבינו להצוך והנה אילו הסתי
 פסוקים ישקני מנשיקות ולריח שמויך
 הם דרך המסורתי. כאשר פירשתי
 לעיל שישקני מנשיקות הוא נטילת
 רשות. ולריח שמויך הוא כמו שמונים
 המסורתי שמוזכרים ראשית כל דברייהם
 שצח המולך וועלתו :

משכני אחרוך גרועה הביאני המלך
 חדריו נגילה וגשמחה בך נוכרה
 דדיך מיי מישרים אהבוך :

ועכשיו אומר משכני כלומר אחת
 המולך אחת למשכני .

ואני אחריך נרולה. הביאני המולך
 סדיו לא כשאר מלכים שהמסורתי
 עומדים מוץ לחדר. אזל אחי הביאני
 המולך חדריו ועל כן נגילה וכשמוחה צך
 וכוזכירי דודיך הם אצרהם יחסק ויעקב
 מייין כלו דרך שאר מסורתי לעשות
 חרות ולשצח מייין ולחכו כזכירה
 דודיך יוחר מייין וכן כזכירה מיישרי
 אשר אהצוך ומקמר והולך מה שאומרת
 ישאל להקצ"ה שמורה אני ונאווה כו

רבים אזל מ"ו שמון אחד היה ואמר
 מורק לי נקצה. הגם כי שמון הוא
 לי זכר כדכתיב שמון ונשחת קדש יהיה
 זה לי וכן איש אשר יתן ממנו מ"ו
 אומר מורק כי קאי ג"כ על הקצ"ה
 מורק שמוך והמולך דבר רש"י ז"ל
 ימלא שהנניש צתיו דמורק שפירי
 צמדצר לכוה וז"ל שמון מורק כקרא
 שמוך להיות כלאר עליך אחת שמון אשר
 מורק מויד להיות ריח ערב שלך יולא
 למרחוק וכו'. ויורה על זה טעם
 הכתוב כי שמון טעמו טפחא ואילו היה
 שמון מורק מחובר"י היה טעמו צמחא
 טפחא רלוכי שמון צמחא ומורק צמחא
 ואמר כי כמו אותו שמון אשר הוא
 קדש על צמר אדם לא ייסך וצמחמחו
 לא העשו כמותו כן שמוך קנוא וניקם
 באויביו אשר יעשו דמוי וללם לעבדו
 צמם חלטה. ומדעים ומגשויים ח"ו
 האלטה ועל כן כאשר ראו זה טנחת
 נקמחך צמחוד שנהרג וצן צנו של
 אצרהם ואצרהי ניול מידו אשר צזה
 הרגשו שאמות אצרהם היא אחתיה
 צחה הגר צח פרעה מולך מלרים אלל
 אצרהם להחגיג. וכן אסכת כאשר
 ראחה המסועה הגדולה שבעשה ליוסף
 וכן לפורה למשה. וכן שפרה פועה.
 וכן צתיה צח פרעה שראחה נקים
 וכפלאות שבעשו שמה רחצ אצרה כי
 שוענו וגו'. רוח ראחה כי יש שדון
 צדן וכי נעששו מחלון וכליון צפציל
 נסים ככריות. יעל אשת חצר הקיני
 ראחה הנק הבודל דקיסרל על כן
 אהצוך וכחגיגו. וצמדרי חסיב כל
 הכי וז"ל יש נסים מסידות גיורות הגר
 אסכת לפורה שפרה פועה צתיה צח
 פרעה רחצ רוח ויעל אשת חצר הקיני
 וא"כ לא כלריך לפרש עלמות צלשון
 דוגמא והלון האמות כפירי רש"י אלל
 כפשוטו עלמות לו עלמה. ולא חסיב
 יתרו דלרם אחד מלא מכל הגויים אשר

שיר השירים

ללצב . ופירי דצרוי צדכך דויון ואמר
 הרי לך דויון אהלי קדר ויריעוי שלמה
 ואהלי קדר וצחץ סאנריוטין ונצפכים
 אצבים עוצות ונרגליות . ועוד יריעות
 שלמה הוא הקציה שהיו עושי צמסכן
 יריעוי יפות לנעה ויריעוי עזים עליהם
 מפני הגסם והסלג כידוע . וזכות ירושלי
 כבר ביארו חז"ל א"ר יוחנן עמיד
 ירושלי להיו נערפולין לכל המדינות
 וע"כ קרא האומי כן וכמו שפי רש"י ;
 אל תראני שאני שחרחרת ששופחני
 השמש בנו אמי נחרו בי שמי נטרה
 את הברמים ברמי שלי לא נטרתי :

אל תראוני פירי רש"י אל תסתכלו
 בי לציון והחכם בן עזרא פירש
 אל תצונוי . ויפה כוון דעת רז"ל רבי
 כמוה אומר אל תצונוי כמו והנה
 ראו בארון יי כי אין השמרות בי בעלם
 רק צמקרה בלתי טהור שסופחתי השמש
 וקצת זה המקרה כי בני אחי סמוכי
 נטרה את הכרמים וכרמי שלי לא
 נטרתי והגלון כי באילו הכרמים לא
 היה לי חלק ונחלה צחוכס כי אילו
 היה לי חלק ונחלה צחוכס הייתי זוכה
 לי קובה צכרס כמאמר הכחוד צככה
 צכרס והסכה חסיה ללל יונס ואז לא
 היה נזיק לי שזיפת השמש אצל אילו
 הכרמים שאמרתי לא תאמר שהיו ג"כ
 קלח שלי כי כרמי שלי לא נטרתי כי
 לא הייתי צהס פותפות . ולפי דוגמתו
 הגלון אל תצונוי שעצדתי ע"ז לשמש
 ולינח ולככזי השמים . וכקט השמש
 צעבור שהיא האור הגדול והשו שזיפת
 השמש כדכתיב וישבת את הקיסים
 אשר נתנו ולכי יהודא לשמש . צעבור
 כי לא מלבי היתה זאת רק צהכרס
 גדול . וזה כי העגל שעשו צמדצר
 הגס כי עדיין לא כלתה העון מ"מ על
 אורו העגל לא רלה לדבר כי אין צו
 להאשימם כל כך כי מיעוטא דויעוטא

או יתפאר כ"י מה שעשתה הפוך דרך
 בני אדם נקוב אהבתה וזה טבצצא
 אדם ונוטל טפחה ונצירתה חלק השפח
 לפניו והוא אחריה כדי שלא ירדפו
 לבני אחרים ויקחיה מנעו כשהלך
 היא באחרונה וכמו שאמר הנביא כי
 לא צמפזון תלכו וצמנוקה לא תלאו
 כי הולך לפניכם יי ומאספכם אלהי
 ישראל . אשר הגלון כי בני אדם
 הרלים צודאי יהיו אי מנסי פנים או
 יהיו נודפים או כרדפים . על זה אומר
 כי לא צמפזון תלכו לדיוף אחי
 האויצים כי הולך לפניכם יי ויי הוא
 הכלחם לכם . וצמנוקה לא תלאו לירא
 מן הרודפים אחרים ולוה כי מאספכם
 אלהי ישראל והמאסף הוא הסולך
 באחרונה כמו שמלינו צעצע דן שהיה
 מאסף לכל הממכות . אם כן כיון
 שמואספכם אלהי ישראל לא תיראו כי
 הוא המושיע לכם מכל נודפים וכן
 אמרה כ"י אפילו אמרת לנשכני אף
 ע"פ כן אחרית נכולה ולא יראתי פן
 יצואו וירדפו אחרי . או יאמר אפילו
 אמרת רק לנשכני אחרית ולא להציאני
 לחופה רק להיות נשודך אחרית שגל
 ליעיך נכולה . עאלכו שהציאני הולך
 חדריו הן הנה המופות . או יאמר
 אילו אומר לנשכני מי שהוא אחרית
 הגלון מי שהוא אחרית צועלה או אחד
 נעצדין הסולך אחרית לע"פ כן נכולה
 עאלכו כשהציאני הולך צעלמו וצכבודו
 חדריו ע"כ נבילה וכשנחה צך וגו' ;

שחורה אני ונאווה בנות ירושלי באהלי
 קדר כיריעות שלמה :

יאמר כ"י אם שמורה אני אף על
 פי כן אני נאווה והגלון הגס
 שאני שמור וצחודך אני כלאו ונצפכים
 והגלון צמעסי המוצים כאשר פירשוהו
 קדמוניו שמורה אני צעלמי וכאורה צפני
 קיני כי האדם יראה לעינים ויי יראה

שיר השירים

ה

לככה איכה תרצין בלהרים פה
 לרה בלהרים ללאן כפירע רש"י . או
 יאמר איכה תרעה וכו' בלהרים כלומר
 איכה תוכל להיטיב אתנו בלהרים
 כלומר בעבור עון הלהרים היא עין
 העגל ע"ד ויראו כי צוטק עשה צא
 עש ואתה אמת פקוד פקדתי אין לך
 פקידה ופקידה שאין צו אונק"ל מעון
 העגל אם כן הגידה לי איכה תוכל
 לרעות אתנו ולהרצין אותנו בלהרים
 ועיין צידך שונרה עין הלהרים שלמה
 אהיה בעיניו הרלון למה אהיה מרוחקת
 מןך כעוניה היא המורעת בדכתיב
 ועל פה יענה . והללון למה אהיה
 מרוחק מןך בעיני . ושאר אומות
 בחינא ובך בלעל וחו על עדרי
 חצריך האומות הנחוכים חת עי שרי
 וקראם חגרו מלחם שהעולם נחון
 צידם מלח י"י לזאת ומחדשים צו
 ענינים ברלכו הקדום :

אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי
 לך בעקבי הצאן ורעי את גדיתך על
 משכנות הרעים :

ומאחר פהיא דעתה עלמי למורעת
 המרוחקת אור הקציה
 להטיב לה אל תדעי בצפסך חזה וכיולא
 צה אלל את היפה בנשים ואם לא
 תדעי לך הרלון כי כבר ידוע לך כי
 זאת המורה הנחוכה יך מלחי היא לך
 לנחקה ולמקחור ואם כן למה זה
 תשאל לשני איכה תרעה איכה תרצין
 אלל בטיפוני עסיקן עשאלת על אותן
 שאין להם ידיעה לעסוק בחורה .
 באיזה זכות יעמדו וזהו אמרו אם לא
 תדעי לך אם לא יהיה לך ידיעה והסגה
 עשה זאת והכלל לאי לך בעקבי הללון
 כמו שאללן הולכי מוסדנים ולא יגיעו
 ולא יסחירו זה לזה מה שאין כן בשאר
 בהמות בעלי קרנים זה מפורט בחורה
 כי יגח קור איש . אלל הללון נחיס
 זש

אשר עזדוהו כי הערצ רצ עשאוהו
 כידוע אלל צא הכחוצ להחלל על
 שאר העגלים שעשו צדן ועל העלח
 להצ ונחקה . ואילו הן ג' ונלכיס
 עמנו חכמי המענה בחלק שאין להם
 חלק לע"צ . והם מלחז עכסה ירצום
 והן הנה הנחמזים בחלח אנוי ר"ח
 מלחז מנקה ירצום וזהו אמרו בני
 אנוי נחרו צי לעצד ע"ז שנוכי כוונה
 את הכרמים . יכמו שלי לא כעתי .
 ומה עכחנו שלל היה לי שותפות
 בזה השמירה כח"ל הוא לדוגמא שלל
 עזדו הקס י"ח אפילו בשיחוק כמו
 דליחל באיכה רצות על ויעזבו את י"י
 הלואי עזדוהו בשותפות כי אילו
 עזדוהו בשיחוק היה להם הללה
 מהפורענותי כמו הקיכה עפני השמש .
 ולחך שהייתי מוכרח מלד המלכיס
 הח"ל י"י לא יחסיב לי עין :

הגידה לי שאהבה נפשי איבה תרעה
 איבה תרביץ בצהרים שלמה אהיה
 בעטיה על עדרי הברדך :

והנה כאשר ידוע כי לפעמים
 כשאלד יעשה דבר שלל כהגון
 בפני הצרות וישאלוהו למה עשית כך
 וכך והוא מתלל את עלמו כי שערי
 הסיולים לא נכעלו והידח אלהים אחר
 עשותו לצו נוקפו ציכו לצין עלמו כי
 חטא לאלהיו ויתלבץ לבוש המרטה .
 כך ישראל אם שהתללו נגד האומות
 שהע"ז שעבדו לא היתה זאת ונלצם
 בכל זאת לצם נוקפם מן ואולי העון
 חרות על לוח נגד הקס י"ח . על
 כל המכה פניה נגד הקציה ואומרת
 הגדי לי שהעבה נפשי . אתה אלהי
 שפטי אהבת אותך הגידה לי איכה
 חרעה או הגידי לי שהעבה נפשי
 לפיך והגידה לי איכה תרעה ויהיה
 הגדי עומד במקום קנים . ואמר תרעה
 ר"ל לכפטי האומר כבר ולפי השני דבר

שיר השירים

שקלקלחתם צעגל . ואומר כרדי כמדבר
צעדו שפירי כרד שלי כי צין כך וצין
כך שלו הם שאפילו משומד ישראל
משומד איקרי וכנה הכחוב לשבח כחן
צמקום הצאיט כדברי המפרטי הרי
שאלחם איכנס נמשכים אחר המנהיג
ומה שאמר לקוסתי לי נקצה הוא ידוע
כואמר חז"ל שקלחן היו נקצות פסוקים
המולכים ראשונה צרכב היו נקצות
והאחרונים זכרים כדי שיכולו זה אחר
זה ויש עוד מדרש שהקצ"ה עשה גלי
הים דמות קוסי נקצות והיו קוסי
פרעה רלים אחריה ואלם לפי דעתי
אני אומר כי כן הים האמת שהקוסים
שהיו צרכבי פרעה היו קוסים נקצות
כי כן עדיין דרך המלכים והמרים
טיקחו קוסים נקצות לתושך המרכבה
והעגלות . ועושי כי הזכרים כסיראלו
קוסים אחרים ירולו ולא ייגעו עד
שהמנהיג לא יכול להם כי עלמו ומנו
ולפעמים צמולחם מקירים אופן
מרכבותיהם ויהיו צככנה עלומה על כן
לוקחים קוסים נקצות . וכן היה הענין
אלל פרעה . וכל זה לא הועיל לו .
הגם פראי ואכן עזרל פירשו כי פסוק
עד שהמלך צמקבו ישראל אומרת כן
איפשר שפירשוהו כך מדכתיב כרדי
צמירק היוד כמדבר צעדו ואין הוכחה
צזה כאשר כחצתי ואם עשוהו מפני
מאמר עד שהמלך אס כן צודאי ישראל
אומרים כן אין צזה הוכחה כי הוא
כמו ואל משה אמר עלה אל יי :

צרור המור דודי לי בין שדי ילין :

עבשיו ישראל מודה להקצ"ה ואומי
צצריך ככיס כי ע"כ עוצה
פגמלחתי גמלחתי רעה ועם כל זה לרור
המור המור הזה הוא מעולה מאל
לאשה וכן כתיב ששה מדעים צמון
המור . והמור כמו שהוא מניחה צין
פדיה עד שנתחמם ונתן ריש עוצ

זה לזה . כן שהיו אומצי זה את זה
וחסגו מנהג הללן או כמאמר חז"ל
לאי לך צעקצי האצות . ואלת שכיח
מעשה ורעי את גדיותיך הם הצנים
הקטני הוליכס לצית רצן וזהו ורעי
את גדיותיך על משככות הרועים
שהאצות יוליכו הצנים לצית הספר
וכן לצית הסכנה :

למסתי בריבבי פרעה דמיתך רעיתי :
נאוו לחייך בתורים צוארך בהרוזים :
תורי זהב נעשה לך עם נקדות הבסף :
עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו :

מאחר שכבר אמרה הגידה לי איכה
הנעה ורוח הקודש מציב
ואומר לאי לך צעקצי הללן וגומי חזר
סרום הקודי ואומר טעם לדברי מפני
מה אני אומר לך לאי צעקצי הללן
שחמיו צחצורה אחת צעבור כי לקוסתי
צרכבי פרעה דיומיתך רעיתי כידיע
שפסוקים שהיו צרכבי פרעה זה היה
מושך אילך וזה היה מושך אילך כך
אחם צני ישראל על סרוז איכנס
צחקמה אחת וזהו אשר החריב צית
אלהינו . ועדיין לא זזה מדידכו עד
יצא מורה לדק . או לפי דברי חז"ל
לאי לך צעקצי לאן הן הכה האצות
יאמר מפני מה אמרתי לך שחלל
צעקצי האצות שהכרי מזה כי עקצותיך
לא נודעו צחצה אללי מפני שאין אחת
ליית ושומע לקול מנהיגיך וזהו אומר
לקוסתי צרכבי פרעה דיומיתך רעייתי
כי כמו פסוק פרעה היו מקטעי אוחו
לחיו צחורים ואלרו צחכוחים וצחורי
זהו אס נקדות הכסף על המנהג ורסן
ועדיו לצלום ועם כל זה קוס היה
מנהיג רוכבו הפוך הטבע ולא היה
מושך אחר מנהיגו . כן אחת כלו
לחייך צחורים וגומי תורי זהב נעשה
לך וגומי כמו שפירי כשיי ועם כל זה
עד שהמלך צמקבו כרדי כחן ריחו

שיר השירים

בחרויות ומעשיות לקטו טכחה ופאה
 הסך יפה צבית . בצוזזה ומעקה .
 עיניך יוכים הם ונחגיגך לחטיך
 וקנהדרים שלך כדכתיב ואם נעלם
 מעיני העדה כי הם מראים הדך
 אשר ילכו צם אוחס המנחיגי
 והסנהדרלות הם כיוכים . כי כמו
 שיונה מסונה וכל שאר העופות שכל
 העופות הנשחטים מפרכסים והיוכים
 פושטי לוריהם לשחיתתה . כן המנחיגים
 והסנהדרלות קובלים וסומעים חרפתם
 ואינם משיצים וכן הנציא אומר גוי
 נחתי למכים :

הנך יפה דודי אף נעים אף ערשינו
 רעננה :

ידוע כי אין מעלה גדולה ממשלה
 הזאת והוא שהוא מיוסב אפי

צעת כעסו נראה ככועס ואינו כועס
 אלא מיוסב צדעתו כמו טכחה חרז"ס
 ז"ל על כן כעצמת הכלה היא כ"י לטבח
 הקצ"ה שהוא בעלה מחמילה . צטבח
 הזה ואומר הנך יפה דודי אף נעים
 אפי צעת אפך אחת נאים ומיוסב
 צדעתך ומראה נעימותך לישראל כמו
 שמלינו שאמר הרף ממני וכי היא
 משה אחו צו אלא כדי שיכלה משה
 שהדבר תלוי צו שיחטלל . ואין לך
 נעימות גדולה מזו ומלחתי צמדקט
 שדקטו ג"כ לאף בלשון הזה אמרה לו
 רצונו של עולם אף שאחם מציא עלינו
 כע"י הוא למה שאחם מחזירני למועצ
 ואנחנו פירשנוהו ע"פ דרכינו . שהיה
 מראה נעימותו לישראל ואותו האף
 ברעה שערשינו רעננה פירש לעשות
 מסכן ומקדש לכפר . וכבר הביא רש"י
 שהמסכן קרוי מעה . ואני מלחתי
 שדקטו חז"ל פעל כן קרוי מעה שכל
 מה שהיה צמקדי היה פרה ורצם .
 הצדים ויחריכו הצדים וכן הוא אומר
 והזהר זהב פרוים שהיה עושה פירות .
 ופי

עד מאלד וזהו אמרו לרוב המור דודי
 לי צין שדי ילין וכן מלחתי צפירוש
 צדכני חז"ל ר' חוביא צטס רצ אחא
 אין לה חציב לאשה הזאת יותר מלרוב
 הצוטס סיכן היא מליכי אותה צין
 שדיה . והכלון אחת אמרת איך שנואלכת
 אחת וצית דיכך חורי זסב נעשה לך
 עם נקדות הכקף והלא גדולה מזו
 נחת לי לרוב המור שאין חציב לאשה
 יותר מלרוב המור . ואח' הוא לי הלרוב
 המור שהיה לן צין שני שדי . והכלון
 השכיני שהיתה טורה צין שני שדי
 והם משה ואהרן כדלקמן שני שדיך
 כשני עפרים שפיר' רש"י בעלמו ובכבודו
 אחמה ואסרן . ולכש"י שפיר' אשני
 צדי ארון יקראם שדי לפי שהיו צולטות
 לחוץ כשני שדים כידוע :

אשכול הבופר דודי לי בברמי עין גדי :

ימה שאמרת איך שהנכדי נתן ריחו

צעוד שהולך צמקטו על זה
 לך יי' הלקה . כי אחת לי אשכל
 הכמר טכפחה על עונותי כמה פעמים
 וכמו שהביא רש"י ז"ל כמו הכופר
 הגדל בכמתי עין גדי טעושה פירות
 ה' פעמים צטנה . ואם שרז"ל דרשוהו
 על העתיד . מה הכיפר גדל ד' וסי'
 פעמים צטנה . אף הלדיקים עתידים
 להעמיד חולדות ד' וסי' פעמים צטנה
 מ"מ יתישב דבר דיבור על אופניו .
 והדרסה חדרט ומפני שהוא דמה אות'
 לכרד שהוא צוטס ומעולה דמחה אותו
 ללרוב המור אשר הוא המעולה צצצוטס
 כדכתיב צטמים ראש מר דרור :

הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים :

עכשיו חוזר כוח הקודש ואומר

אחת דצריך הגם כי מטאת
 לי צכל זס קלחתי כדצריך והנה יפה
 צמעטי מסכן הסך יפה צמעטיך הסך
 יפס צמעטס אצותיך הסך יפה צטנה

שיר השירים

ולהציאו אליו והיה אומי לו שלמה
 העי"ה זרית חלומה למה תדבר כדברים
 האלה שהשבר זה המגדול והיליא דבר
 כזו מפיק והשיב לו העוף לדכי המלך
 זה העוף שהיה עומד אללי היה נקצה
 ודברתי דבר זה כדי להגדיל עלומי
 בעיני ומוסיף להבה. בן כ"י כשראחה
 שאמר הקצ"ה הכך יפה רעיתי הכך
 יפת וגומי. התחילה להפאר את
 עלמה באמרה אני חבללת הסרון ושוכני
 העמקים שהם רעויים מן העומדים על
 ההרים ובמדבר רבי יודן ורבי אליעזר
 המטייל הלדיקים צמטצמט שבאותו המין
 ובצמטצמט שבמיתין בצמטצמט שבמיתין
 שושנה ובצמטצמט שבאותו המין שושנה
 העמקים שנוטבת והולכת ולא שושנה
 שהר שהיה כוחה לכנות הגם כי הרצ
 בן עזרא הפליא עלה הגדיל תושיה
 בפירו זה הפסוק ובפסוק שלאחריו
 כאשר יראה הווא' הן אמת חבלתי
 הן הנה דברי רבותיו ז"ל. כאשר
 הקדמנו בתחילת דברינו. והנה על
 פי דברינו אלה יהיה פי המקרא
 שלאחריו כשושנה בין המוח כשפוטו
 כמו שפירי רש"י ז"ל:

ופי ששש פירו' שכשכנה שלמה בית
 המקדש לר צו כל מיני חילכות וצטעה
 שאילו שצטעה עינים פירות אילו
 שצצית עושים פירות והיו נשירים
 פירות ומלקטים אוחס ומיחיס אוחס
 לצדק הצית:

קורות בתינו ארזים רהמנו ברותים:

ל' רש"י שצח המעכן הוא זה וכן
 הוא כדבריו טוב כחצ רהיענו
 לא ידעתי אט לסון קרשי' או לי זריתי'
 והנה תוה אני על דבריו כי איך יעלה
 על הדעת שהוא לי קרשים או זריתי'
 שהרי בפירי כאשר אלל קרשים וזריתי'
 שיהיו ועלי שטיים והכחוצ לוח ואומר
 רהיענו זרותים. ואני מלחתי צמטכ'
 יונח אומר רבי יוחנן למדה תורה דרך
 ארץ שיהא נוקרה בארזים שאין מחכים
 ויעשה מרישים של זרותים שהם צמקים
 דריקה והם מחכים ומריש ידוע בתלמוד
 גזל מריש ובכאו צברי וכראה שעל בן
 אומר רהיענו והוא לי החלמוד רהע
 אצמריה שעכינו וכה צרגלים כך קרא
 הכחוצ לאילו העלים שדורקים עליהם
 רהיענו כיון שרלים עליהם:

כשושנה בין החוחים בן רעיתי בין
 הבנות:

כשושנה בין החוחים שהחוחים
 מנקצים אותה ותמיד
 עומדת זכוי שלה ואלמוניתה בן הצנות
 הן האומות נפתות אותי תמיד לעבור
 ע"ז והיא עומדת באמונת ובמדע כמו
 שהשושנה נכרת בין החוחים בן רעיתי
 בין הצנות שאין נשכים את לשונם
 ונלצושיה כמו זמרים שהיו נלויינים
 עם אף צכל דור ודור. ובעוכותיו
 ילא מה שילא שפירלים גדר להדמות
 להם צמלצושיהם האל יכפר צעד כולנו
 ויגדור פרלותינו אמן:

ב) אני חבללת השרון שושנת העמקים:

וכאשר דרך החמקים בתחלת
 השקם צצואם זה לזה
 דרך הנערה לאמר על החושקה למה
 רץ ועל מה רץ הלא רבות צנות עשו
 חיל. ולמה זה יחסץ בי לדכי עד אשר
 תראה שכתפו קטורה בצמטה. תחיל
 לשצח את עלמה ולקסר מעלתה וכן
 דרך החמקי' להפאר את עלמם זה
 לזה עד שעי' זה יתקף להבה ואחיה
 בלצם כהוא מועקה דשתי עופות
 קטנות שאמר הזכר אל הנקצה אם
 תחפץ לשצור זה המגדול שעומד עליו
 שלמה והיה שלמה וצין בלפוף העופי
 והים מלום על עצדיו שיחפסוהו חיים

בתפוח בעצי היער בן דודי בין הבנים
 בצלו

בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק להבי:

מאחר

שהקצ"ה דעה אותה לטושי
 זין החושים העקבל ההיזק
 מעקילה החושים דעה ישראל את
 הקצ"ה לתפוח צעלי היער שאיני עקבל
 חקרונ וחס וצמדקט רבות רצי הונא
 ורצי אחא צטס רצי יוסי זן זמרה
 וזה התפוח הזה הכל בורחי ומנו
 צטעת השרצ ולוזה כן לפי שאין לו
 לל לישצ צלילו . כך צרחו אומי העולם
 מלשצה צלל הקצ"ה זיוס וחתן תורה .
 יכול אף ישראל כך ת"ל צללו חמדתי
 ואומי ופריו מתוק לחכי הוא מפני
 שדומה אותו לתפוח צעלי היער ושנא
 חאמר חיי סגנלי הוא לו באשר פירות
 הגדילים צעלי היער מרים הם על כן
 אחר ופריו מתוק לחכי וזה שדימיותו
 לעלי היער הוא לקצה הכ"ל המוצאת
 צמדקט . ויש להקשות ומאחר שהמדקט
 קאמר דעל גוף האילן קאי ולענין לל
 קא מייירי ומוכח כמי מוחך הפסוק
 דהתפוח דקאמר הוא עלי התפוח דהא
 קאמי צללו חמדתי וכן ופריו מתוק
 לחכי . ועם כן למה לא קאמי צעלי
 התפוח . ואלוהי זהו לקוד ידוע כי
 התפוח יכונן צקוד אלוהי כי כמו
 שהתפוח הקליפה אדומה צחוץ ותוכו
 לצן כן הקצ"ה תוכו רלוף אהבה ומקד
 ואין רע יורד ומנו חס לא מלך
 הקליפי וחאה פניה כי תאלא צכל
 תפוח ותפוח חס תחתכו לרצבו לכמה
 חתיכות תאלא יי כקודות צעיגול צכל
 חתיכה וחתיכה אשר הוא הקוד הידוע
 לידעי חמן והיא משכה ראשונה של
 ספר ילירה עשר קפירות וכו' נעוץ
 קוסן צתחילתן וזה יורה העיגול כי
 כל עיגול אין לו תחילה וקוף והדברים
 עמוקים וענין פרוי הן המלות ?

והכולה שרק ציוס רעה יסתירני וילל
 עלי צעת חוקף אור החמה הן הנה
 שיעבוד מלכיות ועל כן קצלתי עלי
 אלוהותי והוא הביאני אל צית היין
 דכתיב ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו
 שירדו שומי מההר . ואכלו זמתי
 שלמים ודגלו עלי אהבה שאף על פי
 שנקחכלו כלפי מעלה ודגלו עלי אהבה
 שלא היה מעשם צחותו הפעם .
 והמדקט ידוע צית היין זה סיני והיין
 רעו לחורי הנדרשת צעי פנים ואלוהי
 לא מליכו יין שטעמו זקף וכקידו צקמוץ
 והוא לקצה להורות כי צית היין זו
 התורה כאשר אמרו והנוקוד יורה על
 ל"ב כתיבות החכמה כי פתח שחוקד
 חחת סהי הוא וי קמוץ יו חיקי יי סרי
 ל"ב . ודגלו עלי אהבי דילוגו . או
 כשטעמו ודגלו והוא דמחנמיצן צמשפט
 לא ימעל פין מתרגמיצן לא ידגל . ועל
 זה האופן דרשוהו שאפילו ע"ה שקורא
 לאהבה איבה ולואהבת ואיבת אף על
 פי כן עלי אהבה . ורצן אמרי אפילו
 התינוק נולד על האזכרה כמה פעמים
 אינו כיוזק ויש להקשות היחך הפכו
 חז"ל מאמר שיוכל מפי כ"י כאילו אמרו
 הקצ"ה . וכ"ל לחרץ דמפרשו לקרא
 הכי ודגלו עלי ודילוגו עלי כלומי שיש
 לו עלי לתצוע ממני והוא חוב עלי
 האהבה גורמת שהקצ"ה אינו תוצעו
 אלל אהבה הוא לפניו וזה שאמרו
 אחר הקצ"ה לא דוקרא משתמע הכי
 עד שכלר"י לומר שודגלו עלי אהבה
 הקצ"ה אמרו אלל כ"י אומרת כך ודגלו
 עלי אהבה שהיא שומע שהקצ"ה אומרת
 כך ואפשר שהודיע כך על ידי כביאחס
 וצמדקט רבה דרשוהו חז"ל שצטעת
 וחתן תורה ירדו פנים ועשרים אלפים
 מרכבות של מלאכי השרת כו' כיון
 שראו אותי ישראל מיד נתאו לעשות
 דגלים כמותן דכתיב הביאני אל צית
 היין ודגלו עלי אהבה ?

הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה:

אמרה

כ"י אמי חמדתי לישצ צללו

שיר השירים

סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים
כי חולת אהבה אני :

אמר

הכותב לפי דעתי נכלין יוחר
דצני הוחרנס ודצרי רש"י
טרקט"י פירשו ענה בגלוי קמוכוי בלשיתו
לשיתי ענבים או קלת נקיים רפדוני
רפדו קציותי בתפוחים לריח עוז
כדרך החולה . כי חולה אני ללחצתו
ולנחתי לו בגלותי . רפידה הוא לי
ולע לכל הוחרנס פירשו צימי עשה
שאתה כך למטה והסך קמוכוי
בלשיתות כלשר חרטה חסוך חס"י
ונכלין דצריו בלשר סציאני אל בית
סיין עיירי לטענר ופסוק שאלו חחת
לרשתי עיירי לטענר אם כן למה נולד
זה מן הכלל לפרשו ענה בגלות חור
ואולם ח"י יש מרבותיו שדורסין אותו
צנה הזאה דליתא צרות וז"ל כי
חולה אהבה חכי ח"י יחמך בלשיתו
כסתיחה פרעה מלויס אדם וחתמה
דצר הלכה דצר הלמוד ועכסיו שלין
הפרועי מלויס וציוחר קלכו חוליס מן
המלכויות אדם וחתמה לטענר דצר
מקרא דצר אגדס ועסכרלה שיוחר יט
לפרשו בלשיתות בלשיתי ענבים וזה
קצנר חורט בתפוח צעלי סיער וכו'
סציאני אל בית סיין וכו' . חורט
צצקטה חכס כיון קלין לי עוד בית
סיין והתפוח שאתתי חלק הלך לו כי
קילק הסכינס מעלי . על כן קמוכוי
בלשיתי ענבים גם רפדוני בתפוחי כי
מכל מקום יש לי חחה רוח בלחוחס
לפני כאלס קהיס לו צן והיס חורט
ללייר קלייר לורתו על כייר או על
חלק וכדעתה ליעיס הלך חצן למרחוק
לבית הקמר והיס חלצ נעלצ על צנו
עד קחלה ללחצת צנו וכיון קסקהכל
בארה העלויירת כתיצנס דעתו חף כ"י
חורטת כן חכי נעלצ עד קחולת חסנס
חכי בלשית צית סיין והתפוח שאתתי
ע"כ קמוכוי בלשיתות רפדוני בתפוחי

ויסיה לי למטיצ נמס כי עוד חזון
לעועד חקר דצר חלסיס קיחזור חלי
ויציאני אל בית סיין וחלצ צלל חתפוח
חקר צעלי סיער כמו חצן קטצ חל
לציו חקר יסיה צ"ב חמן ?

שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני :

אמר

שאלו חחת לרשתי וימינו תחבקני :
שאלו חחת לרשתי כי כן
דרך חיש חקטה כלשר בתפוח
לח יולידו כי חס נקצס וכלשר שאלו
חלש חחת רלש חקטה חלז חיש
סוכצת על ימינו חלז חלד זכר כידוע
מדרך הטבע . וכונו שאלתי צסס
הרמציין בכתב . טצנע קקציס וכו' .
וסדוגנח חס עכני סכצוד כפרגומו או
כדצרי רז"ל קטרנו למטה וחלסן קסס
ימין ושאל כדכתב מוליך לימין מטה :

השבעתי אתכם בנות ירושלם
בצבאות או באילות השדה אם
תעירו ואם תעוררו את האהבה
עד שתהפך :

כבר

פירשו רש"י על כהן סטצנתי
חחכס צנות יוסליי חס סחווות
בלצלות או בלילות סקדס . קססיו
הסקר ומחלל כלצייס ולייליס חס חעירו
הסניחו או חס חעורכו לי מחלוקת
כלווי קטענעו מחלוקי ציני לדודי לטכותס
ולחחליפה להסתחות לחריכס וזהו חס
חעירו חת חלחצת עד קתפסן כל עוד
קהי חקועס בלצי . ולדצריו נוכל
לויי קססציע חותס בלצלות ריל
הקצנתי חחכס בלשית בלצלות ולילות
הקדה חקר נחויס לכס צנחנס ונעשו
קהיס לד ליד . וחור חנה חסציע
חחכס בלשית בלצוי ולילות סקדה
הגס כי נחויס לכס . חס חעירו .
ויוחר כרחה בלצלות בלציל בלצוי או
בלציל לילות סקדה וסן חנה צני
יסרלל . כפתלי חילס קלוחס וכן חור
הנציח חיו קריה כליילי וחור חנה
חככי חסציע חחכס בלציל יסרלל קסס
בלצלות

השצנתי לחכם האומות זלזלתי צמח
שאתם רואים שסקצ"ה חקר מלת
זבלות ומנו כזיכול שתיא למשכון שיחזו
אותו למלכותו או זבליות כתרנומו :

קול דודי הגה זה בא מדלג על
ההרים מקפץ על הגבעות : דומה
דודי לזבי או לעפר האילים הגה זה
עומד אחר בתלנו משניה מן החלונות
מציץ מן החרכים :

קול דודי לי רש"י חוזר המפורס על
הראשונות שאמר הציאתי המלך
חדריו ולא סיפר הלאך סקדי זמלר"י
ועכשיו פירש ומיכה זו שאמרתי ומשכני
אחריו וגו' . הציאתי וגו' . כן
היה . אני כואשתי לגאולה עד חוס
ארבע מאות שנה . אבל הוא מדלג
על הסרי וגו' הנה זה עומד וגו' .
קצורה הייתי לישב בגובה והוא הלך
מן החלונות . שני ראש ראיתי את
עני עויל עכ"ל וי"ל מלכד שהוא קיפור
דברים של גאולה הראשונה זא פכחוב
גיכ להורות השפחה שישאל ומציבים
לאומות שאמר ראשונה השצנתי לחכם
האומות את תעירו . שאתם אומרים
אלהיכם עוז לחכם . אני משיב להם
קול דודי הנה זה זא חמיד הוא זא
להשיענו . מדלג על הסרים לעשר
הקץ כמו שעשה זמלרים גם זאת
השפחה היא על הקושיא אשר חרפו
עקבות ומשיחיו שאומרים אינתי יזא
משיח אכחנו ומציבים להם ואם כמעכז
זמן מה מה לנו זאם . הלא קול דודי
הקצ"ה הוא זא חמיד להשיענו דומה
דודי לזבי וגו' . הנה זה עומד אחר
בתלנו זה כותל מערבי ומשיב מן
החלונות חלוקי קיע העשוי לנו כמו
שעשה זמלר"י שהשיב מן החלונות
כדכתיב ראש ראיתי את עני :

ענה דודי ואמר לי קומי לך רעירתי
יפתי ולבי דך :

זבלות ואילים ולפי זה יהיה שאמר
השצנתי דברי הקצ"ה וכן משמע זכרית
שסקצ"ה השצנתי רבי חכמה אשר
השצנתי זבלות וזבלות זבלות אילו
האבות שעשו לזיוכי ועשיתי לזיוכי צם
וכו' . ומה שאמר ועשיתי לזיוכי צם
ולא אשר ועשיתי לזיוכס יהיה פירושו
כשאמר שאמר ר' יהודה הכטיא זמסכת
אבות פירש שני עשה ראונו כרלוך כדי
שיעשה רלוך כרלוכו שביאר הר"מ
אלמושינו ז"ל שנה שלא אמר כדי
שיעשה רלוכו כרלוך כמו שאמר בתחלת
דברו עשה רלוכו כרלוך כי זה ראוי
לחלום המעשה אבל אמר שהוא ית'
יעשה רלוך כמו שירלה הוא יתברך
ולא כאשר תרלה כי הוא יתברך יצטר
צטוב לך המוחלט ולא אתה : או
שלמה המלך ע"ה אפי כן השצנתי .
ויותר היה כראה לי פירש הראשני
ז"ל שקאי אצני אפרים שנהרו ללחם
שעשו זמסכו כידוע ומפי שאת קאי
אגלות אשר הנה הפסוק השצנתי
לחכם ומפיק צין פסוק שאלו וגו'
ובין פסוק קול דודי דתחייסו קאי
אגלות מלרים הגם כי רש"י ז"ל דחק
עלנו לחקנו זמסוי קול דודי זבל זה
היינו שומעיי לדברי הראש"ע מה שכלחיק
עלמינו הי לאו שלדברי הראש"ע כמו כן
ללערך לדחוק ולפרי זכית ירושלם
ישראל הגם שח"י כמו כן זבל זאת
מאחר שלעיל דרכנו זכתיב הגדול רש"י
ז"ל גם שאמר רבי יוחנן שפירשו אומות
העולם לא זזו ומפירוש שהוא והתרבות
פירש זבלות זיי זבלות או זבלות
לי אילי הארץ וזמספי ארעא דישאל
והכני אוסיף כוסף ומלי כי לא כאמר
זיי זבלות אלא זבלות ע"ד שאחז"ל
אין זבלות זימסקאל לומר כל הימי'
שאתם זבולס אין לי חילות ומלכו'
עד שחזרו למלכותם שני ועלו ומשיעים
וגו' . ולא והיתה ליי המלכות ואמר

שיר השירים

כתב

רש"י שהוא לי לעקה. אונס
לא הולך לזה באשר כבר
אמר ונשיגה מן החלכות שהוא ראה
ראיתי את עני עמי וכבר כאמר לשם
וילעקו בני ישראל אל האלקים מן
העבודה ועל זה אמר אכה דודי הגם
כי לא נזכר כאן לעקתם הנה כללו
צולח ונשיגה שהשקחה כאמר על
הראייה ועל השמיעה:

כי הנה הסתו עבר הגשם חלה הלך
לו: הנצנים נראו בארץ עת הזמיר
הגיע וקול התור נשמע בארצינו:
התאנה הנמדה פגיה והגפנים סמדר
נתנו ריח קומי לבי רעיתי יפתי ולכי
לך:

כאילו

השלשה פסוקי כל המפרשי
הצירו על עונק שום ולא
הכירו מקו להפגדר זו. כי אחרי
רבים להטות והנה הפסוק אומר דרך
משל צלם שאומר לכלחו שלא רחמה
ללאת מפתח ביתה ומני הנשמים
וכאשר עת הזמיר יגיע ידבר על לבה
הנה הסתיו עזר וגו' וכן הכללים
נראו בארץ וגו'. ההלכה חכמה פגיה
והיא שעה הכוסר ללאת כן הקצ"ה
הוליא אקורים צכוסרות והדוגמא
נצוארת בת"י וצרס"י וצראצ"ע. והמשיל
ישראל לגפן ותאכה. כי כמו הגפן
הזה אשר לא ילח למלאכה זולת פרי
יסוה לו הוא פריו המוחק כן ישראל
לא נצראו למלאכה כי לא יולחו
למלאכה רק לפרים המוחק סן הנה
המעשים העוזים. ואפילו צזון שצ"ה
היה קיים שהים להם שדות וכרמים
ולאכתן כעשים ע"י אחרים. וכדמו
לתאכה כי אין לך פרי שמוחק כוונה
ואין לו פקולת של גרעינין כמו התאכה
שאין לה פקולת כך ישראל אפילו
הפקולת שזהם העיד עליהם הכחוצ
כפלה המון כלקמן כי כלה זרע אחת:

יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה
הראיני את מראיך השמיעני את
קולך כי קולך ערב ומראיך נאוה:

כתב

הכאצ"ע וז"ל וקרל אחי
יונתי צעצור טילאה ונולכים
ורז"ל פירסוהו צאופן אחר. וז"ל
הרבות אמר ר' יודל צר קיוון אמר
הקצ"ה לישראל אללי הם תמימים
כיוכים אצל צאונות העולם הם ערומים
כנחשים כו'. ומה פסירי רש"י צה
המסוק וצפסוק שלחמיו. וצואר
היעב צרבות. ומה שכתב הכאצ"ע
השמיעני את קולך כעשה וכשמע זהו
דעת ר"ע והוצא צרכות אונס חכם
יוסף לקח צנה פסירי אחזו לנו
שועלים ועוזדי העגל ויפה פירי מה
שכתב רש"י שעלים קטנים חקר וי"ו
וכו'. וצוקרה אינו כן דגם הראשון
חקר שכתב כולסון חקר צו"צ וילך
שנשון שעלי הלכו ורש"י אשר ידע
כל המדרשים סוף אידיעהו דאיחא
צרבות אמר ר' צרכיה שועלים קדומה
מלא חכייכא חקר וכו' ע"ש. ומה
שאמר צקתר המדרגה אפשר לוור כי
כאן נהן הפסוק קס חיים לישראל
צכהאוחס את הדרך אשר ילכו זה
כי לא לצד כאמר צרדי' פרעה
אחריהם אלא צכל עת צפרוע פרעות
ציראל. וכתקלקלו המדרגות רלוני
ההשפעה ממדריגה למדריגה ויהיה
פירש צסתר ע"ד סתירת זקנים צניין
ואמר הכאכי את מראיך ע"ד והיו
עיניך רואות את מוריך והרלון כי לא
יספכו עורף למקום אלא יספכו פניהם
כלפי שמיא ולא די צזה אלא גם
השמיעני את קולך כי קולך ערב
ומראיך נאוה לא אמר כי מראיך
נאוה וקולך ערב הגם אפשר לוור
צמאי דסליק פתח ו"מ כ"ל טעם
הכתוב כשקולך ערב צחורה ותפילה
ואז ומראיך נאוה:

שיר השירים

צפוף הסיר . שהלצי יסן מעין אחת
 והעופר מציעו ונאחזו כך הקצ"ה אומר
 כי לא זעלה בקרנך ועם כל זה
 הסגיה על ישראל צעין החמלה ומה
 שתי ונסו הלללים שנסתלקו עכני
 הכבוד קשה והרי אמרינן שבשנות
 אהרן נסתלקו ש"ו דעד עינת אהרן
 היו בזכות אהרן ונ"ל דזודאי היו
 להם עכני כבוד סביבותיהם אבל
 נוקדם שעשו העגל היה להם עין
 לעולה מהם אבל כשחטאו נועל
 הסכך מהם כדי ש"כס השרצ והשונע
 ונשאר הד' דפנות כדי שלא יראו
 האויות שנועל הכבוד מהם והו
 וירא וקשה את העם כי פרע הוא
 שראה וקשה שנועל סכך של עכני
 הכבוד מהם כי פרעה אהרן לפי
 שאהרן היה לו לחיות ולא מיתה
 ואדרבה אחר פקו כומי הסז . והעכני
 כבוד היו בזכות אהרן על כן ראוי
 שיסלקו על ידו ומ"ו כיון שכוונתו
 היתה מפני שראה חור שנהרג ורלה
 להמשיכה עד עת זא משה לא נסתלקו
 לגמרי והיה די צעוק שנועל הסכך
 שלמעלה . והיותו ככון וירא וקשה
 את העם כי פרע הוא שנועל הסכך
 שלמעלה והצחין כי מה שלא נועל מן
 הלדדיו ונשאר הסכך לעולה כדי
 שלא יכס שרצ ושונע זאשר כל דרכו
 חסד וסי' ראוי להעניסם צאופן יתר
 שאת מה שלא יוכלו שאת כשנועל
 הסכך . זודאי הוא כי פרעה אהרן
 כי אהרן התפלל על זה שינטל הסכך
 שלמעלה ולא העניס מן הלדדים כי
 יהיה לשמלה בקמיהם כשיראו שנועלה
 סוכתם על כן התפלל שינטל הסכך
 וזהו כי פרעה אהרן לשמלה בקמיהם
 וזהו שאמרו חז"ל כי עכני כבוד היו
 בזכות אהרן דדרשו ויראו כי גוע
 אהרן אל תקרי ויראו אלא ויראו וכו'
 כי הוא התפלל שלא ינטלו הדפנות

אחזו לנו שעלים שעלים קמנים
 מחבלים ברמים וברמינו סמדר :

למאי

דכתבו כי גם הכתוב זא
 לנמדיו בכל עת צמה נקדם
 זא לומר כי לא די צתפילה ותורה לחוד
 אלא אף גם זאת שכלה הקולים מן
 הכרס כרס יי לבאו בית ישראל. והו
 אומרו אחזו לנו שועלים הם חלופי
 הדור ועל תדמה זכפסך עדיין קטנים
 הם נערים הם על זה אחר שעלים
 קטנים ומחלים כרמיי כלינר כרמיי
 שהגדילו כל לרכס ומחלים השועלים
 הקטנים על אחת כוזה וכזה שומלים
 ומחלים כרמיו כי כרמיו סמדר
 ועדיין רכים הם והרלון כי עדיין לא
 עלתה ארוכה לעון העגל ושאר הע"ז
 הקודמות על כן יש בכל דור ודור
 לתשגיה על השועלים הקטנים להדריכי
 זדך יסרה :

דודי לי ואני לו הרועה בשושנים :
 עד שיפוח היום וגם הצללים טוב
 דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים
 על הרי בתר :

יאמר

דודי לי ואני לו על דך מי
 הקדימתי ואשלים כלום עשית
 מעקה קודם שנתתי לך בית כלום עשית
 לילת קודם שנתתי לך ונלבוש כלום
 כחה תרומות ומעשרות קודי שנתתי
 לך שדה כך אומרת כ"י דודי לי מקודי
 וחסר ואני לו ע"ד שאמר דוד הע"ה
 כי מומך הכל ומידך נתנו לך : עד
 שיפוח היום צעון העגל ונסו הלללים
 הזכיות ונקעו ונסו הלללים צעזור שכל
 דבר המילל יש לו צזואה דצזואה
 ולפי דעתי אחר עד שיפוח היום הוא
 חלות היום שאין לו והו ונסו הלללי
 כי העגל נעשה צטע כדכתיב כי ציטע
 משה ודרקוהו חז"ל זא שט סוז דמה
 לך דודי ללצי או לעופר האילים כ"ל
 פירושו ה"א כמו שפירי המחרגס לקמן

שיר השירים

ובקשתי אם טאהבה כפשו והנה
בקשתי ולא מלאתי :

אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים
וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי
בקשתי ולא מצאתי :

וכמו טהאסה אם תבקש צעלה
צחד סענות ולא תמלאנו

וחס צעוד ליל ותקצ צעיר צקוקים
וצרצרי תתן קילה הלל כאלל איס
כזה כן אקומה כל ואקוצצה צעיר
צקוקי כאשר פירי רשי ועתה אעלה
אל יי . ופליאה נקצצה צעיני עליו
ועל הרצ"ע טכחצ צפירי עד שיפיה
היום וגי על הרי צחר הוא טאורה
הטכינה כי לא אעלה צקרצך וענין
צקוקי וכי עצרו וקוצו מטער לטער
ורשי פי בקשתי ולא מלאתי כי
איכני צקרצכי כי לא אעלה צקרצך
והדר מפרט אקומה כל ויחל מטה
ועתה אעלה אל יי והלא לרצ"ע
קשה דהפסיק דעצרו וקוצו קודם כי
לא אעלה וכן קי לרשי דקרא דויחל
גם ועתה אעלה קודם לפסוק דכי
לא אעלה . ועוד קי לרשי שיאך
קאמר אקומה כל הוא ויחל מטה ואם
כן שיאך יסיים בקשתי ולא מלאתי
והלל הקצ"ה מוחל להם כדכתיב וראה
כי עונך הגוי הזה ואותו היום י"ב
היה וסוקצ איתו היום יום קליחה
לדורותי ואם כאמר טמחל להם אזל
לא השרה טכינתו עליהי והא צלותו
הפרק צקט טחשרה טכינה על ישראל
וצקט טלא תשרה על ח"ה צבולס
כ"אות לו הקצ"ה כדכתיב גם את
הדבר הזה אעשה וכמו טאחז"ל צמקח
צרכות אם כן מהו בקשתי ולא מלאתי
לכן כראה טמחור צעיני דעת ח"י
אקומי כל צעיר ואקוצצה צקוקי
וצרצרות נלך אל טאהל טנטה מטה
מוחץ למחנה אילי יעשה יי לכו וישרה

טכינתו

רק הסכך וכטמת נסתלקו לגמרי זהו
וייראו כו . ואם כן סחי מיוצב על
אופניו גם הודקט יצא על מקומו
הכון : על הרי צחר כי טס יטתן
הרצה לצאים ועופר האילים ורשי
פירט מענין חלוקי כאשר תראה מטס
ורז"ל דקטו קצ דמה לך דודי סוף
טאכי נהפך לכס מחדת הדין למ"ר
וממחר גאולתכם כלצי וכאיל על הרי
צחר אפילו חין לי על האומות אלל
מה טעטו צציתר דיני ימתח עליהם
ומה אמר רצי יוחנן אדרייטוס כו
הג צציתר הו רצוא חלף צכי אדם .

ג) על משכבי בלילות בקשתי את
שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתי :

אמר צדך מטל כאלס טכועס עם
אטתו והולך מקיר הצית וחולי
ואינו אוכל ואינו טוטה עונה וקורה
עמה צכעס ולערב הולך לטכצ על
מטכצו וחצא האטה אליו לפייטו
צדצכים ויט לפעמיס טכועס כל כך
עד טהולך למרחוק ולא יטיצ לציתו
והיא כצצורה טממלא איתו על מטכצו
ולא תמלאנו והיא טרויה צלער כך
אמרה כ"י כטמטתי צעגל וטמטתי
מאמר כי לא אעלה צקרצך אמרתי
טן ואולי צלעידת הטורה טצלילה דלא
כייחא דקידטא צריך הוא כמצואר
צכמה דוכתי צהזמר ואז הוא טעת
לכן אמרתי אפייטו צזה שיטרי טכנתו
צחוכיו וזהו על מטכצו צלילות . או
כאשר כתב הזמר על פסוק צואו
חשצון חילין מארי דחוטצנא טלריך
האדם לחטצ על מטכצו מה טעטה
ציום כדי טיהמרט צלילה ויאמר טמטתי
עויתי מטעתי צוטתי וגם ככלמתי ומה
טמטמתי לא אטמט עוד כי על המטכצ
אדם פנוי מדבור ומעטה והמטוצה
הזאת מעולה מאל ואמרה כ"י חף אחי
על מטכצו צלילות לצטתי חרטה

שיר השירים

והתפלל צעד ישראל אונס סוף הווקר
 נפרט ע"פ ה"י כי הוא הככון שפירי
 צית אמי זה צית ודרשו של ושה
 וחדר הירתי זה צית ודרשו של יוסע
 ויהיה פירט אחזתיו ולא ארפנו שלא
 יסלק שכינתו מעלי . וצוודרט ויקרא
 אחזתיו ולא ארפנו אור ר' ילחק עד
 שלא הוקס המטכן היתה הכצואה
 שוכה בצוונות העולם ומסוקס המטכן
 כסתלקה מהס שני אחזתיו ולא ארפנו
 וכתיב ונפלינו אחי ועמד . וכצואת
 בלעס לטובת ישראל היתה מה עונו
 אסליך וגוי מי ונה עפר יעקב וגוי :

השבעתי אתכם בגורת ירושלים
 בצבאות או באילות השדה אם
 תעירו ואם תעוררו את האהבה
 עד שתהפץ :

כבר כחצנו טדעתינו כדעת רט"י
 צנכות ירושלים על דעתה
 דר' יוחנן שהס א"ה והכלון נאחר
 שתלאו כי אהצתינו קטורה קטר אפיץ
 וחוק לא ימוע לעולם שהר' כצר יכולתי
 לחזור ולהציאו אל צית אמי ואל חדר
 הודתי . וצעצור זה תקנאו לי ותצקפו
 לעורר על האהבה . על כן הטענת
 אחסם וגומי . והכלצ"ע לקח דעת
 ת"י צחדל והכלון שאף על פי שכתלה
 הקצ"ה והטרה שכינתו מ"ה לא זידון
 לעלות קודם כלות הארצעים טנה :

מי זאת עולה מן המדבר בתמרות
 עשן מקושרת מר ולבונה מכל אבקת
 הוכל : הנה מטתו שלשלמה ששים
 גברים סביב לה מגבורי ישראל : כלם
 אחזו חרב מלמדי מלחמה איש חרבו
 על ירבו מפחד בלילות :

רש"י ז"ל פירי כשהיו ישראל הולכים
 צמדצרו והיה עמוד האס והענן
 הולכים לפניהם והורגים הנחש
 והעקרני

שכינתו עלינו כווקס צקטתיו ולא
 ואלתיו עד שהתפלל ושה על זה
 שתשרה השכינה על ישראל וקבל
 הפילתו וכתן לו שאילתו ומה דכתיב
 והיה כל וצקט יי ילא אל אהל מועד
 יהיה פ"י כח"א כל דחצו חולפן ון
 קדם יי או כמו שפירט"י לשם וכתן
 לרואה פני זקן כרואה פני שכינה ואם
 כן מיוטצ כל דצר על כון . וצוודרט
 רצות ופרט הכך וקראות צאופן אחר
 על ומכתיב ציליות זה לילה של מלכים
 צקטתי את שאהבה כפטי זה ושה
 צקטתיו ולא ואלתיו . מלאוכי השוערים
 הסוצים זה טצטו של לוי הס"ד עזרו
 וטובו ומער לשער את שאהבה כפטי
 זה ושה . כמעט טעצרת ומה עד
 טולאתי את שאהבה כפטי זה ושה
 אחזתיו ולא ארפנו עד שהצחתי אל
 צית אמי זה סיני ואל חדר הודתי
 זה אהל מועד טעטס נחמיצו ישראל
 צהוריים ע"כ :

מצאוני השמרים הסובבים בעיר את
 שאהבה נפשי ראתם :

ידוע כי לכל המפרשים הם ושה
 ואתן והקוצים צעיר ת"י
 לויס המוכים קציצ המטכן ומה שלא
 ככתו והקצים הוא צעצור כי גס
 ושה ואתן לויס היו ואם כן גס הם
 הקוצים :

כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי
 את שאהבה נפשי אחזתיו ולא ארפנו
 עד שהבאתיו אל בית אמי ואל
 חדר הודתי :

רש"י ז"ל פירי קרוב לפרישת ושה
 לקוק ארצעי שני עד טולאתי
 וגוי צימי יוסע לכצוט ל"א מלכים
 צית אמי זו טילה ויוטר ככאים דכתיב
 הרלצ"ע שפירט ומעט זמן היה טעצרת
 והתפדתי ומה והענין טעלה ושה

שיר השירים

איך עמו עד עלות השחר ולפי זה לא
כל כך לחוק ולפני מי זאת בנו שכתב
רש"י מי זאת כלומי ומה גדולה וכי.
אלא ששאלו מי זאת כמשמעו והתשובה
בדלה: ומגורי ישראל כבר פירש רש"י
בן עשרים מילאי הלכא לצד העמותים
וצן עשרים והיחידים על ששים.
מלומדי מלחמה ומלחמה של תורה איש
חרבי מקורת וקיימים להעמיד בידתו
צדו מפחד צלילות פן יצאו עליה
לרות ויטכחום וברצו פי כשא מכלל
כפשוטו אחיזי חרב ומוטים עלו בני
ישראל. מלומדי מלחמה ומלחמה של
תורה ומי למדו מהקצ"ה שכלומי יי
איך מלחמה עוד דריש צרכות פיר
הסירים איש חרבו על יריחו צעעה
שאמר משה כל ערל לא יאכל צו היו
מלים את עלמם:

אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי
הלבנון: עמודיו עשה כסף רפידתו
זהב מרכבו ארגמן טובו רצוף אהבה
מבנות ירושלים:

בזך הפסוק ושללחריז רצו כמו רצו
הפירושים והמדברי יש דורסין
אותו על המטכן ומה שאמר מעלי
הלכנו הוא שכי עלי שיטים עומדי.
עומדיו עשה כסף חילו העמודים שכי
ווי העמודים ומטקותם כסף. רפידתו
זהב שכי ואת הקרשי חלפה זהב.
מרכבו ארגמן שכי ועשית פרכת תכלת
וארגמן. סיכו רכיף אהבה זו הסכיכה.
יש דורסין אותו על הארון. הפירון
זה הארון. עומדיו עשה כסף שכי
העמודי העומדי לפכיו רפידתו זהב
שכי וילפסו זהב טהור. מרכבו ארגמן
הפרכת. טובו רכיף אהבה זו הסכיכה.
ד"א אפריון זה בית המוקדש עשה לו
המלך שלמה שלמה ודאי בלוי ולא כמו
שדרשונו חמיד למלך שהשלים סלו:
מעלי הלכנו שכי ולאכנו ככרת עלים

והעקרי" וסורפי הקולים והצרכי
והיה הענן והעשן עולים ורואי אותן
האומות ומתמיהות על גדולתם ואומרים
מי זאת כלומר כמה היא גדולה זאת
העולה מן המדבר כחמרות עשן גבוה
וזקיף כחמר. ות"י פירי כד סלקו
ישראל מן מדברא ועצרו ית ידכח
וכי. ולפירי רש"י קשה מה אומרי
מן המדבר והלא כשהייתה והלכת תך
המדבר קא מייירי ואילם יש להמליץ
בעד רש"י שממך על המדבר וכי מן
המדבר העלה אותם אלל מלמד על
ישראל שם חצי"י לפני המקום כמליחה
שאלם ואלל צמדבר לקיים מה שכלומר
ימלאהו צארץ מדבר. ועיד יש מדרש
עילייה מן המדבר כהונה ליה מלכות.
וכ"ל לפרש כי מי זאת עולה וגוי היא
השאלה ופסוק היה ונתו שלשלוה
היא ההסוזה שהיו האומות שאלים
זה את זה מי זאת עולה וגוי. ומכסהו
כיצטים ארץ סיחון ועוג שאלו מי זאת
עולה מן המדבר כחמרות עשן זקיף
כעשן שהוא נחמר ועולה לא כשאר
העשנים שהנה יפכו אל אשר יהיה
הרוח ללכת. והדמיון כי לא ירך לצבה
מפני כל ואפי קליני הארץ סיחון ועוג
שהיו כל המלכים צעוחי עליהם היא
עולה מן המדבר וכולת אותן והיח
התשובי הנה ונתו שלשלוה איהל
מועד והארון ששים בצורי ששים רצוא.
עוד י"ל שהשאלה מי זאת עולה מן
המדבר כחמרות עשן והתשובי מקערת
מר הרלון שהיא צה חצרהס חצינו
וצוכות: היא עולה צעור שהוא הקריב
ילחק צנו הר המזוייה. ויכול לפרש
מקערת לי קעורה או לי קשר כמו
קיערל דמיתח כוי. והרלון שהוא
קעירה בצורהס כי הם זרעו ולאלי.
ולצונה צכות ילחק שנתקרב כדכך
שנקעירים קומץ לצובה על בני מוצח
עכל לצקת רוכל יעקב דכתיב ציה וילצק

וגוי שהיא גחלת אש והלכות אהבה
הקטורה שהיא שריפת אהבה וכן פירי
הרחצ"ע ז"ל :

צאניה וראינה בנות ציון במלך שלמה
בעטרה שעטרה לו אמו ביום התנתו
וביום שמתה לבו :

המתרגם חגס הסקוק כשעונו
על שלמה המלך בעטרה

שעטרוהו בית ישראל צחוכה המוקדש
כאשר יראה הרואה וכשהייתי ציני
חורפי וללתי פירי חכס אחד זה
הכחוצ צאופן כיאות וצעווחי כל כלי
יקר אשר ראתם עיני הן הנה ספרי
קודש שהיו לי כחוכי צידי אחרים ולא
אוכל כעת לחפש אחריו וכמדומי לי
צזה הלשון זה הכחוצ נאמר איום
חתינתו שהיה כעת שנגמר צנין הבית
לקח את צה פדעה ועשה את מחונתו
ואיחא צמדש אגד רבי לוי מה עשה
צה פדעה נעלה קדין וקצעה צו כל
מיני כוכבים ונזלות ופירשה אותו
למעלה מנעתו וכל זמן שהיה רולה
שלמה לעמוד היה רואה הכוכבים והזלזלי
והיה ישן עד ארבע שעות וצאותו היים
כתקרב הממיד של שחר צארבע שעות
וכדליתא צעדיות שהעיד רבי יהודה
צן צצא על המיד של שחר שכתקרב
צדי שעות וכאשר ראתה אמו צה שצע
זאת הייתה מייקרה אותו כדליתא
צחלקן דצרי לנחל מלך משא
אשר יקרתו אמו אגד רבי מוסס
רשצ"י מלמד שכפלתו אמו על העמוד
ופירי יקרתו לי מלקות כמו ויקרו
אותו זה מלקות ומפני שהיתה רואה
שהוא צעל הנאה ונרצה צקעודתו
היתה מוכיחתו ואמרה לו מה צרי ומה
צרי צעכי ומה צרי כדרי . מה צרי
הכל יודעים שאביך ירא שמים היה
עכשיו יאמרו אמו גרעה לו ומה צרי
צרכי כל הנשים של בית אביך כיון

שמהצרות

מן הלצתן עמודי עשה כסף שנאמר
ויקם את העמודים לאולם ההיכל .
נפידתו זהב כדחניין חמון עכל הבית
נעוה צזה צצנין הראשון מפילו אחרי
הדלתות זהב מרכבו ארנון דבתי צ
ועם את הפדוכה הכלת וארנון וגוי .
חיכו רלף אהבה זי השכינה . עוד
דרשוהו על הקציה ואפריון עשה לו
זה העולם וכי עוד דרשוהו אפריון
זה כקח הכבוד כאשר יראה הרואה
צמדש רצוח . ונצית ירושלים פי
רשי אילו ישראל יריאים ושלמים
להקציה ואני אומר דרך זו אלך צפירי
כאשר פירי רי יוחן שהוא אומות
העולם . והלכות שהקציה אהב ישראל
יותר מכל אומות העולם הגם כי
מציני לפניו כי מעשה ידיו כולם וכמו
שאחז"ל שאמר הקציה לנלכתי השרת
מעשה ידי טעמו צים ואתם אומרים
צירה . ומה הקציה אהב ישראל מכל
האומות ואין להקשות על דברי שאמרתי
שהקציה אהב האומות והלא כתיב
ואת עשו שנלתי כי הנה לא אמרתי
שאהב אותן בכלל זולת שיטתן צחיבן
המקיימים זי מליח וציתח לא נלכו
וקלחן יראי הש"י וכאשר פירי הרחצ"ע
צמומור קי"ח יאמרו כל יראי יי"ה הם
אשר צכל עם ועם וצעוניתו היא
שעמדי לכלותינו ונרעה לנו אורך הגלות
צאשר קרובי השציה הן ומציני קלחתם
עם קלחת ויהיה פירי מנצות יותר
מן צנות ואיך לא נפרש כן והרי הח"י
כתי פי צאופן זה רלוי לומר מנצות
כמו מן צנות ומ"ל דשכון שרויה צירושלים
מן כל כרכי ארעא דישראל . ונראה
שהתרגום פירש כתי ירושלים ישראל
שהם יריאים ושלמים שהרי פירש מנצות
ירושלים מן כל כרכי ארעא דישראל
ולא נזכר ישראל צמוקרא ופי' הממור
שצולת רלף לי רלפה שהיא גחלת
אש ככתיב ציטעיה וצידו רלפה צמלקתי

שיר השירים

רצונו ע"ם צועמד הקדוש צהר סיכי
דבר אהה עמנו וכסעעה וגוי והידה
הקצ"ה לדברי ישראל ומסס זכו נביאי
להאחשרה . וזה היה ציוס חתיכו
ושמחה לבו שאין לך שמחה בעולם
כיום מתן תורה . כידוע שצו ציוס
היה הש"י שמח צועשה ידיו ולאמר
ישראל אשר צך אחשאר . אומס האופן
השני כאמר שהעטרה היחה לשלמה
מה שצת שצב שצחה אוחו צאומרה
ולרחוים אי שכר מי שכל רצי העולם
גלויס לו . ומאמר שהיה צעלמה
העידה עליו שכל רצי עולם גלויס לו
אין לך עטרה גדולה וזו שצצחה
שלמה הע"ה צועלה הכצדח מכל
דבר שבעולם . וכן מליכו שצגמו ישרא
להקצ"ה כדכתיב וחאמרו הן הראנו
אלהינו את כצודו ואח גדלו ואח קולו
שמענו . וגוי והנסמר הוא וזה הסקוק
כאשר אמרו . ואני אומר למי פשוטו
כי ציוס חתוכו שנסח את צת פרעה
שצחתלתו לצנות את צית הנקדש
כתחנת צצת פרעה שארס אותה אבל
לא נסאה עד שגמר לצנות את צית
י" כדכתיב ויציחה אל עיר דוד עד
כלותי לצנות את צית י" וכמוזכר
לעיל . וצו ציוס היה ניתן העטרה
על ראשו כי ידוע שאין המלך נושא
חומיד העטרי על ראשו . אבל ציוס
חתיכו וציוי שמחה לבו ראוי לו להיטיב
העטרה על ראשו וכן תשצ המלכי
צכחר מלכות צעצור כי סס נקצלים
כל הנחוכים חחת ידם וממשלתם וראוי
להראות הכחר והעטרה . כדכתיב
צושתי להציא את וסתי צכחר ומלכו .
שהרלן שיציאו אותה למלך צכחר
ומלכו כאשר היא יוצצת צצית המשחה
שעשחה כי גס סס היו נקצלים שרי
מדיכה ומדיכה כידוע . ואמר לאנה
וראנה וגו' . צמלך שלמה צעטרה
שעטרה לו אמו צעצור שהיה

שומעצרות שוב אינן רואות פני המלך
ואני דמסתי וככסתי כדי שהיה לי
צן מוצרו ומלוצן ומה צר נדרי כל
כשים של צית אציק היו כודרות יהא
לי צן הגון למלכות . ואני נדחתי
ואמרת יהא לי צן זריו וממילא צתורה
והגון לכציחה אל למלכים למחל אל
למלכים שחו יין אל למלכים אומרה לו
מה לך אלל מלכים ששותים יין
ומשתכרים ואומרים למה לבו אל
ולרננים אי שכר מי שכל רצי עולם
גלוייס לו ישחה יין וישתכר וכו' .
אמר רצי ילחק ומיין שחזר שלמה
והידה לאמו דכתיב כי צער אנכי
מאיש ולא צינת אדם לי . צער אנכי
מאיש זה נח דכתיב ויחל נח איש
האדמה ולא צינת אדם לי זה אדם
הראשין שכסל ציין כמ"ד גפן היה .
וזה הענין היה ציוס חתיכו שרשחר
והא והא גרמו לו השכרות וגס התצולה
שעשחה צת פרעה דקדין ככ"ל שהיה
ישן עד ארצב שעות וצעצור זה כפאחו
על העמוד והיא היה שיתק ולא עוד
אלא שהודה לה וזהי מעלה גדולה
למלכו שיקצול ויקבל צחהי דברי אמו
כ"ס שיקבל הלקחה וישחוק וזהו העטרה
שעטרה לו אמו כי על ידי זה היו
יודעים שהיה ירא שמים ואין לך עטרה
גדולה וזו עכ"ד פי חכס והנה מה
מאד מחוקים מדצט דברי החכס הכ"ל
למי שטיעס אבל אין להולונו לפשט
הזה הכושל שהוא מלך שהשלו' שלו
שהוא פנימיות ענין זה הספר צכל
מכל כל . ולצלתי ידח ומנו מחיקות זה
הפשט נפרט הכושל על שני אופנים .
האחד נכיה כל דבריו וכשרט הכושל
והשני ככחר פשוטו קלח צאופן אחר
מה היחה העטרה וזה כי כמו שכתב
שיסרתו אמו והוא הודה לדבריה וחאח
היחה עטרתו בן מליכו שהמלך שהשלוס
כלו הידה לדברי ישראל שאמרו למשה

ד) הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך
יונים מבעד לצמחך שערך בעדר
העזים שגלשו מהר גלעד: שניך
בעדר הקצובות שעלו מן הרחצה
שכולם מתאימות ושכלה אין בהם:

כבר פירשנוהו קלח עד עיניך
יוכים והנה ואלחו ראינו צחיי

ודעין לגזילין צני יוכח ואפילו שאר
צני כניסתך וכו' וכל שהשמיץ הסופר
וכלל דעין לגזילי צני יוכח ואינו
יחצין אחרי צית ונקדשא ואפילו שאר
צני כניסתך וכו'. ואינו יחצין הוא
תרגומו של מצעד ללמחך ואפי' שאר
צני כניסתך וכו'. הוא תרגומו של
שערך כי ההמון נדמה לשער שהוא
רצ וכוו שהשיער מנין על המוח כן
ההמון על המושל או אפשר דר"י
שערך ולי שארך כלו שאר העם ועין
צרכית וחולל שדברי כנים. מצעד
ללמחך לפי מה שכתבנו הוא כסון
שמצעד ללמחך ושערך הם שני ענינים
על כן עמנו של ללמחך אחתהא ומ"ו
לפירי רש"י שפשה מהם דבור אחד
וז"ל מצעד ללמחך שערך בעדר העזי
הקילוס הזה דומת קילוס אשה הנאחצי
לחטן מצפנים לקיסורייך שערך נאח
ומצדיק צליהר ולצניוית כשער עזים
לצכות היורדו מן ההרי ושערך ומצדיק
ומחוק. והדומה שדימה כ"י לכך זו
היא מצפנים למחכותי ומשככותיך אף
הריקים שצחן חציצים עליך כיעקב
וצניו שגלשו לרדת מהר הגלעד כשהשיגי
לצן עכ"ל ואין לומר שאין לתווה עליו
שהרי התירוס כוון כן לא חש להפסקת
הטעם צפסיק כחוע השכי שחבר
ומדברך נאח כפלה הרמון מדבור
אחד שתרגם ומלכא די הוא רישיון
כו'. כי יש לתמוס על רש"י שלא
חש להפסקת הטעם. ואין להציח
ראה מן התרגום כי גם התרגום חש
להפסקת הטעם ולא מחשבותי כהחצו

קלס

היתה ככנסת צעזי הקורה להשחלל
המלוכה על שלמה כדכתיב וחקד צח
שצע וגו'. ותאמר לו מדני אחת
כשצעה וגו' כי שלמה צנך ימלך אחרי
וגו' כידוע מענינו ומאחר שהיא
כחכה נפשה על המלכות שינתן לשלמה
וכן עשה הנה הוא כאילו היא עטרה
לו העטרי. וכוו שאח"ל ומאור שיר
חכוכת הצית לדוד וכי דוד צנכו וכו'
אלל כיון שנתן כפשו עליו נקרא על
שמו אוף הכא כיון שהיא כחכה נפשה
על המלוכה ותחם נפשה צכפה לצח
אל המלך ולהחטן לו שיעציר אדיכה
על כן נקראת העטרה על שמה ולכן
אמר צעטרה שעררה לו אמו. ויהיה
פירי הכתוב לאכה וראכה וגו' צעטרי
שעררה לו אמו ואיחתי לאכה וראכה
ציוס חתיחתי וציוס שוחח לצו כי אז
הוא כחטן יכהן פאר וצודאי יכהן
כחר ומלכות צראשו כי אם לא עכשו
איחתי יהיה יותר ראוי לטקיס העטרי
צראשו. ואמר ציוס חתיחתי וציוס
שוחח לצו להורות כי שתי שוחח
היו לו מחוכמו וגמר צנין הצית הקדוש
ועל כן אמר שוחח לצו על הצנין כי
היא שוחח של מלוה. גם היה שוחח
לצו שהו הקצ"ה כדכתיב לור לצבי
ומלקי לעולם ורש"י פי' ע"פ המדרש
והיא גם הכתור שלו שקאי להקצ"ה
צכות ליון המלכייני לו צמילה וצחפילין
וצמילית וצמדש הושם הגלחה צמקוס
חפילין. צעטרה אהל מועד שהוא
מעוט צבווכין חכלת וארמון וחולעת
שכי והציח טעם למה קרא לישראל
אחי אמר רצי כחייא וכו'. שכי שחמו
אלי עמי ולאוני אלי האזינו ולאני כתיב
עמד ר"ש צן יוחאי וכשקו על ראשו וכו'.
ציוס מחוכמו יוב מותן הורה שעררהו
להם לולך וקבלו עולו וציוס שוחח
לצו זה שניני למלואים שחחכך צו
המשכן:

שיר השירים

ופירש מחזיונות פיעל יולא שזולידים
תחומים או שזולידים תחומים שאין
בהם נויס. והתני פ"י איצקב ויהיה
תני הקלוצות שזאמרו לו בקלצ ובזמין
וגט צ"ו פ"י רש"י שנאמר על פנים
נשר איך שלצאו על ודין שלא כשלו
בעצירת זכות או גזל שני ויקחו את
כל הסלל ולי כראה כי הדוגמא נאמר
על אותן הלומדי תורה דבר יום ציומו
בקלצ' וזהו שיניך כי הדבור נחתך
בשינים כעדר הקלוצות כך הם לומדים
הדבר הקלוצ להם בכל יום ויום שעלו
עון הרמלה בעצלים לקירויים הגם כי
הלכה כרבי יהודה דבעלוי לעצירתא
וי"ו הם מחזירים על עלום שכולם
מחזירימות שהם מחזירימות אחרים שהיו
תחומים ושלומים ומכ"ש ושכלה אין
בהם או יאמר ושכלה אין בהם שאין
יולא מתחת ידיהם דבר שאינו מחוקק
וכן צאוסן זה יסד הפייט שיניך לחסך
פרט וכלל:

בחוש השני שפתותיך ומדברך נאוה
בפלה הרבון רקתך מבעד לצמתך:

ג זה הוא קילוס לאשה נאה אשר
שפתותיה כחוט השני ומדברי
נאוה וכן כפלה הרמון רקתך שדומין
לפלה הרמון פייט לחלי הרמון ודוגמא
הזוט השני הזה אם חכבס אותו
צבורית כנה פעמים נדין שני הוא
כן עשה: הדין ומדברך נאה והרלון
שעומדים צבורים. וכפלה הרמון
רקתך ריקי' שבך מליאים מלות כרמון
ועל כן נצטד ללמהך ראיים הם למחחס
צחוק הלדיק". וצבורות ואין לדין
לומר נצטד ללמהך על הלומעין
והאלוועהין שזכס. ועל פי המדרש
כ"ל לייצג הקושיא שיש להקשות מפני
מה אמרו חז"ל ריקים שבך מליאים
מלות כרמון היה להם לומר מליאים

קלה המעייני אשר למראה עיניהם
יספוטו וליכס יורדי לעווקו של דבר
כי צתחילת עיוכו של אדם יעלה על
דעתו של אדם שהתרגס חזרס דצבור
אחד ומלכא די הוא רישיהון יהיה
תרגומו של ומדברך נאה ויהיה פירושו
ולשון ידבר עומים וצל החלמוד ומדברכא
כאומתא דבר אחד לדור ודוניהון.
אבל האמת אינו כן כי ונילוי הו
מהפכין הוא תרגומו של ומדברך נאה
ויהיה פיר' ולשון דיבור המולך ומלכא
די הוא רישיהון וכי'. הוא תרגומו
של כפלה הרמון ורקתך הוא כי כתי'
שהרקת הוא צבורה הראש כן המולך
ודו"ק. ומלת שגלשו פירוש רש"י
נקדמו כי קרח ומורג' גלוש כשהצבועו
יורדות וכן ההר נאלא ההר נקרח
ומעורע מהם והנה לא אדע היה ואני
מחורג' גלוש שבפרי חזריע מחורגס
קריח הוא. והראצ"ע פיר' שגלשו
שכשקפו וכראו. ולי כראה שגלשו
שכתחמו וצאים מהר הגלעד והוא
לשון המצואר צתלמיד פ' כל שעה
החליעה מייגלסים על הקומח שפיר' מים
רוחמים וה"פ שערך כלו' המין העם
הם ומקודרי' כשער עדר העוים שכתחמו
וצאים מהר הגלעד כי ידוע צעת
שהצבועה מחומתה ומניצה השערות
שלה שוכבות זו על זו כאילו נקרקי'
צוקרק ומקודרי'. ע"ד פירש רש"י
שגלשו מהר הגלעד על אותן שלצאו
על ודין כאשר הראה ולא רליתי
להאריך ואמר שיניך כעדר הקלוצות
שגם הוא קילוס לאשה ששיניה קדוחות
ושוים לא עקומות ואמר שיניך כעדר
הקלוצות ולדעת רש"י שומקודרים כסדר
למר עדר החלים הצדורות משאר הללון
בקלצ ומכין נמסרות לרועה וכי'
ורחלין אותן מיום אל יום. והראצ"ע
פיר' הקלוצות שיש לכן מדה אחת
כאילו נחלצת כל אחת כמו הצירחה.

נולדת בחלי הינון שהיני סירוסו של
 עלת הוא חלי כתי פלה דצילה לחנס
 קמחי על זה ודקחוני קרח ונבעד
 ללמתי שלא סוכל לפיעם אלא צלופן
 זה ואין ליל הלדיקים שגך ואם בחלי
 רמון קח ויירי אם כן מה שבה הוא
 זה ללדיקים הכי הוא כוונך פיעם לו
 חלף חלפים ככתי זהב ומשפטים אוחו
 צאלף חלפים ככתי כסף והלא גכתי
 הוא לו אם כן הכא גבי לדיקים ג"כ
 גכתי הוא להם שהיני וליאחם נולדת
 כרמון שלש ואם הוכרה לומר חלי
 רימון משום הריקוי היה לו למקרה
 למרש אבל הלדיקי וליאחם נולדת כרמון
 כי צאין לרך לומר לא ידויק אלא
 השיווי אבל כסנאמר שהריקים ג"כ
 וליאחם נולדת כרמון שלם אם כן שפיר
 כוכל לומר ואין ליל הלדיקים והא
 דקעק קרח כפלה רמון משום דקרח
 ויירי כתי לפי שפיעו צשפה האשה
 ואין שבה האשה כשישן רקתיה שלה
 כרמון שלם ע"כ קאמר כפלה רמון
 והראצ"ע פירי שערך הם הסזירי .
 שניך הם הגזורי . שפתותיך הם
 המזכירי . רקתך הם הכהנים . או
 ירלה שערך כעדר העזים שאין שותכי
 שער שלהם רק היולא על ידי מריעה
 ועויה . כן אחם כזרים צהקפת
 הראש אם לא היולא ואיליו על ידי
 מריעה . שיניך וכי . שעלו מן הרחלה
 שאינם חוכלים דבר עוול ואסור כחי
 השני שפתותיך שמתמידים ומזכירי
 עונותיהם שהם כחוט השני . כפלה
 רמון רקתך שזורים צפחות :

כמגדל דוד צוארך בנוי לתלפיות
 אלה המגן תלוי עליו כל שלטי
 הגבורים : שני שדיך כשני עפרים
 תאמי צביה הרועים בשושנים : עד
 שיפוח היום וגמו הצללים אלה לויאל
 חר המור ואל גבעת הלבונה :

כבר טיכס רש"י מאחר שקומה
 זקופה כיי צאשה לכך אומר
 כמגדל דוד לוארך הוא נולדת ליון
 שבה דוד וכי כאשר יראה הרואה
 משם : ואני ליוור שהוקרה מוקר
 השצה כשצה שמשצה החסן לכלה ציופי
 ואם צה לומר שהיא זקופה היה לו
 לדמותה כמו שדמה אותה למעלה
 צתורות עשן ופירי רש"י גבוה וזקיף
 כתור ומה לו לשנות את עעמו לדמות
 אותה עכסיו למגדל גם לפי הדוגמא
 יראה המדקדק צה כי רש"י ז"ל דחק
 עליו עד מאד גם הפסוק ציופי לבעי
 קח ויירי שערך כעדר העזים כמו שפירי
 רש"י וכן שניך וגוי שעלו מן הרחלה וכן
 כחוט השני על כן אני אומר כמגדל דוד
 שהוא צית המקדש וקראו כמגדל דוד
 שנתן כעשו עליו כמו שהזכרנו לעיל
 דברי חז"ל שדרסוהו על מזוור שיר
 חוכת הציה לדוד והרלון לוארך הוא
 ציופי צריב לצנינות כמו מגדל דוד
 שהוא ציה כמה דחנין טנייה לה
 כקיד הסיכל שהיה ההיכל יפה מאד
 צלצניות כך לוארך והרלון לוארך הוא
 המלך או הסנהדרין והמכוון צזה
 שכוני ללובן שהיא רחמי ככחוצ
 והלילו העדה וכן כחוצ צכצי"ח לך
 ילין צה . צנוי לתלפיו יאמר שומגל
 דוד הוא היה צנוי לתל פיות תל
 שהכל פונים אליו ומתפללי כגדו שני
 והתפללו ליי דרך ארלם והמכוון כי
 כן הסנהדרין הכל פוכי אליהם לשמוע
 הדינים . חלף המגן כמו שזכהג השרי
 לחלות ומגייהם ושלטיהם צמגדל
 צכוחלי המגדל כן הסנהדרין . חלף
 המגן שחלפים זכיות להגין עליו חלוי
 עליו כל שלטי הגבורים שכל ויי שהיה
 ידע לומר זכות היה יכול לומר ואפילו
 חיכו מן הסנהדרין : שני שדיך כשני
 עפרים הגם כי צמכילתא דרסוהו על
 שתי לוחות הצרית וכמו שפירי רש"י
 מ"מ

שיר השירים

עליהם . ואז אלך לי אל הר המור .
זו הר המוריה כפירי רש"י שירש
ושכן טילה וישבין שכינתו צהר המוריה
ואל גבעת הלבושה . או ירלה כשנסו
הלללים ואין זכות בידך להגין עליך
מה לעשה אלך לי אל הר המור
להזכיר זכותי של הצרחה לזכור שנקד
ילחק צנו צהר המוריה גם לזכור
זכותו של ילחק שנתקרב כחונן לזוכה
ע"ג המוצא . והראש"ע כתב ונאמר
שישראל אמרה טיילך על הרי צהר
אמרה השכינה אני אלך לי אל הר
המוריה . וכח"ל שלפי זה הדוגמא
שהיא אמרה שיזכור לה הצרית צין
הצתרים והשיב שיזכור לה עקידת ילחק :

בלך יפה רעיתי ומום אין בך :

לפי מה שכתבנו אלך לי אל הר
המור הוא הר המוריה להסרות
שכינתו קם יהיה ש"י ושם כולך יפה
ומום אין צד כי רוצם לדיקים היו .
ולפי מה שכתבנו שהקצ"ה השיב
שכשנסו הלללים ילך על הר המור
לזכור זכות הצרחה ילחך כילך יפה
רעיתי . והרלון חיייתי זכות לזכו
יקסיק להליך כשכלך יפה רעיתי ואז
ומום אין צד כי מהידוע כי כל ישראל יש
להם חלק לעה"צ כי זה עוסק בחסילין
וזה עוסק במזוזה וזם עוסק בצלילית
וזה עוסק בג"ח צלופן שכל אחד ואחד
מישראל עישה חזיה אחת וכל יום
ויום . והנה כלך יפה רעיתי כשאתם
כילכם בכלל אחד כאים אחד כל אחד
אגין על חזירו . באשר כלל המלכות
נעשים על ידם ואז ומום אין צד
אפילו החעה שחעו לא יזכר ולא
יפקד באשר ראוים הם להגין זה על
זה ונאמר שהם בקשר לחיץ וחזק
ובכלל אחד כדכתי' חבור עלצים אמרים
הנה לו ואם כן כל אחד ונכסה מומו
של חזירו ומה כשחעו כולם צעון
לחת

וי"ו לפי המשל והכונסל יוחר כח"י
לי דברי הכרות והגדות שמואל שפירשו
על ונשה רצונו ואמר שני שדיך הם
כשני עפרי' תלומי לזיה הרועים
צטושכים אשר יש להם ריח עוז כן
שדיך והרלון כי ונשה ואהרן הם שני
שדים שלה והוא טצח לישראל שיש
בהם לדיקי' כאילו ואמר שהשדים הם
כתלומי לזיה כי הצלתי טיווי בהם
חקרון וצבור שהעפרים שהם תלומי
לזיה הם שוים בקומוהם וצחיהרם
דימה ונשה ואהרן להם כי גם ונשה
ואהרן היו שוים ושקולי' כמו שאמר
הכתוב הוא אהרן ונשה . הוי ונשה
ואהרן כמו שפיר רש"י לטם צפרי' וארל
ועוד יש למרש על פי המדרש לחיהל
צמדקס רצי יהושע לדיכנין צטס רצי
לוי מה התלומים הללו כיון שפירש
אחד ודדיהן דדן נקחם כך כתיב
ואכחיד טלפת הרועים צירח אחד והלא
צטנה אחד ומה אלל צירח אחד
נגזרה גזירה על טלפתן . הרועים
צטושכים וון וטלו וזאר כח"י וצמדקס
הרועים שהם רועים צישראל טלצם רך
כטושכים וכל זה היופי יש צד עד
שיפיה היום וכסו הלללים ואז השמש
והסרצ ונשחיר תוארך ואז אלך לי
אל הר המור טטס כח"ל המור להציא
לך ונשם מור כי השון העוש"י ונמו
הוא עוז לחמרוקי הנשים כדכתיב
טטה חדשים צטמן המור ואל גבעת
הלבושה להציא לך לזוכה שהיא עוז
לעסן ולהריח ותשיב רוחך אליך ואמער
טגם הוא עוז למירוק הכסים והדוגמא
עד שיפוח היום וכסו הלללים הרלון
צזה הזקני' . כדכתיב ויעזרו חת יי
כל יוני יהושע והזקנים אשר האריכו
ימים וגוי . או ירלה צזה השופעים
עד עלי הכתן כי כל אחד הגין על
צכי דורו וזהו הלללים ע"ד סר ללס
מעליהם טדרי"ל טחיוצ מה טהגין

ולצביו גלות כדי שלא להענישם צביהנס
 וכן הסתכל מראש סכיר שהו' ילחם
 ע"ד המדרש ויה זה הסכיר פוכא את
 הכיר והפטר סנקר' לכך סכיר טכא
 כיר . וצילקוט גרס ויה הכיר הזה אין
 זוכעים אלא פעם אחת כך לא כתנקה
 ילחם אלא פעם אחת צלבד וגם לילחם
 היה גלות והדמון ע"ד המדרי' זה יעקב
 ויה חמון זה כל עובד כחן צזיעו כך
 כהונה מיעקב לוייה מיעקב מלכות
 מיעקב . ואם שהיה רגל יעקב שלישי
 למרכבה חף על פי כן היה לו גלות
 ועדיין הם וצביהס חיים וקיימים וראש
 והסתכל וקח לך ראייה מועונות אריות
 קיחון ועוג שהיו שחולים וגאים כאריות
 והיו גבורים כאריות. גם ראה והזן מהררי
 נמרים הם הכנעניים. שהם חלוסי' כנור
 וצחלת ימיהם והאלעיתם היו צעוצה
 ושלוח ואחר כך פורשו מארץ חיים
 וילא שום לקללה וסופם היה לאצדון
 לא חסיה כל כשמה . ולכן מאחר
 שאצרהס ילחם ויעקב היו צבילה וצחור
 צבילות לא הוכל להעלנו מאחר דצרתא
 דגלואי את שיהיה לך גלות וסוף הכבוד
 לצא . אצל מכל מקום אחי מצבעיחך
 אחי מלצבון . וגומי' שאהיה עמך בצר
 לך צכל עת וצכל שעה . או יהיה
 ציחורו אחי מלצבון כמו אחי מלצבון
 וחזר ופירש דצביו אחי מלצבון תצואי
 שחצא אחי מלצבון ומה שלא כאחר
 אחי מלצבון בצר פירש רז"ל צחילה
 הוא כוער הצית המקדש ואחר כך
 הוא פירע וון ארמות העולם ומאחר
 שאדם עני אשר אין לו מאומה ויצא
 אליו אחד מהצבוי השמים ויאמר אחי
 העני לך וחגור חרצ על מחניך כי
 תכצוט כל עמי הארלות לך צכחך זה
 כי יי' אהך יסג לצו כי לא יאמין לו .
 באשר הוא את מוטל צרעב שיעלה
 מעלה עליונה ויוולך צכיפה . וכן
 ישראל פן ואלוי לא יאמרו צזה. מאחר
 פירדנו

אחת צחצורי אחר הקצ"ה לכציה הכח
 לו כ"ש כשאין כולם כשלים צעין אחת
 סנילולים צזכות אצות וכל אחד מכם
 מומו של חצירו אצל כשהס כפרדי'
 וסלק לצס יאשמו . כי איך יגין זכותו
 על חצירו ולצו צל עמו וחצירו אינו
 רולה צזכותו . על זה אחר הכחוצ
 כלך יפה רעיחי כלומר כולך צכלל אחת
 יפה ומום אין צך ועל כן ראוי שתכלל
 צזכות אצרהס וילחם הכרמוזים צהר
 המור וגבעת הלצונה . או קאי דלעיל
 ואחר אזכור לך זכות אצרהס צהר
 המוריה וזכות ילחם צנו הכרמוז צגבעת
 הלצונה כנ"ל גם אזכור לך וחתן חורס
 ששס היית כלך יפה רעיחי ומום אין
 צך שלא היה צהס מום שהחגרי'
 כתפסאו דכחתי' ויתלצו והסחקסיס שועו
 כדכתיב כעשה וכשמוע . וסקומים כתיב
 וכל העם רואים :

אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי
 תשורי מראש אמנה מראש שניר
 וחרמון ממענות אריות מהררי' נמרים :
אתי מלצבון ולפי שהיה המסון
 גדול צעייני כ"י מאחי שהצבעים
 הקצ"ה שאם יעלה חרון אפו יזכיר
 זכותו של אצרהס וילחם ועתן חורס .
 וצמה חדע כי כן הוא . ואדרבה יעלה
 על הדעת מאחר שאכחכו צבולה כי
 עזצבו ח"ו למפגע הזמן . על זה הצבעים
 אחי מלצבון כלה אחי מלצבון תצואי
 חוך הגליות ע"ד עמו אככי צלכה .
 כמו שאמרו גלו לעילס גלחה סכיכה
 עמהס וכו' . ופן ואלוי יעלה על לצס
 מאחר שאחה מצבעים אוחטו להיות
 עמונו צלכותיכו לעם אכחכו גילים הלא
 עוב מוכן שצחך עולמיס על זה הסקי
 להס הקצ"ה הסתכלי וסתצובן מראש
 אומה שהוא אצרהס שהיה ראש
 למאמינים צאלהוטו והיה לו גלות
 וצחר צו כדליחא צמדקס שצחר לו

שיר השירים

כרוכי סילייר אותה עם גזה לא יכול

לליירה כי אם צעין אחד כזה

לכל אם יליירה צפתי עינים

כזה לא תראי מאחורי

ר"ל מנצ סלה. וראית פניה

ואחורה לא יראה ולריך לליירי צעין

אחד כדי ללייר גז סלה שלא יהיה

לה חטויערוי גזה. כי אפי לא ילייר

העין האחד לא איכפת ליה כ"כ גזה

שאפילו חסיה קווא צאחת מעיניה

הלא די לה צמכות שהני צתי עינים

צרא הקצ"ה על לז היותי עוז ועוד

כי צלור העיני לא יזן אם היא קווי

או לא שהלא ישן בני אדם שיש להם

עינים כשאר בני אדם ואפי כן יש

להם העדר הראות מה שאין כן צלור

הגז סיוצן מונו אם יש לה חטויערות

או לא. וכן לא יוכל ללייר הענק

צצלוורה רק מלד אחד ויהי כאשר

ראה הונך דווחה ותארה צלור נקשר

כפשו צנפשה ולצו צלצה הגם כי לא

ראה אותה רק צעין אחד כ"ל וכן

לא ראה אותה רק צחתיכת ענק אחד

מלוארי לא הענק שלם כן אפי הקצ"ה

לצצחתי צאחד מעיניך וכן צאחד ענק

מלורכיך. והדמיון צאחד מעיניך אפילו

לא יסיה לך אלא אחד מעי קנהדרין

הכרוז צעיניך או כפשוטו שהם עיני

העדה אף על פי כן לצצחתי קרצחתי

אליך כי לדיק אי יסוד עולם עאכיו

שיש לך הצצה לדיקי ולא זו אלא אף

זו שאפילו אותה שאינן יודעים זאת

התורה אלא רק דבר אחד מהתורה

שהיא ענקי לגרגרוטיך וזהו צאחד

ענק מלורכיך ועל כן נכחז מלורכיך

חסר אלף אפי שהוא חסר אלף הוא

הלימוד רק יש לו ענק אחד אף על

פי כן לצצחתי

סירדנו עד לארץ על זה אחר להם

הקצ"ה. חסורי מראש אומה מראש

שהתחלת להאמין צי צמלרים כדכתיב

ויאמן העם וכן ויאמרו ציי וצנפשה

עצרו. והלחין הסתכל והתזוכן מה

פעשיתי אלך מראש אומה גם הסתכל

והתזוכן מראש שכיר וחזוין שהיו

מוענות אריות פירש שאותן הסרים

היו החקוצים מוענות אריות ששם

סיה להם ערי צלכות צממים והאריות

הם קיחון ועוג ואין כל אומה ולשון

היו יכולים לעמוד צפניהם ואף על פי

כן נחמים צידך עוד הסתכל והתזוכן

והכרי נחמים שהיו ל"א מלכים ואף

על פי כן נחמים צידך אם כן גם

זאת אל יפלא צעיניך כי אם סירדת

לארץ ואין נקיס הנה חככי סמוליאך

מארץ מלרים והמעלה ונציא אותך

מכל הארלות. ומלת חסורי מוסכה

האחרים עמה כאילו סיה כתיב חסורי

מראש אומה. חסורי מראש שכיר

וגומר חסורי והכרי נחמים וצמדש

רבות דרש חסורי מלשון מנחה וקרצן

ודוכון כמו והסורה אין להציא סיצואו

צכי ישראל מנחה

לבבתני אחותי בלה לבבתני באחד

מעניך באחד ענק מצורניך

יאמר לצצחתי אחותי כלה. ומפרי

דצרוי צמה לצצחתי צאחד

מעניך מנלו חז"ל משל לתיבוקה

צח מלכים שלח הונך אליה ראה

אחת מעיניה וצצחה אילולי ראה

אותה בכל גופה עאכ"ו. אף חכי

אמשול משל לצח מלכים שכלה מלך

גדול ליקח אותה. וגזה עורח ציכיהם

ולא יכול לצח אליה ולראותה. מה

עשה שלח ליר אחד אומן גדול לשם

וילייר הורה שלח על כיר אחד תוארה

ויופיה ומלצוסייה והנה הלייר כסירלי

ללייר דמוי פלרף ולא יחסר צו דבר

מה ישו דודיך אחותי בלה מה טוב

דודיך מיין וריח שמניך מכל בשמים

נפת

שיר השירים

טו

גן נעול חילו הצחולות גל נעול חילו
הצחולות מעין חתום חילו הזכרים ;
שלחיד פרדם רמונים עם פרי מגדים
בפריים עם נרדים :

יאמר שלחיד עדותיך היצטות
והדוגמא האנשים היצטים
מדברי תורה . הם פרדק רמונים שהם
מליאים מלות כמו שהפרדק מלא
רמונים ואמר פרדק רמונים מאחר
שאמר למעלה כפלת הרמון . עם פרי
מגדים וגו' כי לפעמים ממלא חלל
קטן סביב סכאל פשוט אחד מחוק מדבש
כמוצאר בהזמר זכמה מקומות ואם
כך בקטני יסכאל צמחים על חמה
כמה וכמה ;

נרד וברכום קנה וקנמון עם כל עצי
לבונה מור ואהלות עם כל ראשי
בשמים :

כל זה השבח עד ונולי' מן לצכון
קאי אשלחיד והלחון כי שלחיד
יש בהם כל המדות החשובות כמו
הפרדק רמונים אשר יש בו כל מיני
זוהם הנחמרים פה . וכחז הראצ'ע
כי הזכיר שני' עשר מיני זוהם כנגד
"צ השצטי" ועיין גני' על נסי
העצילה . וחמורה צעיני כי לא הזכיר
רק אחד עשר כי נרדים וכדד הם
דבר אחד והוא צכור . ויזכיר תרגומו
שחגס שניהם נשק על כן אני אומר
כי לא חשיב רק אחד עשר כנגד אחד
עשר שצעים כי לא היה ללוי חלק
וחלה צחוכס רלזני כי בכל השצעים
שייך לוור שלחיד כי כולאים צחוכס
ציכוכים ורשעים . אזל שצט לוי מעולם
אנסי השס שלא חמאו צעגל . וכן
כתיב מי ליי' אלי ויאספו אליו כל
צני לוי על כן לא שייך צהו למימר
שלחיד ולהכי לא קא חשיב רק אחד
עשר . ואולם יש להאליץ צעד הראצ'ע
דהא

נפת תמונה שפתותיך כלה רבש
והלב תחת לשונך וריח שלמותיך
בריה לבנון :

מאחר שישראל עצמו להקצ'ה
צחילת הספר ואמרו כי
עוצים דודיך עיין לריח שמוניך על כן
אמר הקצ'ה לישראל זה עוצו דודי
לי נקצ' וכן וריח שמוניך מכל צמחי .
הוא השס עוצ . או השמן למחי
שמדליקי' ללמוד תורה ועיין ניפה
חמייסנת הוא על החורי ועל העצודי
כדכתיב מחוקים מדבש וכמה לופים
ורח שלמותיך צמדש אמרו סיולחי
מלכים היו צדיהם מחגלגלין צעשצים
הגדלים והצאר והיה ריחן נודק וסוף
העולם ועד קופו ורש'י פיעט מליח
הנוהגית צשלמותיך לילית חכלת צגדי
כהונה חיקור שעתנו . ואפשר לפרי
ורח שלמותיך כריח לבנון הוא הריח
של הקטורי המעליר המגפה . כן
השלמות של לוודי תורה מעלירים
המזיקים שלא יזיקו צני אדם כי הם
ומחצרי' אל שלמותיהן של לוודי תורה
כמו שאמרו הכי מאני דצלי מינייהו
כו' . גם אם ירדף מזיק אחר צן
אדם וירוף לחקות חמה ככך צגדו של
ת"ח וירא שמים יכלל . וכמעשה
דההוא ירושלמי המפורסם ;

גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין
התום :

בא הכחוצ לקפר השבח שמשבח
הקצ'ה אח ישראל איך שהיו
לכועים צמלרי' ואחח היתה ומקמה
הכחי שלומית צה דצרי ואפילו אותה
צטעות כבעלה כצורה היתה שהיא
בעלה . ועל כן אומר גן נעול אשר
לא עבר צא אדם וגל מלי גולות עליות
כפירי רש'י והראצ'ע או לי שער
כפירי רש'י מלסון ערוקו גלי וצמדש

שיר השירים

דכונה של צבל והפיחי גני וסרלון
 שהוא ייקר אוחס בעקצצים וסוטים
 ואז יזלו צטמוי כי יקדשו שם שמים
 בצב"י כידוע . ויודע צזה איך שסלחך
 פרדס רמזים . והפיצה כ"י יצא
 דודי לגנו ויאכל פרי ונגדיו הם
 הנפשות הקדושו' כי יראה שיקדישו
 שווי צרצים . או חומר ע"ד סאמר
 דוד ונחתי ידך י"י ונחתי וזו יצא
 דודי לגנו ויקח הנפשות העטורות למה
 יחכם ציד אויב וכחותיו דקשוו צאופן
 אחר דומה ונאכ"י קלח לדברי . עורו
 לסון וצואי חיון לכסיתעורכי הגליות
 הכתוני צלפין ויצואו ויחכו צדקו הוא
 ציה הוקדק . עוד איהא שם צרצות
 צעולם הזה כשרוח דרומית ונכצח
 אין רוח לפוכית ונכצח . וכשרוח
 לפוכית ונכצח אין רוח דרומית ונכצח
 אצל לעתיד לצא הקצ"ה מציה רוח
 ארנטיק לעולם ונכסיג שתי רוחות
 כאחת ושתיסן ונשנשות הס"ד אומר
 ללפון חכי ולפיון אל חכלאי :

באתי לגני אהותי כלה אריתי מורי
 עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי
 שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים שתו
 ושברו דודים :

בזרה הסקו רבו כונו רבו הפירושי
 וצפרו צספר הזמר פכ"י ויקרל
 וסם הקסה לשאל כתיב אכלתי יערי
 עם דבשי שחיתי ייני עם חלבי לצחר
 אכלו ריעים . ואלן דעזמן לאחרא כד
 וזוכא לחתקן קמיה צחר דליהו אכל
 היאך יזמן לאחרא וצמדקש רצות צחתי
 לגני צימי חוכת חצית . כונו
 שופירק צאר סינצ צדברי רש"י ז"ל .
 והנה לפירוש סרלון שאחרא ישראל
 שהוא צעלמו יקבל צחצח הנפשות
 העטורות וזו אחרת ויאכל פרי ונגדיו
 היחם השצות הקצ"ה צחתי לגני וגו' .
 אריתי מורי עם צטמוי הם כשמות
 אצרהס

דהא דקח חטיב חכי פעמים כרדים
 הוא צעצור סיטקן סכי מיני גדולים
 וקענים והגדולים איני חסוצים כל כך
 וקא חסוצ ספלי הצטמוי ראסון ראסון
 ואח"כ הסחצצים ונצד הקמיון אס
 שהוא ספל ונכרכוס חציה צחיה
 כדי להזכיר הכללים סמוכים עם כל
 עלי לצונה וכן עם כל ראסי צטמוי :

מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן
 לבנון :

ומאחר סכצכ שצחה מעין חתום
 סן יאמר האומר כי המעין
 החתום הוא לחקרן וימוי כי יראים
 אס לא יחממוו צחותס יצואו סרצה
 צכי אדם וישאצו וימוי עד כלוחו על
 כן חוזר ואומר מעין גנים צאר מים
 חים אשר לא יכצו וימוי . ולפי
 הנמשל שלא יאמר האומר כי זה
 שהיו צמלכים חתומים וגדורים צעריות
 הוא לחקרן כחם צעצודת פוך
 שהכצידו עולם שמועט החלוה והזרע
 על זה אומר כי הם היו דומים לצאר
 מים חיים כידוע ונאמר רז"ל שילדה
 אשה אחת ששה צכרס אחד ורש"י
 פ"י דמוקצ על סלחך שיש צו מעין
 גנים והנה לפי פירושינו כונו כן נוכל
 לומר דקאי אסלחך כונו רש"י זילת סעל
 כן חוזר וסצחס צצאר מים חיים כונו
 שצחצכו לעיל :

עורי צפון ובואי תימן הפיחי גני יזלו
 בשמיו יבא דודי לגנו ויאכל פרי
 מגדיו :

באשר כצכ ונאמר הקצ"ה אס
 יסרלל סאפי סלחך פרדס
 רמזי : וה"י סרלון סאפי הסחותי
 סציסרלל וליאים ונלות ואמר כדי
 לסחלמות זה עורי לסון הוא מלכה של
 צבל שהיא לפונס של ארץ ישראל .
 היא כצוכללל ויצא ליכוסלים שהיא

כי הדודים הם הקרוזי חליו כנצואר
 צואר פרטי ויקרא והלון כי לפון
 להם שכר עוז ויש להם שכר עוז
 צעמלם . וכבר ידוע כי הושילו הענוג
 עמי לאכילי ושתיים לטצר האוזן כמו
 סכתה הרמזים ז"ל צפירוס הושכיות
 פרק חלק . על כן אור שמו ושכרו
 דודים :

אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק
 פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תכתי
 שראשי נמלא מל קוצותי רסיסי לילה :

יאמר כל ישראל אני ישנה בגלות
 הור ממלות ונעשי עושים
 ולבי הוא הקצ"ה שכי לור לצבי וחלקי
 הוא ער לשעריכי כדכתיב הנה לא
 יכוס ולא ישן שומר ישראל . ולא די
 שסוף ער לשעריכי הגם כי אני ישנה
 ואיכני ער ועמלי חלל חף גם זאת
 שסוף ועירכי צקיל אהבה והו קול
 דודי דופק והרלון ע"י הכזיאים השכם
 וטלות פתחי לי פתח ועשה חסידה
 אחותי דר"ל אחותי צצל דכתיב לאלהך
 לית אהבה פלחין רעיתי צודי ומדכי
 לא יכרע ולא ישחיה . יונתי ציון
 אלכסדרוס ווקדון כד חזי לשמעון
 הלדיק וכי . תנתי צאדוס על שם
 חס עונך צח ליון . ולמה אני אומר
 לך פתחי פתח לעשו חסידה פראטי
 כולל טל אשר הוא הוראה על הרמזים
 הגמורים . אצל קולותי רסיסי לילה
 שהם גשוני לילה שהם טורה ועייפות
 ומאחר שקולותי רסיסי לילה המורה
 על הגלות ופירעכו על סוכליו יש לך
 לפתח צחשודים כי אם תחמילי צחשודים
 ראשו כולל טל לרחם עליך והנה
 צוקקאות חילו עד השצעתה כצ דר"ל
 על שכי דייס יש מי שדורש על
 מלכ"י אני ישנה צמלרים ולבי ער קול
 דודי דופק זה הקצ"ה שכי ויאמר
 נעשה

אברהם וילחק ודמה אברהם לצום
 שמריחי אותי ומחוק . וילחק למור .
 צעור סתקרב על גבי הווצח צהר
 המורה . וסתיים קדשו השם אברהם
 צכצכן האש . וילחק על גבי הווצח .
 אכלתי יערי עם דצטי הדצט הן הנה
 חכיה מישאל ועזריה שקדשו ש"ש
 צרבים וער הוא דמיון לשאר הספסית
 צדוקיים שסארגו על קדושת השם
 צמלחנה כצוקלכל כשלר על ירוסלים
 ודמה הסמון ליער . כדכתיב ושאר עץ
 יערי וגו' . ודמה חכ"י מישאל ועזריה
 לדצט . כי כמו שאין לך דצט שצח
 מצהמה טמאה או מעוף טמא שסוף
 טהור זילת הדצט . כדלרשו על מי יתן
 טהור וממלא כך הם היו טהורים
 וצלו ממלא . שורה צה מוויאז והיא
 היתה אום של לדיקי חילו רלוי חס
 נשפחהם כנצואר צמרגום רוח על
 ויעד שם שעורי . פתיחי ייני עם
 חלבי . הם עשרה סרוגי ונלכות עם
 אוחן עשרה סרוגי ונלכו שצכל דור .
 כנצואר צלרו סמור . פרי ויש
 והנה צעור שאוחן העשרה סרוגי
 ונלכות היו צעלי תורה . אשר לא
 כאלאו כמותם . וכן אוחן שלוקח צכל
 דור הם לדיקי גמורי וצעלי החורה
 דמה אוחם ליון וחלב כי ידוע שהחורה
 כדמה ליון וחלב . ולפירש השני שישראל
 אמרה להקצ"ה שסוף יצח צעלמו ויקח
 הנפשות הטוריות לא ע"י אויב על
 זה השיב הקצ"ה לכ"י צאחי לגבי הרלון
 כי אני צעלמי טועל כשמותיהן של
 לדיקים הגם כי ייחתי אוחם צמיות
 משוכות אין להם לער צענלם כי אני
 הוא המלקט מורי עם צמתי וכי .
 וכן יאמר האומר זה תורה וזו סברה
 על כן אור הקצ"ה אכלו ריעים הט
 שאינם קרוצים כל כך כצוקל ועל
 כן אלל דודים אור שמו ושכרו דודים

שיר השירים

וַעֲשֵׂה כֹה אֲמַר יי כַחֲלוֹת הַלַּיְלָה אֲנִי
יֹולֵא צְחוּךְ מַלְכִים . פַּחַחִי לִי צַחֲסוּבָה .
גַּם יֵשׁ לַפֶּרֶץ פַּחַחוּ צְמוּלִים סַנְחַחִי לֶךְ
צַפַּח לִיתֵן הַדֵּם עַל הַמַּעֲסָקִיף . וְכֵן
כֹּל הַמַּקְרָאוֹת כֹּמוֹ שְׁנַפְרֵשׁ . וַיֵּשׁ דְּרָקְסוֹ
צְגֻלוֹת צָבֹל וְכֹמוֹ שְׁפִיטָה הַרְאָצָּה וְלֹאֲחַחְנוּ
כַּפְרָסָה עַל מַלְכִים וְעַל צָבֹל זֹלַת
לַפְעוּמִי כַּפְרָסָה צְלוּפֵן הַיְלִאוֹת לְכוּ
הַגֵּם כִּי כֹלָּ חִיץ לַגֹּר הַמִּדְרָשׁ ;

פִּשְׁמַתִּי אֶת כַּתְנַתִּי אֵיבַכְּהָ אֲלֵב־שֵׁנָה
רַחֲמַתִּי אֶת רַגְלִי אֵיבַכְּהָ אֲמַנְפֵּם : דוּדִי
שֶׁלַח־יָדוֹ מִן הַחֹרֵר וּמַעֲי הַמִּו עֲלִי :
קַמַּתִּי אֲנִי לַפַּתוּחַ לְדוּדִי וַיְדִי נִמְפוֹ מֵר
וְאַצְבַּעַתִּי מֵר עֶבֶר עַל כַּפּוֹת הַמִּנְעוּל :
פַּתַּחֲתִי אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי חֲמַק עֶבֶר
נַפְשִׁי יֵצֵאָה בַּדְּבָרוֹ בַּקְּשָׁתִּיהוֹ וְלֹא
מֵצַאֲתִיהוֹ קְרָאֲתִיו וְלֹא עֲנִנִי : מֵצַאֲנִי
הַשְּׁמֵרִים הַסּוֹבְבִים בַּעִיר הַבּוֹנִי
פַּצְעוּנִי נִשְׂאוּ אֶת רִדְדִי מַעֲלֵי שׁוֹמְרֵי
הַחוֹמוֹת :

וַעֲשֵׂה כֹה אֲמַר יי כַחֲלוֹת הַלַּיְלָה אֲנִי
יֹולֵא צְחוּךְ מַלְכִים . פַּחַחִי לִי צַחֲסוּבָה .
גַּם יֵשׁ לַפֶּרֶץ פַּחַחוּ צְמוּלִים סַנְחַחִי לֶךְ
צַפַּח לִיתֵן הַדֵּם עַל הַמַּעֲסָקִיף . וְכֵן
כֹּל הַמַּקְרָאוֹת כֹּמוֹ שְׁנַפְרֵשׁ . וַיֵּשׁ דְּרָקְסוֹ
צְגֻלוֹת צָבֹל וְכֹמוֹ שְׁפִיטָה הַרְאָצָּה וְלֹאֲחַחְנוּ
כַּפְרָסָה עַל מַלְכִים וְעַל צָבֹל זֹלַת
לַפְעוּמִי כַּפְרָסָה צְלוּפֵן הַיְלִאוֹת לְכוּ
הַגֵּם כִּי כֹלָּ חִיץ לַגֹּר הַמִּדְרָשׁ ;

וַעֲשֵׂה כֹה אֲמַר יי כַחֲלוֹת הַלַּיְלָה אֲנִי
יֹולֵא צְחוּךְ מַלְכִים . פַּחַחִי לִי צַחֲסוּבָה .
גַּם יֵשׁ לַפֶּרֶץ פַּחַחוּ צְמוּלִים סַנְחַחִי לֶךְ
צַפַּח לִיתֵן הַדֵּם עַל הַמַּעֲסָקִיף . וְכֵן
כֹּל הַמַּקְרָאוֹת כֹּמוֹ שְׁנַפְרֵשׁ . וַיֵּשׁ דְּרָקְסוֹ
צְגֻלוֹת צָבֹל וְכֹמוֹ שְׁפִיטָה הַרְאָצָּה וְלֹאֲחַחְנוּ
כַּפְרָסָה עַל מַלְכִים וְעַל צָבֹל זֹלַת
לַפְעוּמִי כַּפְרָסָה צְלוּפֵן הַיְלִאוֹת לְכוּ
הַגֵּם כִּי כֹלָּ חִיץ לַגֹּר הַמִּדְרָשׁ ;

וּנְפַרֵשׁ חֲסִילָה הַעֲנִין עַל סֵדֶר
הַמַּקְרָאוֹת עַל מַלְכִים לְפִי
דְּכִיכִנו לְהוֹסִיף לָקַח וְלֹאֲכִי צְגֻלוֹת צָבֹל .
זֶהוּ צְמוּלִי מַחֲסִילִי כַּעֲשֵׂלָה לְהַסְקִצָּה
צְמוּלִי אֲהַסֵּן כַּדְּכַחֲתִי וְאַשְׁלַח לְכֵס
כְּצִיֹאֲכִים שְׁהִים מַוְכִיחַ אֲחַסֵּם עַל הַעֲמִי
כַּמְצוּאֵר צִימְקָאֵל זֶהוּ קוֹל דוּדִי דוּפַק
עַל יְדֵי אֲהַסֵּן הִיחַה מַעֲסוּבַתִּי פַּסְטַתִּי
אֶת כַּתְנַתִּי וְגוֹי צְדָרֶךְ מַעֲלֵ . כִּי הִיחַ
קֶסֶה לְפִרוּשׁ מַעֲמִי וְהַסֵּה אַעֲפִי כֵן
דוּדִי שֶׁלַח יָדוֹ מִן הַחֹרֵר וְלֹאֲחַחְנוּ הַמַּעֲסוּבָה
כַּפַּחְחוּ וַיְדוֹ הֵן הַסֵּה הַמַּעֲסוּבָה הַגְּדוּלוֹת
אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵי כַּדְּכַחֲתִי הַסֵּה יְדִי
הִיחַה צְמוּקֶךְ וַיִּמְעַר עֲלֵיהֶם מַעֲסוּבָה
אֲצִנִי אֲלֵגְצִיטָּה . כַּמְצוּאֵר צְדָרִי רִזִּיל
שִׁירְדוֹ עַל גַּב אֲשֶׁר וְכוּי . וְכַאֲשֶׁר רִאֲיַתִּי
חֹזֶק חַסוּקְחָה עֲלֵי מַעֲמִי הַמִּו עֲלֵי וְלֹא
קַחֲתִי לַפַּתוּחַ לְדוּדִי צַחֲסִילִי אֶת אֲלִילִי

פן ואילי גרמתי לקילוק הסכיני למעלה
 כנאמר הכחוצ אשר תנה סודך על
 השמים להשכין שכינתו על המלאכי
 לצד על זה אמרה כ"י השצבעתי אחתי
 צנות ירושלים הן המלאכי והרלון
 ירושלים שלמעלה ע"ד שחוצרה לה
 יחדיו כידוע . או מפני שהם שומרי
 חומות ירושלים כ"ל . אם תמלאו את
 דודי שישכין שכינתו צניכם הנני אומר
 לכם וזה הדבר שהגידו לו והוא שחולה
 אהבה אני . והשיבוה וזה דודך ודוד
 לאיזה חלום אתה עוזב כ"י . או כפשוטו
 צנות ירושלים הן הנה האומות כמו
 שביארנוהו . בכל מקום ואמרה כ"י
 כקצרה הייתי פן ח"ו ישכין שכינתו
 בטאר אומות ובאשר היה באמת אילולי
 הפילתו של משה רבינו ע"ה שאמר
 ונפלינו אחי ועמד וכשהיה משרה
 שכינתו ח"ו צין האומות הייני לצו
 בקרב העמים ופן ואולי לא תחזור
 ח"ו שהגויים קרובי תשובה הן
 והשצבעתי אותם באם יגרום חטא העגל
 ח"ו שהם ימלאו את דודי ושיהיה
 כמלא להם שגידו לו שחולת אהבה
 אני . ולפי המדרש שהצאנו שדרשוהו
 ציני צבל הלא יספיק לך כפשוטו
 שאמרה השצבעתי אתכם צנות ירושלי
 על אותן האומות ציניי שהם וכמו שפי
 רשי ציניי כ"כ כן היכל לפרשו ציניי כורש;
 מה דורך מדוד היפה בגשים מה
 דורך מדוד שככה השבעתנו :

לבוש כהונה ולבוש וולכות . דודי שלח
 ידו מן החור י"ל אפיסת יד שבתבה
 מלא מלא תקל ופרסין שהיא היתה
 התחלת הגאולה דציה צליליא דכיוש
 מראה קציל מלכותא ואחריו כורש או
 יאמר דודי שלח ידו מן החור כדאיתא
 במדרש כך אמרה כ"י לפני הקצ"ה
 רצש"ע כל כיסים שעשית לי על ידי
 כורש לא היה מועצ לעשותן על ידי
 דיחל ועל ידי לדיק רק כציכול
 כאלו שלח ידו מן החור שהיא עליאה
 שרלי קומתי אחי למתוח לדודי בתשובה
 וידי נטפו מר איתא במדרש רבות
 מר"י דגזר כירש ואמר לעזר פרת
 עזר דלא עזר לא יעזור שילא כורש
 לטייל במדינה וראה המדינה שונעת
 אחר וזה עוזה של מדינה זו שונעת .
 איכן הם הזהים איכן הם הכספים
 אמרי ליה ולאו את הוא דגזר ואמרה
 כל יהודאין יפקון ויצטון ביה וקדשא
 ונהון להצ"י ומנהון כספי בההיא
 פעמה גזר ואמר לעזר פרת עזר דלא
 עזר לא יעזור על כמות המנעול
 שמשם נכעל פרת לפניהם . כפשי
 ילאה דצרו דצרו של כורש דגזר
 דלא עזר פרת לא יעזור מלאכי
 השומריי הקוצצ"י זהו תחתי פחת עזר
 כהרא וחציריו הכוני פלעוני כתבו
 שטיי על יושבי ירושלים ויהודה ולפי
 זה נפרש גם שומרי המימוי חיומי
 צבל . ואולם בצרות דרשוהו על חומות
 ירושליי ופרשוהו על ההפך שהיה צין
 החומות לפעזר לצין החומות של עכשו
 ורש"י ז"ל ביארו באופן אחר כאשר
 תראי צעייניך ;

השבעתי אתכם בגות ירושלים אם
 תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת
 אהבה אני :

אמרה כ"י כשראיתי עבדו הי'
 המלאכי וכטלו הזיין וכעלו
 שמי העטרות כנצואר למעלה יראתי

כמו שביארנוהו לעיל שהיתה שאלת
 המלאכי לאיזה חלום אתה
 עוזב וכן היתה שאלת האומות לאיזה
 חלום אתה עוזב כי לא ידעו מה הוא
 מאחר שמדדו ועשו העגל ואולם כסלו
 השאלה וזה דורך מדוד וגוי וזה דורך
 מדוד שככה וגוי . לפי שכבר הוחל
 אנוש לקרוא הע"ז צסס יי וכמו
 שהאריך הרמז"ס ז"ל בהלכו ע"י וחקות
 הגויים

שיר השירים

עוֹדֵי לַחֲדָה מִלְּאֲחֵי רָקִיעַ אוֹ לַגִּלְגַּל
וּכְבֹּד אֶחָד כִּי יָדוּעַ שְׁאִין מִלְּאֲחֵי אֶחָד
עוֹשֵׂי שְׂחֵי שְׁלִיחוֹת צַפְעִים אֶחָד כִּי־שׁ
שֵׁעֶסָה הַפְּכִיִּים צַפְעִים אֶחָד וְאֶפְיִ
דָּבָר שֶׁהוּא הַפְּכִיִּי לוֹ לֹא יוּכַל לַעֲשׂוֹת
אִם לֹא כִי יֵד יִי עֲשֶׂהָ זֹאת צִרְלוּנו
הַקָּדוֹם כִּי הֵיחָ דְיִוְרָקָנוּי שֶׁר הַצִּרָד
וְכוֹי . שְׁאֲמֵר בְּצִרְיָאֵל אֲכִי אֶרְדּוּ וְאֲלִיל
לְחַכְכִּי מִיִּשְׁאֵל וְעִזְרִי צִבְצָטָן הַאֵשׁ כִּי
וְכֵן אִין גִּלְגַּל אֶחָד עוֹשֶׂה שְׂחֵי הַפְּכִיִּים
צַפְעִים אֶחָד כְּמוֹ שְׂחֵי שְׁלֹא יוֹלֵלָה
לְמִלְחָמָה אוֹ מִאֲדִי אֲשֶׁר עֵינֵינוּ חֲרָצ
וְהֲרָג וְאֲצָדָן אֵינִים יוֹכֵלִים לְהַשְׁתַּחֲוֶיֶת
וְכֵן הַכְּכָזִי וְאִין לְהַקְשִׁיטָה שְׂחֵי הַחֲמֵה
צֶאֱרָץ כִּי־שׁ חֲחִיד הַעוֹשֶׂתָה הַקֶּסֶף וְסִדְרָה
הַרְךָ חֲקֶסָה כִי כִבֵּר אֲמִרְנוּ אִם לֹא
כִי יֵד יִי עֲשֶׂהָ זֹאת צִרְלִינוּ הַקָּדוֹם
שֶׁכֶּךָ נֶחֱן צִבְעֵהָ וְשֵׁם מִשְׁעֶרָה צֶאֱרָץ .
וְעוֹד כִּי לֹא־זָכַל מִקּוֹמוֹת עֲבֵשָׁה כֶּךָ
אֲבָל דּוּדֵי הוּא הַקְּצֵה הוּא לֹא לִישְׁרָאֵל
וְאֲדוּם לְמִלְרִי וְכֵן לֹא לִישְׁרָאֵל וְאֲדוּם
לְשׁוֹכְאֵי הַכּוֹפְרִיִּים צוֹ כִּדְכַחֲצִי מִדּוּעַ
אֲדוּם לְצוֹשִׁיד וְגוֹי דְגוֹל מִרְצָה דְגוֹל
צִחִילֵי רָבִי כְּמוֹ שְׁפִירָסִי רְצוֹת הַרְצָהִי

ראשו כתם פז קוצותיו תלתלים
שחורות בעורב: עיניו כיונים על
אפיקו מים רחצות בחלב יושבות
על מלאת: להיות בערוגת הבושם
מגדלות מרקחים שפתותיו שושנים
נשפות מור עובר: ידיו גלילי זהב
ממלאים בתרשיש מעיו עשת שן
מעלפת ספירים: שוקיו עמודי שש
ביסדים על אדני פז מראהו כלבנון
בהור כארזים: חבו ממתקים וכלו
מהמדים זה דודי זה רעי בנות
ירושלים:

הגויס שהחילת כוונתם למלאכי ולככזי
עליון וקיים צדצרו והתחילו כוזבים
אחרים לעמוד ולומר שהכוכב עלונו
או הגלגל או המלאך דבר עושה וכו'
והכני לומר כי ומהילה היה ענינם
לעבוד למלאך כי היתה ידיעתם גדולה
בעניני המלאכים ומה שקצרו מאלים
ושם אח"כ אמרו שהם יעזרו לככז
ההוא או לגלגל ההוא שהמלאך ההוא
מושל עליו גם כזה צמר יי כי הם
אמלעיי אח"כ עזרו ללירה דמות הככזי
כמו שמוצאם לשם צמר ראשון. והנה
היתה שאלת המלאכי. או שאלת
האמיות צפתיים באשר ישראל עשו
את העגל שהוא סור שהרי מעשים
זה הולך אהן להקריב על העלמו
אשר הטא מר צן צקר. וכבר מלינו
שהחלל יחזקאל שכעשה כרוז כידוע
שלא יפקד העלמה בני ישראל שהעולה
מה הוא שהעגל הוא דמות סור והיתה
שאלתם אם חוזרי בתשובה ומלמיני
באל אחד ציה שהוא גזוה על כל
גזוהי ואלוה על כל אלהי או אם
עדיין עומדי צמרדם והיה כוונתם
לסור אשר הוא צמרכזה. או אם
היתה כוונתם למערכת השמימיני כי
גם מול אחד מי"צ מולות נקרא סור
שקצוע בגלגל המולות. וטל כן כפלו
הדברי צאמורם מה דודך משאל דודי
לכוכי המלאכי או מה דודך משאל
דודי הם המערכת השמימיני אשר
עדיין כמלאכי אמרי מעובדי למולות
ולמלאכי ואל יפלא בעיניך כי עזרם
שפלה מזה יש צאיכדיי שמוצדים לשטן
ולא באלה חלק יעקב יולר הכל הוא
חלקינו ימי על כן היתה התשובה דודי
לח ואדום וגו' :

דודי צח ואדום דגול מרבבה :

ראשו כחם פז מאחר שגנאי הוא
למלך טיש לו חלק אלפי
דיככי

והיא תשובה כלחה לשואלים שאל
ידמו צנפטיים שמיני ישראל

שיר השירים

יח

עשתה ען הראצ"ע פ"י לח וכו' דהיא
 כמו הא דחבר רבנן ז' קני המורה
 מן עשה זהב שפ"י חתיכה גדולה
 והרל"ן שהן חזקי" ו גדולי" כעשה ען
 לח כשאר צני ועיס שהם חלטים
 וועי" הוא כלל לאיצרים הפנימיים כמו
 וועי" המו עליו שהוא כילל גם הלצ
 ושאר האי צרי" ומאחר שהען הוא לבן .
 דמה לח הצני ועיס להם גם בחזקן
 אזל לא ידמה אהם לטן בלצד כי הען
 לפעמים כשיפול ישבר על כן אחר כי
 הם דומים לטן . אזל ען שהיא
 מעולפת צקפירים וכמו שהציא צרית
 מעשה באחד שזכר קפיר לרומי וכו'
 שכבדקע הקדין ונחלק הפעיס והקפיר
 לא חקר . שוקיו עמודי עש חזקי"
 כעמודי עש ומאחר שאין דבר בעולם
 שנקבל חקרן מועט . כמו לרובי שכל
 דבר נחכת שבעולם תחסרה החלודה
 אזל המז הזה אפילו אם ירד עליו
 בשם מן השמים לא יפחת מה שאין
 כן אפילו באצני" עכן כתיב אצני"
 שחקו מים ולא יפא מוכח בארץ לא
 יעלה חלוד' כשאר נחכות על כן אחר
 מיוקדי" על אדני עז . מראהו כלצקן
 שנחמד למראה . או באשר ירא הרוח
 בלצקן צעת הקיץ תעב רוחו אליו .
 כן מראהו . והוא צחור גזיה בארזים
 חכו ממחקי" דצריו ערבי" . וכלו ממעדי"
 וגי' והנה מה אומר לדש באשר כבר
 קדמוני הגדולי" ומה מאל מחוקי" מדבש
 דצרי פי חכס חן הוא הראצ"ע ז"ל
 שציאר ראשו כחם עז הוא כקא הכבוד
 שחורות כעירב . כענין ישח חשך קחרו .
 וגי' . עיניו כענין בכל מקום עיני יי'
 רוחלית צחלב ענין עהר עינים ומראה
 צרע . לחיו הם שרי הפכים שסתותיו
 הם המלכתי" השלוחי" לצני אדם כמו
 בצריאל . ידיו גילי זהב . הם האופנים
 בתרשיטי" ענין מראה האופני" וועשיהם
 כעין חרשיט . ועיו היא האפודה

דיכני" זהב ומקלסין אחרו צא"ח דיכרי
 כקף . כי הכסף הוא צמולה פחיתה
 מאל מזהב כ"ס מן כחם עז הערוב
 והמשובח ע"כ אמרה כ"י ראשו כחם
 עז ולא שצחוהו זהב ככ"ל ועוד כי
 זהב מורה על הדין אזל המז הוא
 דך עד שיט צמולא אומנים שיכולים
 לעשותו כדונג נמסה כן הקצ"ה הוא
 רחמים גמורים והו ראשו כחם עז .
 קיולותיו תלתלים כמו שפי רש"י לי'
 הל"ים שחורות כעורב . כתב רש"י
 שקילוס הוא לבחור . ואם שיפלא
 בעיני הקירא כי יאמר בלבו הלא טוב
 ויפה אם יש לו תלתלי" להוצות כזהב
 הנכי לענך דע כי אוחן שיט להן
 שערות שחורות כעורב אכסים חזקי"
 כראי מולק צריאים מאל . והיותר
 כראה לדלדדין קאמר . קיולותיו
 תלתלי" לשוערי מלותיו ושחורה כעורב
 לאוחן שאיני שומרי" . עיניו כיוני'
 ההולכי" על אפיקי מים אשר עיניהם
 יפי" מאוחן יוכי שובך אלל ישוב צני
 אדם צעבור העען גם אצק העדה .
 אזל אוחן ההולכי" על אפיקי מים הם
 עוצי ראי מאל . ואפשר שגם עיניהם
 יפים לקצה שומחכלי" תמיד צנים .
 וקצה שניה שרוחלות תמיד ראשיהם
 צנים עד שעיניהם יפים עז מאל
 רוחלות צחלב . פי' וכיונים שרוחלות
 עיניהם צחלב כן עיניו ואף זו שיושבות
 על מלח כמו שפי רש"י . לחיו פי'
 הראצ"ע זקכו . כערוגת הציס אשר
 הם נגדלות של מרקמי" גדולי צמים
 שמשעמי" אותי ונעשה רוקס . שסתותיו
 אדומי" כשופני" . וכמו שהאדם כשעוסק
 עסק נחוץ או לומד צכל כמו וכוונתו
 לפעמים ילא ויתז ליכור מפיו . על
 זה אחר נועפות מר המשובח שערב
 מומדיכה למדיכה . ידיו גילי זהב כמו
 בגלבי זהב והם טבעת שדומי" לגלגלי'
 ואוחן העצמות ממלח" בתרשיט . ועיו

שיר השירים

היולא מעין גם ירמוז על הלדיקיי
וצעלי התרה שהם עיניו כז יכול
דשלוסי דרחמנא בינה להורות את
הים דוך אשך ילכו זה כיוני על
אפיקי מים שזיכים להסתעשע על כהות
דאמרסאון רחלים בחלב הוא הטל
טוירד מהראש . ימי שידע איך ונהיבן
הטל יודד יזכה גיכ להבחין קד החלב
מה הוא . ואלאקוף ידי ולהארך זה
אכל אהון העלאבי וכשמה הלדיקיי
ריחיות בחלב . יושבת על מלח
כשמה הלדיקיי יושבו על מלח הם
צחי מלאכי כל עוב . הן שהיכלות
המוכני לכל לדיק ולדיק . והמלאכי
יושבות על מלח ממוכני על עוב
העולם וכל עוב אדוניהם מהעולם
השפל כז יכול כתיב מלח צדיהם
להכניג העולם לחיו חרי מעערון .
שפתותיו שושנים הם אלף ישמיה
מאות מילי יושך על ישראל או
שפתותיו חרי איוון מייחאל וגבריאל
כדאיתא במדרש והוצא צילקוט . אונר
ריב"א כיון שראה מייחאל ששכי האומות
מלמדן סגוריא על מלכים רוח לבגריא
שעם למלכים טיקה אחת ושמש לבינה
עם עינה ותיסוק אחד ונת ששקעיה
צבתיין עמד לו לפני הקב"ה אמר
לפניו רבינו של עולם צד עינין שיעברו
צריך וכי . הכי ששניהם מלמדן זכות
על ישראל והיו מוציא צבחה מקומות
ומפורסם במקרא . כועפות חר עובר
הוא ראש חר כידוע שעובר על כל
העולות והם משפיעי לעוה . או
כמו שדרשו אל חקרי מור אלל חר
שנועפי חר מולך מלכי המלכים שהוא
עובר עליהם חמיד כז יכול אשר לא
כרשיתי להקציר שהני אמרו ולא
במרכבה ביחוד וכבר כתב הרמב"ם ז"ל
בהקדמות המורה שהדבר אשר יכהיבו
צמח הנה הוא כדורשו לאלפי ולרצות
צני אדם ; גלילי זהב הם מעשה ידי
השמים

האמלעיה טיס זה חמוכות ווככני
כזבלים . שוקיו הוא הגוף שמונו
כברא העולם וענין שם טיס לו שם
קלות . אדני מו הם הארץ כענין על
מה הדניה העצבו . ונראה כלצבון
הענין טיס כלצבון עלים אין מקמר
להם אלל צני אדם ובסיראה האחד
מהם יחסיב שאין כעוהו ולא ילך כי
אם מעט כלצבון וימלא יוחר מייחאל
וככד ממוכו כן מעשה המקום . בחור
כארזי שהוא עומד וכן מעשיו ולא
יכלו כי אם חדשי לצקרי רבה אמוכהו .
עכ"ל . והנה אם שהוא השל"א עלה
הגדיל חוקיה מ"ע נראה בעיני כי לא
יאמר ראשו על הכסף והוא מציאר
מעלמו ואומר שזי פנימות הדברים
שנחילה סראה דרך כלל ענין הנסתר
מעין כל הי והוא ששכיבו צמפר יורה
עשר ספירות צלי מה עשר ולא השע
כוי . כעוז קוסן שנחילתן ועל כן
כללם כולם צמלת ראש כמזואר צפרדס
ובעסיק רמזים ואמר ראשו כחם מו
חשו הכרנו צמלת כחם כתר הפארת
מלכות שהוא אחדות הגויר והשטיע
צלי פירוד צלי גשמי צלי ריבוי .
אשר הם קשורי ודוקי הסלהבת
צמלת . והיו אמרו ראשו כחם מו
שהוא כתר הפארת מלכו . ונשם
יפרד עולם הפירוד מייחכים ומשואילי
רזוני מלאכי עליון וקליפה . והיו
אמרו קוילותיו כמו הקוילות אשר הם
הלתיים צראש האדם כן קוילותיו
הלתיים חלי חלים רצוח מלאכי ועל
הקליפה אמר שחורות כעורב ויפה
דקדק כעורב שהוא אכזר כן הם
אכזריים . אלל עיניו הם עיני יי
אשר שם אותי הקצ"ה להשגיח בכל
העולם כדכתיב עיני יי הנה ושוטעוה
צכל הארץ . והם המלאכי היומתי
על השעגתי צרלינו . הם כיוני על
אפיקי מים הולכי ומשחעשעי על כתר

שיר השירים

יט

וחלקן לשני סוקיים כי חמיד חלים
 לנעלה וחלים לנעם . ויוקדי על אדכי
 פז כי לכל אחד מנהיגו וכולם צאים
 מפז והרנן הארני הצאים מפז .
 שאמר מקודם ראשו כחם פז . או
 השכים עשר עמודים הם י"ג שבמים
 והם ויוקדי על אדכי פז הם שלשה
 אבות . ומלאה כלבבן . כבר פירשנוהו
 לנעלה או יאמר הלצבן הזה כשחמוד
 חולה לו והראה בחיך האילנות אילן
 אחד עולה על גביהן על כל אילני
 היער ותאמר בלבבך כמה גדול האילן
 הזה וכאשר הצא אליו תראה שהוא
 הקטן שבכולן שיעמוד על הר או
 גבושית גביה . כך הקצ"ה מגביה
 פתחום אדם אחד על כל בני דורו
 כקצור"ה הנרות שהוא לדיק גמור
 ויכול להיות שהוא רשע גמור אלא
 שגיבהו הוא מפני שמועד על גבושית
 גבוה שאצו לדיק היה ע"ד שאמרו
 רשע צן לדיק רשע וטוב לו . וזה כוון
 דוד באמרו לא ראיתי לדיק כעז וזכרו
 מפקש להם ונ"כ אם צכיו לדיקי הרי
 הם לדיקי צן לדיק וטיב להם ואפי'
 אם הם רשעי הרי אמרו רשע צן
 לדיק רשע וטוב לו . וכן אם תראה
 שלפענמי אומי העולם גזרי גזרי
 ומלתיי אל האמר בלבבך שחיו עזב
 אלהים את הארץ לתפגע הזמן . או
 מבלתי יכולת חיו וכמו שאמר המן
 הרשע כבר הזקין כי צמור ומזן כאלו
 הוא אלא שאין ישראל כדי להושיעם .
 חכו מנתק"ה שכבר הזכיר אותנו ע"י
 הנביאים צאם כיטיב מעשינו יטיב
 עמנו ואם כלך חיו קרי ילך עמנו
 צחנת קרי . היט מחיקת מזה שנוהרי'
 מקודם . ואל האמר מאחר שחפץ צנו
 לעשות לדיק וחספס א"כ בודאי אם
 כעשה דבר עזיבה כעשה חסם בעלמותו
 חיו דלתיב מאי איכפת ליה על זה
 קאמר וכלו מענדי . כמאמר אייב
 העתה

השמים שהם גבלי זהב ומלאים
 צהרשים הם הככבי הדומי צהרשים
 לחרשים או קראם ידו כי הם המעלי'
 צחניעתם אשר הם צהם וכאלו היו
 ידו של הקצ"ה כצ יכול שהרי הם
 פועלי ומחשיים כפלוח צעולם הם
 לשלים הם למלחמה הם לזל או ליוקר .
 מעיו עשה שן היא הארץ ומלאה .
 ודעה אורה לעים כי היא צהך השמים
 כמעיס צהך הגוף . וכן לא חקויים
 אם לא צרדה הטל וגם משמים כמו
 האדם השופך דרך פיו לחיך מעיו
 עשה שן כמו חתיכה שן שחלול ועגול
 כן הארץ כדוריה ועגולה וחלילה שהרי
 כמה צריות יש צהך כדור הארץ
 צומחות עמר כצוצור צוהר מ' ויקרא
 אצל מולפת קפירי שהרי הם
 אוקייס מקצב אורה שדומה לרקיע
 והרקיע דומה לכסא הכבוד וכתיב
 ותחת רגליו כמעשה לצבת הקסיר וגו'
 על כן אמר מעולפת צקפירי . וכמו
 ותחפף דתמר שהרגונו יוכחן ואעטפת
 אוף הלא הארץ מעוטפת ומקיצת
 צקפירי הוא הם אוקייס שחפצב
 העולם כילו כמו שח"י צקאלת צפק
 כל הנחלי הולכי אל הים . ים
 אוקייס דוקמר לעלמא כבושפנקא
 תראנו חסם . שוקיו ענודי שש ע"ם
 העדרש זה העולם שכבר לששה ימים
 ואלים על פי דצוריו יאמר על מה
 עומד הם אוקייס שהוא מקצב העול'
 שוקיו ענודי שש שחי שוקיי יש שכל
 אחד יש לו ששה ענודי הרי שנים
 עשר עמודים וזהו קוד ים של שלמה
 שששה שנים עשר צקר תחתי להורות
 כי הים האוקיף כל העולם גם היא
 עומד על שנים עשר ענודי ולפי מה
 שאחז"ל צמדכש חיסא כי כוון צשנים
 עשר צקר כנגד שנים עשר מולות א"כ
 אוף הכל שחי שוקיים וכל אחד יש
 לו י' ענודי והרנן שנים עשר מולות

שיר השירים

הטלחי זה לפעל לך נולד האדם כי
אין חסרון בחוקי ימי וזה שאמרו
וחיטין כח צטל מעלה חיו שמתישין
כחו אלל שנגלה כמתישין כח של
מעלה מאחר שפיסקי לנורות השפע
להריק על עולם התחנות. ועוד זהו
התשח כח שהקצ"ה הוא העוז והמעייז
ורלוכו להיעיז עם צרכיותו וכאשר הם
הולכי דרך עקלקלות הדין כותן שלא
יעיז עומס כדכתי' ולא יראה צד
ענות דבר ושם מאחריך ות"ל ותתיז
וימריה מלאיעצל לך ואין זה מומדה
העוז והמעייז אלל אינו חיו לחסרון
השפע מומנו וכן זה שאמרו מוקיפין
כח הוא על אופן שיטפיע שפע העוז
עלינו ויתגלה ויתראה מדה עוצו על
לאן מרעיתו וזהו אמרו וכולו מומדי'
כי אין חסרון בחוקי ימי. ואולם
צענין אמרס הוספת כח למעלה מלחתי
שכתב משה צר ילחק כ"ו מלפת
חוצ"צ צטס הכז ר' שלמה אלקצן כי
זה שאמרו מוקיפין כח צטל מעלה הוא
צמודי ודי צזה לליש משכיל ומצין
מעלמו. ועל זה אמרה זה רעי זה
דודי צבות ירושלים ורש"י פי' חכו
מוחקים שאמר ושרעו לכפש לא חתנו
צצטרס איי' נאמן לשלם שכר יש
חך מתוק וזה אל תחצלו מעשיכם
וצנפשיכם ותקצלו שכר ועוד האריך
והוא מבוחר צצרות גם צנחמואל!

אנה הלך דודך היפה בנשים אנה
פנה דודך ונבקשנו עמך:

ו דודי ירד לגנו לערוגות הבושם
לרעות בגנים וללקוט ששנים: אני
לדודי ודודי לי הרועה בשושנים:

על דרך שאלת המלכ"י מה דודך
מדוד יאמרו המלכ"י מאחר
שכאילו כחך עתה כאשר היית צאנתי
לח"י. וא"כ תזכו להיות צאור פכי

מלך חיי' ותהיה מעלחכס גדולה מומעלה
המלכ"י וכדלית"ל צמדנש שלעתיד
ישאלו מלכ"י רקיע לישראל מה פעל
לל אל"ס. איכגס לככי כחפסנו עומך
והיתה התעוזה דודי ירד לגנו
לערוגת הצושס הם הכשנות הקדושו'
והטהורות על כן אינו לדודי ודודי לי
ולכן אינו זוכה ליחר שאלת ויחר עז
ועל דרך שאלות האומות מה דודך
מדוד הלל כמו כן האומות יאמרו אם
דודך כמו שאמרת אי"כ צית יעקב
לכי וכלכה צאור יי' וזהו אמרס אנה
הולך דודך וגוי אנה פנה דודך ונצקסנו
עומך. וכפלה הדצור צאשר הכשילס
פיחס צאמרס אנה הולך שמשמעו
חיו שהלך מומנו כליש שהולך ואין
דעתו לחזור על כן מפרש"י דצריסס
לא תאמר שמשצבתינו כך אלל אנה
פנה דודך שפנה הפנים מומך אלל
קיעו לחזור חליך ולדבר עומך פנים
צפנים. והיתה תעוזה ישראל לא
לכס חלק צאלהי ישראל ועתה תרלו
לשהף עומנו. דעו הטלחכס אשר
עשיסם כי רצה היא כי דודי ירד
לגנו לערוגת הצש"י הן סנה הנפשו' הטהור'
מאותן הגיפ' אשר הנגחם עצחתם
ולל חמלתם ושרפתם אותם והם
כעצמו וכשרעו על קדושת הש"י ועלתי
חוררתם כחמור דקה מן הדקה וזהו
ערוגת הצושס כגון ר"ע ומציריו ושאר
הרובי מלכות ועוד ישנן מעלות אחרות
כמוצור צהיכלות פרי צראשית על כן
חזר ואמר לרעות צגנים הגס כי גן
אחד יש אלל צצציל שהיכלות אמר
לרעות צגני' וגוי ועל כן אינו לדודי
ודודי לי לצד ולא לכס חלק ציי' אללהי
ישראל. ורש"י פי' על צניין צית שני
וכן התי' ואמרו צארכוהו לפי כוונתינו!

יפה את רעיתי כתרצה נאווה בירושלים
אימה בגדגלות:
חללה

שכרי אוננו כבר ציני כל אשר דבר
 " כעשה וכשמוע וזהו שהם הרהיזוני :
 ששים המה מלכות ושמונים פילגשים
 ועלמות אין מספר : אחת היא יונתי
 תמתי אהרתי היא לאמה ברה היא
 ליולדתה ראודה בגורת ויאשרודה
 מלכות ופילגשים ויהללוה : מי זאת
 הנשקפה כמו שהר יפה כלבנה ברה
 בחמה איזמה בגדגלות :

רש"י ז"ל פי"ז זה הפסוק אלצהים
 ויולאי יריכו וקלת הסכים
 לדבריו הרצ"ע ז"ל ובאשר כבר הקדמנו
 כי לא בכל מקרא ונקרא ילאנו לחדש
 דבר כי אם כעין לעשות זה לא ימנע
 שכלל ח"ו מגדל האמת והן אמת
 חפלתו על כן כבארי על פי הוודק
 הגם כי נוסף קלת לקח . ששים אמה
 מלכו ששים רבוא שילאו מצן עשרי
 ולמעלה וסמוכי פילגשי שמונים רבוא
 ילאו מאלרים פחותי מצן עשרי ועלמות
 אין מספר חילו הגרים ושמואל חאמר
 וכספחו על צית יעקב ואהובים לפיו
 כצני יעקב על זה אמר אחת היא
 יונתי תמתי שאינה מחלפת בן זוגה .
 אחת יונתי זה אלצהים שכי אחד היה
 אלצהים אחת היא לאמה זה ילחק
 שהיה יחיד לאמו צרי היא ליולדתה זה
 יעקב שצברו לאמו שהוא לדיק ראוה
 צרות ויאשרודה ואשרו אחכם על הגוים
 מלכות ופילגשי ויהללוה אמד"א והיו
 מלכי אומות רגוי . ואולם קוד זה
 הענין כתי מוצאך עם רי יודן צר רי
 אלעי פחד קרייה צעץ החיים וצגן
 עדן ששים אמה מלכות חילו שטי
 חצרות של לדיקים שיושבות צגן עדן
 אחת עץ החיים ועוקקות חצרות ושמונים
 פילגשי חילו שמונים חצרות צינוכית
 שיושבות ועוקקות חצרות חוץ לעץ
 החיים . וכנראה צעתי שזהו אמרם

תרצה היא היחה עיר כלילת יופי
 למלכי ישראל ורושלים היחה
 כלילת יופי למלכי יהודה וכן כהצ
 הרצ"ע והדין עמו ומאחר שאלם
 היפה אין אונתו מועלת על הצרות
 על כן אמר ואעפ"י כן אונתו אמת
 כנגלות הס הולכי מדבר שאלנו מד'
 דגלים והיה אונתו מועלת על הצרות :

הסבי ענין מנגדי שהם הרהיבנו
 שערך בעדר העזים שגלשו בגן הגלעד :
 שניך בעדר הרחלים שעלו מן הרהיצה
 שכלם מתאומות ושבלה אין בהם :
 כפלה הרמון רקתך מבעד לצמתך :

יאמר אונתו אמת יפה וכאזה ואימה
 כשיש לך יראה אונתי ע"ד
 ואחן לו מורא ויראני וזהו הקצו עיניך
 ונגדי שהוא הוראה על הצוטי והיראה
 כמו נער שיושצ לפני רבו וכיצע פניו
 צקרקע ואינו רולה להסתכל בו מפני
 המורא . כך אמת אונתו אונתי הסבי
 עיניך ונגדי כשחצו עיניך ונגדי שלא
 להסתכל כלפי מעלה ע"ד שכהצ צקמר
 חקידים שהונציה ראשו ומסתכל כלפי
 מעלה צחפילה מלאכי רקיע מלעיגי
 עליו וקריי אותו רישא דחזירא וכשהיה
 לך יראה אונתי אז אמת אונתו לפי
 שהם ר"ל עיניך הרהיזני והגדילו אותי
 צהיות יראתי על פניהם על כן אמת
 אונתו . או יאמר הסבי עיניך ונגדי
 שלא יסתכלו דבר ערוה ועצירה .
 וזהו ונגדי רואה שהוא נגדי למרות
 עיני כצודי וזהו הסבי עיניך ונגדי
 אונתו שהוא נגדי לפי שהם הרהיזוני
 כבר על היס ובעבור זה כחקדשו לשמים
 ואין ראוי שיסתמשו לדבר מנוכה ועון
 ובמדקש צטעה שבוזרי חענית וחינוקות
 מחעניי אומר הקצ"ה איני יכול לקצול
 שהרי הם הרהיזוני כבר על היס
 ואוננו יי ימליך לעולם ועד וכשהזקנים
 נחעניי אומר הקצ"ה איני יכול לקצול

שיר השירים

וחדר חסל לחדר חסל חצל חרוב ויש
 צו קלח אור יחד ענע והיחשון וכן
 וחדר לחדר עד פויכל לראות צאר
 היום כך ישראל ומוחר שיש שחר
 שחור חסל חסל חסל כשהיא יום הוענין
 על כן אחר צרה כלצנה ומוחר שהלצני
 הולך וחסר דעה אותה לחמה או שלא
 חלער יפה כלצנה גריעהה היא שאין
 לה אור מעלמה על כן אחר צרה
 כחמה שיש לה אור מעלמה ולא עוד
 חלל שאימה כדגלות כדגלי מעלה .
 או כדגלי מדבר שבכבינה הימה מוחס
 ונזיל חמרו אי מה השחר אין לו כל
 חיל יפה כלצנה הה"ד ויש יקר חסדך
 חלשים וגוי . אי מה הלצנה חסרה
 חף ישראל כן ח"ל צרה כחמה אי מה
 חמה ולצנה אין לחן אימה חף ישראל
 ח"ל אימה כדגלות כדגלות על מעלה
 כמיכאל ודגלו כבגריאל ודגלו והסה
 צקלח דברי כוונתי לדעה קדמויכו ז"ל

אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי
 הגדול לראות הסרהדה הגפן הנצו
 הרמנים : לא ידעתי נפשי שמתני
 מרכבות עמי גדיב :

הרבה ודרשים יש בדברי רז"ל
 צאנו ולאסבי הענישצ לפי
 פסועו גם הועייר לצבות הנכדמי
 בקרב העם ויש אבז הזה יש צו
 לגוי פיד אגזי ציכוי ואגוזי קעטרכין
 פ"י שיש להם קליפה עבה וקשה
 להסחצר כך ישראל יש וסן ע"סין
 לדקה חליתין ויש שאם חמה חובען
 סס כיחנין ויש שאמה חיצען ואין
 עינין מה אגזי זה אינו יכול לגבוז
 העכס שלו שהיא כענע וכיכר כך סס
 ישראל כל מקס שאחד וסס חולך
 אינו יכול לומר אינו יהדי למה שאם
 כיכר הה"ד כל רואיהם יכירום כי סס
 זרע צדך יי ד"ח מה אגזי זה חמה
 כועל אחד וחצירו וכולם והג'ג'י זה

ז"ל צוקכת צרכו . חמי שמואל ללי
 דיחוי חלצר שפירש רש"י לשם כחמה
 לו כאילו העומים יושבים בצבילה . ולא
 כן חכמי עמדי חלל דחוי דיחוי לצב
 מעץ החיים ולא יחוי חמה עץ החיים
 ויהיה רע צעירי שמואל כי לוי חסם
 גדול היה צהורה . ויהיה ראו ליישב
 צאוסן קי הצורוי שהמה עץ החיים
 וכגדו לו שזכו עוכסו דחלית לרי חסם
 ובחסר חמר חליו חמה דחמואל דחסיק
 עוסם דחסיב כולי האי צעלמה דחמל
 וא"כ גם הוא מואוסן שישבתי חמה עץ
 החיים חמר אי חסיב כי יחיליה ללי
 דכן הדין צעל חציה חכניס חרם כיש
 כשגס לוי היה ראו לחעלה חמה אי
 לאו דחלית לרי חסם ח"כ רצ גוצריה
 וכמו דחמואל להצילו חוד סקי חצירות
 חמה עץ החיים . ועלמות אין חקסר
 אין קץ לחלעיד"י יכול ססן חלוק"י זה
 ומה ח"ל חמה היא כולם דורשים
 חעעם חמד מהלכה חמי חגיכה שיה
 חמה חקו חמד :

מי זאת הנשקפה כמו שהר יפה
 כלבנה ברה כחמה אימה כדגלות :

רש"י כחצ ראוה צמות וחסמות
 וגוי ומה היא קיליכה . מי
 זלה הסקפה וגוי . וא"כ חסרה
 חסונה השחלה . על כן חמי אימה
 מחר שהכחיב חמר חמה היא יוכתי
 חמתי צדך חידם צל לפרקמה יחר
 ואחר חס חרלו לידע מי היא יוכתי
 היא הסקפה כמו שחר איכנה כשחר
 חומות שחלה להס גדולחס צעמע חרוב
 צעעם חמד חצל ישראל חמי כן לצקרי
 יסקיכה כשחר הזה שחולך וחחיר
 מעע ע"ד חמה צוקר וגם לילה צוקר
 לישראל כמו הסצוי שחולכיין וחול"חין
 חמה חציה חסקרי"י שהוא חסך חסל
 לא יוכל לקצול שחולכוהו חכף לאור
 היום או חפילו לחדר חלל חמה חלל

לסודות כמו כמו פעם השתחננס כאסר
יבאם הסולא :

ז) שובי שובי השולמית שובי שובי
ונחודה כך מדה רתהו בשולמית
במתולה המהננס : מדה יפו פעמך
בנעלים בת נדיב חמוקי ורכיך כמו
הלאים מעשה ידי אמן : שררך אגן
הסחר אל יחסר המוג במנך ערמת
חטים סיגה בשושנים : שני שריך
בשני עפרים תאמי צביה : צוארך
במגדל השן עיניך ברכות בחשבון
על שעה בת רבים אסף במגדל
הלבנון צופה פני דמשק : ראשך
עליך בברמל ודלת ראשך כארגמן
מלך אסור בדהמים : מה יפית ומד
נעמת אהבה בתענוגים : זאת קומתך
דמתה לתמר ושריך לאישבלות :

שובי שובי השולמית שובי שובי
ד) פעמים שובי כנגד די
גלות שכל גלות אומרים שובי שובי
נאמר הנקום השולמית השלימה
באומיתך שובי אלינו ונחם ונחמי
מוך שמים ושלטוננו והוא לטן וחמי
הזה כמו דרש כי תכחמוא וחמי נסיב
לחס מה גדולי חסני לי שמהא חקובה
לגילת לגלי מחסה מוצר חסו כנחלת
הנחמים וכן לרש זרכות . ועוד דרסומו
השולמית שמשלמת כפסה לצרכה
וכהנה על שמו מה חסו בשולמית
כמהלם מחסים וכוי יכולי חס לעשות
לכי מחל כמו שנעשה ליעקב אציו
בלאחו מצית לכן . די זרכים צטס
כי לוי אור שמים רצוא מלכמי היו
מקדי וחלי לפני יעקב אציו עיה
בלאחו מצית לכן ורצן אחרי קיך
רצוא סהיד ויאמר יעקב כאשר ראם
מחנה אליהם זה סני שמים רצוא
ויקרא שם הנקום כהוא מחסים סני

אחר זה כך סן ישראל לקה (כך כחצו
וכל לגרום חטא) אחי סולן מרגימי
טמי היום אחי יחטא . ואלוה הכחצו
אחזי חננה רחמי יחד לגבי הם הכחצו
סעתיכות ובחילו פכיתו מווך נעסית
מוכן שבתו חלל קדשתי חסר בארץ
סוה . ואלירי כל חשלי צס אל האמר
כן חלא אל גכה אגוז סם ישראל אשר
צחי חיים צצילס סזה ידתי נכסא
כבוד מנס ונחשין ללחות צאני הנחל
סלצמי סם סעיתו והכלין מעסיהס
סטיציה סל ישראל ללחות ספרתי הגפן
קודס שנעשה קוחר זה ישראל סנקרלו
גפן כידוע . ירל סגרתו וכן סנלו
סרמיתו סלח עשו מעשה מחסבה עוצי
סקציה מלכסה למעסה . וכזיל דקשו
אל גכה אגוז ידתי זה סצולס ללחות
צאני הנחל חילו ישראל ללחות ספרסה
הגפן חילו צחי ככסית וצחי מלכסות .
סנלו סרמיתו חילו סטיכות סיופצן
ועיקקי צחירה סורות סורות כננעמי
רמיתו . מקציה כמי וחוורת להקציה
חמה חננה אל גכה אגוז ידתי ללחות
וגי כלי להכרות סכיתך צחיתו וחמי
כקציה סיתו סשכיתך צעליתו
ובקדשתי אשר צארך ככל ולא דעתי
כי כפתי סותתי סמה חת עלמי כנעסיה
עיצים סלחיה רחי על ידיהם לחיות
מרכציה עווי כדיב פמי לחיות מנכסה
להקציה סיהיה עווי כדיב סללין לחיות
סקציה סהיה כדיב חו סצולמית סווי
מחחר סהיה יחד ללחות צאני הנחל
להסרות סכיתו עלינו חלי חננה סן
סן סמרכבה ואלמלא סיתו יודע זה
לא סולרכתי להסחעצד צין סלחות
סלחותים חלי שובי שובי כלקמן ולכן
כחצו עמי צויד ויש חס למקורת וכן
דרשו זרכים זזה סלשין עמי כדיב
עמי סוס מהלך כדיב חו סצולמית
וסכה לא לריך לרתיק לימר סהיה
נוקמת כפי רשי ואלוס יס חס למקרת

שיר השירים

צצתיהם . ומאחר שכבר ידועי דברי
צבותינו אזכרם לקמן בקלרה כי רש"י
זיאלו לקמן והנה כבארם לכחובי
האילו על פי דעתנו . ומאחר שישראל
שבחוהו להקציה ולמעלה למטה ראשו
כחם אז עיניו לחיו ידיו סוקיו כדי
להוסיף השפע העשור והקדוש עליהם
כשמן הטוב היורד על כן זכרו המחזר
הספר לישראל שבחם ולמענה למעלה
כדי שיחשאו יתכשאו לעלות פני
עליון והתחיל בשבחן ואמר מה יפ:
פעמיך צנעלים מלות עליי רגל . מלות
חליה ויבוס מלות נעילה של ימין
וקסירה של שמאל צת כדיז הוא
לזכרהם שדקדק צמלות כמפורסם בכמה
מקומות . חמוקי ירכיך שותחירים צטר
יריכי צמכסי צד כמו הכהני שסו
עושי להם כמזרח צדה ואמר כמו
חללי מעשה ידי אמן שהם עהירים
שלא נראה בהם שום טפה זרע וכקיים
כמו החללים שהם מעשה ידי אמן
אשר לא נמלא בהם שום דבר הפוסל
אותו . אח"כ אמר שרכך הוא הטבור
כמו אגן הקהר פי כמו חלי לצנה .
כשחלי מאירה וחלי איכה מאירה לא נראה
שום אור יולא חץ לחליה וכאילו מסך
מגדיל בעלמה צין אור שלה לשחורית
שלה כך אהם גדורים שלא ליגע
מהטבור ולמעט ולמה כדי שאל יחסר
המזוג הוא כינוי לכלי הזרע כדי שלא
יוליא זרע לצעלה וכמו שאחז"ל צפי
כל היד מעיבזכו ולמעט תקלץ ידו
ואמר הגם שצטנך ראוי להרבות
זרע והוא אמרו צטנך ענמת חטים
שהחטי פרי ורבים מאל משאר תבואות
אעפ"י כן סוגה צטושני וכמו שאחז"ל
הכלה אומרת לחתן כשישנה אדומה
נראית לי חכף ומיד פורש ומנה
וכאילו נעשה קיג וגדר ציניהם . שני
שדין וגוי הן הנה שתי רליעות של
חפילין החלום על השדים או הללית
שלפני

ק"ך רצוא . ופי' מחנה קי רצוא
כמחנה ישראל מה יפו פעמיך צנעלים
הם אומרים לה חפילים אנו שחדצקי
צנו צטביל נוי ומטיצות שראינו צך
צעורך ציפיך מה יפו פעמיך צעלייח
סרגלים צת כדיצי לזכרהם ילחק ויעקצ
וזי הדך הדרכתי צלך רטי ואין
המקרא מתייבז כי מאחר שישראל
הטיצו להם מה החזו ואין רלווינו
לידצק צך אי"כ איך יאמרו ומחילה
הדצקי צנו ונעשה מונך דוכסי ואח"כ
יאמרו הדצקי צנו מפני מעלתך וזה
אין לריך לשצר האוזן כי צמעע
הצנכות יצין כל צר דעת שאינו
מתייבז יפה והנה לכחוב דרך אשר
צחתי . כי למעלה אמרה ישראל לא
ידעתי שאפי' בגלות המר אכי מרכבה
לאלוהי לורי אחסה צו ע"י למידת
החורה . והנה אמר שלמה ע"ה על
כן אחת עם יי' ומאחר שתחלה כי
אחת מרכבי לקדושה כשגבה ע"י החורה
והמלות לכן טובי טובי ומכריתו
טובי מעון מיתות צ"ד טובי ומלות
ל"ת טובי ומדברי קופרי . או טובי
לעשו מ"ע ונחזה צך בגלותך ואמר
ונחזה לי רצים כי כן דרך המלכות
לדבר כשמדבר בעדו מדבר לי רצים
וכן כשמדברים אליו מוכי אותו צלי
רצים דבר אדוני הארץ וכאלה רבות .
ומדבר שזה יטיצו כ"י מה תחזו לי
רבי דרך כבוד כאשר כחצנו כלוי מה
תחזו אדונינו שלמה מה תחזו בגדולי
השולמית ומטיצ נזכה לראות כמחלת
המחכים די דגלים או שיהיו כאלאכי
מעלה וכן מה יפו צבר פעמיך צנעלים כל
השצח עד קופו כן תזכו לחזור אליכם
גדולתכם . מה יפו פעמיך צנעלים
פירשנוהו . ורז"ל דרשוהו שלא היו
האומות יכולים לשלוט צמומיותם כשעלו
לרגל שהיו אריות מסצבים צתיהם
ומלאכי רקיע צדמותם נככסי ויולחי

ומאחר שהשירי כ"י באשה וכן אחז"ל
 ויגש גיחזי להדסה וללמד שאחזה צהוד
 יפיה שלה על כן חזר ואמר ושדיך
 לאשכלית, ואפשר שירמוז על הלדיקי
 שהם משפיעי צרכים טובה לישראל
 וצמדקש איתא חמוקי יריכך אמר רי
 יוחנן כל חמוטין ופרכיקי פ"י מעניגי
 שישראל מחעניגים צעולם הזה צרכות
 וילה שניחנה צין טיריכ"י כמו חללים
 כמו חליים מחמת ידיה תיניקת
 הנמולים ומתי מחמת ידיהם! שררך
 חגן הקהר אילו הקסדרן שהיו
 יושבים כגורן עגולה, אל יחסר חמוג
 אל תחסר סנהדרין זה שהוא חמוג
 לה את ההלכה במוך ערומת חע"י מה
 חע"י כך מילת מה חמה זו קופגת
 כך ישראל יהיו סיפגי נכסי אומות
 העולם, לוארך כמגדל השן זה יעקב
 שצקש עשו לנכרו, וכן משה שצקש
 פרעה להרגו עיניך צרכות אילו
 הקסדרין צרכות צחצחון וילי לחושצון
 ל"ו מוצין ולי"ם מחיבין על שער צח
 צרים זו ההלכה שיולאח מצית שער
 ומרוחת לצרים, אסף כמגדל הלצון
 זה צ"ם שכתין בצבאו של עולם כמו
 האף צבוצו של אדם, ליפה פני
 דושק אמר ר"י עתידה ירושלם שחפא
 מבעת עד שערי דושק וכו', ראשך
 עליך ככחול, אמר הצ"ה לישראל
 הרעים שצבם חציבים עלי כחליהו
 שעלה להר הכחול, ודלת ראשך
 כחונגון חציבים עלי כדניאל דכתיב
 ציה והלצישו לדניאל ארנוכא מלך
 חסור צרהעים שאקר עלמו צשצועה
 שהוא משרה שכינתו צישראל צרהעים
 צרכות אצרהם דכתיב ואל הצקר רן
 אצרהם וצרכות יעקב דכתיב וילג את
 המקלות מה יפיה צמלות ומה כעמם
 צגמילות חסדי, זאת קומחך דמחה
 לתמר חכיה מישאל ועזריה שנסלבו
 לכצטן האם דומים לתמר מה תמר

נגזרה

שלפניו, ובאשה שאינה תיניקת צנה
 יותר וכו"ד חודש לוארך כמגדל השן
 זהו ראיה לדבריני שכתבנו למעלי
 שכהתפארות הוא לרוב הלצניות כאשר
 ידוע כי השן הוא לצן והלכון הקשר
 של חפילין שחאחריו עיניך צרכות
 צחצחון על שער צח רבים כלומר עיניך
 זכ"י וקיי"י וצרכי"י צרכות חצחון
 להסחכל וללמוד צחירה על שער צח
 רצ"י, אסף כמגדל הלצון כמו שפ"י
 הרצ"ע שאותו המגדל היה קנה לא
 היה עקים כן אתה והלכון כי עקומיות
 השנים יורה על רוע מעשים אות
 האדם וכל צר דעת ישמר עלמו מאלם
 שיש לו עקומיות כגון חיעם עקומה
 ויכול לפרש אסף לי אף או לשון
 חפים שהוא פנים והלכון שאר עקומיות
 צפניו, ואם יהיה לדיק גדול חע"י
 כן לא יעמוד צצרכו אחת וחי אלף
 חבל אחת אסף כמגדל הלצון הליפה
 פני דושק, ראשך עליך ככחול הוא
 מקום רחב גדול כפאחי כלומר מקום
 יש צראש להכיה שחי חפילין, ודלת
 ראשך היא קליעה הראש, היא
 חשוצה כחונגון מה הארנוגן הזה אין
 זורקי"י אותו לאיצוד מאחר שהוא יקר
 מאל כן ישראל אינם זורקי"י לאיצוד
 פאת הראש, ועל כן מלך חסור
 צרהעי"י מלך הוא הקצ"ם נקשר צעבות
 חשצה חלנך צעבור רילות שאחם
 רלים למלות או מלך הוא כלל הראש
 שהוא מלך כי שם משכן המוח חסור
 קשור צחלחלי מלות לא חשימו קרחה
 הקפת הראש הכחת החפיל"י צביצהו,
 ועל כן מה יפיה ומה נעמם לחשוב
 אותך חשצה צחענוגי"י לא כחשצה
 הקדומה שהיה לך לער ויגון ואחנה
 חלא להתענג עמך ומאחר שקומה
 זקופה כ"י קלח באשה וכן פ"י רש"י
 לעיל גבי כמגדל דוד לוארך על כן
 חזר ואמר זאת קומחך דמחה לתמר

שיר השירים

לחיותי העולם השקוצות נלחתי כמו
שלמדו מהאבות אשר לא נתי רק
ישיבים ויקיילו לעת הסמייה וע"ד
ש"חח"ל יעקב חזינו לא נתי :

אנה לדודי ועלי תשוקתו : לכה דודי
נצא השדה נלינה בכפרים : נשכימה
לברמים נראה אם פרהה הגפן פתח
הסמדר הנצו הרמונים שם אתן
את דודי לך : הדודאים נתנו ריח
ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם
ישנים דודי צפנתי לך :

ה) מי יתנך באח לי יונק שדי אמי
אמצאך בחוץ אשקך גם לא יבוז לי :
אנהגך אביאך אל בית אמי תלמדני
אשקך מיון הרקה מעים רמוני :
שמאלו תחת ראשי וימינו תחבקני :
השבעתי אתכם בנות ירושלים מה
תעירו ומה תעוררו את האהבה עד
שתחפץ :

מאחר שהקצ"ה אור לישראל חכך
כיון העוז צנה עדוב
שפתי יסכי ודומי האומי צתקוצותם
על זה אור כ"י להקצ"ה אני לדודי
ועלי תשוקתו כתי שלין תשוקת חשה
אלא לצעלה כך אין תשוקתן של ישראל
אלא לאציהם טבשמים . ועל כן דודי
לכה נלא השדה . הוא ירושלים שילחק
קראו שדה נלינה בכפרים כדכתיב בזכרי
פירות השב . נשכימה לכנתי מאחר
טבחחילה כנתי שלי לא נערת עכשו
נשכימה לכנתי והן הנה צתי כנתי
וצתי מדרכות ומאחר שאמר למעלה
אל גנת אגוז וגוי הפחה הגפן חזרה
ואמרה נראה אם פרהה הגפן כמו
שפירש"י צעלי וקרא . פתח הסמדר
צעלי ונכה . הכלו הרמונים צעלי
תלמוד שיה ראוים להיראה שם אתן
אח

כנחה עליה טריפה ולא כשרמו חף
לילו כן . ונחוך זה הנודע משונע
דנה יפו פעמיך וכל השדה כתי
דברי הקצ"ה הן :

אמרתו אעלה בתמר אחזה במנסניו
ויהיו נא שדיד באשכלות הגפן וריח
אסף כתפוחים : והכך בין הטוב
הילך לדודי למישרים דוכב שפתי
ישנים :

משיבה הסכימי ואמרה מאחר שיש
בך כל השדה המעולה
הזה על כן אמרתי אלעה צמור הכיל
זאת קוונך דמחה לחנך ולחזה צקסניו
להדציק טכינתי צכס או שאני נועל
הלדיקים מצניכס לכפר עליכס כמו
שהיה הענין צחכני מישראל ועזרה
להתקדש טמי על ידם וזסו ויהיו כל
שדיך כאשכלות הגפן טרימו עוז וריח
אסף כתפוחי איתא צמדק כסילאו
ח"מ"ו מן האש כתיב וריח נור לא עדת
צסון והיה דומה כתי לכיח טדי של
תפוחי . והכך כיון הטוב מאחר שיש
טבחו להקצ"ה למעלי צכתי ונחתי
וצמור טבחן של ישראל לא נוכר החיך
על כן אור להם הקצ"ה וחכך כיון
הטוב אני אספר טבחן שחכך כיון
הטוב הוא יין הנחיק הכזלע צאיברי
ולא יזיק לאדם כן חכך הולך לדודי
למישרי כלומר דרך מישור ולא צמיה
וצעקיזה והנה רש"י דחק עלמו מאד
בזה הפסוק לפרש וחכך כיון הטוב
דברי הקצ"ה והולך לדודי דברי ישראל
ואני אומר כי הרוח הקדוש אומרת
מאחר הקצ"ה לישראל וכולו דברי הקצ"ה
ומאחר הולך לדודי כמו ואל ושה
אמר עלה אל יי ואמר וצמה יוכר
חכך טסוא כיון הטוב צמה טסוא
דובצ שפתי יסכים שישראל דובצים
מה שלמדו מאבות העולם וכן משיבי

האם גם הוא נכון אשקף מ"ן הרקח
 כסכים כך פירשוהו אבל לא יתכן
 לפרשו כן כי יגיד עליו ריעו מעסיק
 רעויו אמנם הכלון כונו ספירסיסו
 חז"ל אשקף מ"ן הרקח אילו משכיות
 גדולות של ר' חייא רבה ושל ר'
 הושעיא ושל צר קפרא ונשנת ר'
 עקיבא מעסיק רעויו אלו ההגדות
 שטענן כרמון שאלו חתה לראשי
 השצנתי אחכס כפי' רש"י שכו"י
 נקצנת דיצירה כלפי האומות אעפ"י
 שאני קיצלת ומחלונת דודי מחזיק
 צדי והוא למשען לי בגלותי לפיכך
 השצנתי אחכס מה תעירו ומה תערו
 כי לא יועיל לכם!

מי זאת עולה מן המדבר מתרפקת
 על דודה תחת התפוח עוררתך שמה
 הבלתך אמך שמה הבלה ילדתך:
 שימגי בחותם על לבך כחותם על
 זרעך כי עזה כמות אהבה קשה
 בשאול קנאה רשפיה רשפי איש
 שלהבת יה: מים רבים לא יוכלו לכבו'
 את האהבה ונהרות לא ישטפוה'
 אם יתן איש את כל הון ביתו
 באהבה בוז יבזו לו:

אמר הקצ"ה לישראל אחס אומרי'
 מי יתכן כאח לי וגוי אביך
 אל בית אומי ומשיצ' אס חדעי מי
 זאח עולה מן מדבר העמים מן העגליות
 שאחכנו הפקר בגליו' כמדבר כדכ"ו ושמית'
 כמד' ובאיו' זכות תעלה ומי מי ההולכי'. מי
 שמהפרכת על דודה שמהצרת צבעלה
 ומאחר שידוע כי האח והאחות הם
 יותר מורגלים זה אלל זה וע"י זה
 אין יחיאים זה מזה על כן אמר הקצ"ה
 ומתפק' על דודה ככלה הנשואה
 לדודה שיש לה מורא ומפני והכלון
 בזהים ומתפק' עליו יחיהרג על בנתו

אח דודי לך כי צעיותיני ומאחר
 שאחכנו בגילה אין אנו יכילי' לסקוד
 על מוצות פתחך יום יום כאשר כל
 יום קללת' קסה ומחצירו וקסיס
 מוצותיו של אדם כו'. ופעבוד מלכות
 הכחמן הוא ירחם עלינו ויוליאנו ומעבדו'
 לחיות. הידולאים פי' הרצצ"ע לוח
 כדמות לוח אדם והכלון עולמי ישראל
 שלא טעמו טעם חטא. ועל פתחיו
 כל מגדי' הם צבות ישראל שדננקו
 בצעליהן ואין נדבקות באחר ואפי'
 אין מכירי' אדם אחר. ופי' מגדים
 שאוגדות פתחיהן לצעליהן חדשי' גם
 יכני' גזירות שמתחדשו מדגני קופרים
 לפתחי' כלבי לטורים לך בצבילך ומאחר
 שהיכולת ציד הקצ"ה לקרא לישראל
 אומי. כדכתיב ולחמי אלי האזינו אבל
 לא שישראל יאמר באופן זה להקצ"ה
 לקרא אותו בני צעבור שהוא עליה
 הצילות על כן לא אמרי' רק מי יתכן
 כאח לי ויונק שדי אומי הכלון
 כציכול שינק ויהיו מחוקי' עליו דצרי
 כ"י וגזרת קופריהם ואח האמור כאן
 הכלון כמסה ואהן כדכתיב ויפגשו
 צהר תאלהי' וישק לו על כן גם אני
 למאלך בחיץ אשקף הכלין שאפי' צוען
 שאחכנו חוץ לארץ ישראל והאומי' גזרי'
 שמד אחכנו מתי' בנשיקה ומוקרי'
 הכפע אפילו מדצרי קופרים ואפי'
 ערקתא דמסאכי אין משכ"י וזהו גם
 לא יצו לי וזהו כידוע שהאומות
 כשרואים שישראל עומדי' באמונתם
 וכזהים צולית גם צדצרי קיפרי'
 מפארי' ישראל וכשרואים שחי' לא
 יעמדו על עומדס כגין שעותי' חי'
 עומדס או כיוולא צזה הם עלומס מצוי'
 אוחס וזהו גם לא יצו לי. וע"י זה
 אכסגך אביך אל בית אומי זה בית
 המקדש ושס תלמדכי כאשר למדה עמי
 ומקדס תלמדתי תורה באהל מועד.
 והרצצ"ע כהצ כי תלמדתי חוץ על

שיר השירים

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה
וכהרות הם העולמי כדכתיב מי הנער
העלומי את מלך אשיר אעפ"י כן
לא יטעוהו ואפי' אם יתן איש את
כל הון ביתו באהבה יחזו לו ישראל
לפי שאינם מפלי' בכל זה רק לקדש
שמו ברכים :

אהות לנו קטנה ושדים אין לה מה
נעשה לאהותינו ביום שידבר בה:
אם הומה היא נבנה עליה מירת
במה ואם דלת היא נצור עליה לוח
ארז: אני הומה ושדי כמגדלות! אז
דייתי בעיניו כמוצאת שלום :

התרגום יונתן פי' זה הכתוב
באופן ושללחמיו באופן
נאית כלשך יראה הרוחה ורטי' גם
הכאז"ע פירשוהו על אוחן שזה מעבר
לכהרי כוש ורבו העדרשים משענות
ראשינו והנה ייעדנו בתחילת הספר
בש"מה אמר אילו הוקראות על הנפש
העוורה הנחונה זאת האדון יי'
לצארה ואמי אחות לנו קטנה ע"ד
וכי יתכור איש את בתו לאמה איש
דל קציה אמה דל נשמתא . וקראה
אחית כי הוא צין הדי' יסודות וכמי
הגיפכ"י כמו האחות צין האחים שאין
לה כח צין האחים . על זה אמר
אחית לנו קטנה וקראה קטנה מפני
שאי' מורגשה בחוש ועוד קטנה שבאח
מיומין זעירי' באדם כמבואר בהזכר
בהסו' ינוקא דאמר לרי' ילחק מזינא
צד דכשמתא דאית צד אחא צין
מיומין זעירי' ואמר אחית לנו קטנה
ושדים להניק מהם לעולם הבא הם
המעש' טובי' אין לה . אי"כ מה נעשה
לאחיתנו ציום טי'דובר זה כשחשמוד
לדין אילו מיימי' לזכות ואילו משמאולי'
לחוצה . והסי' על זה אם חומה
היא שבטחה עלמה צעתי' גמור בהקצ"ה
כיושכ

הקדוש ולא חזונוג לאמר ולמה כי
ראוי לעשות לך כן שהרי אילו לא
הייתי כבר היית את וקדם ימים רבים
באשר היית קטנה שוכנת חמה
החפיה שאין לו כל ששם הצלחך אורך
ושם ילדה אותך והלכה לה והניחך
שם והיית את מוטל בחמה ואני
עורכתיך משינתיך ולקחתיך על כן
ראוי לך ליהג על קידוש שמי והדמיון
אני יי' אלתיך אשר הוללתיך מלאך
מלכים והמדע ידוע שהי' להם הריון
חמה החפיה כי שם היה להם
המעוררות החמה ושם ילדו זה
ידוע . שיומי כמותם אמה כ"י לפני
הקצ"ה הנני מוכן לקדש שוך וידעתי
כי נקום חנקום דם עצדיך אבל
חשוח עלי כפשי עד זכר הזכר ועל
כן שיומי כמותם וגי' . להזכירני
במהרה ואם לא זכיתי להזכירני מהר
כל כך שיומי לפחות כמותם על
זרועך וזרעך צעצור שתי דברים ק"ש
דכתיב והיו הדברים האלה על לצדך
וצעצור הפילין שזה צרוע על כן
שיומי כמותם על לצד וכמותם על
זרועך כי עזה כמות דכתיב ולמות
חוללות היא האסכרה שקשה ככל
המיתות כן עזה אהבתנו עליך שאפי'
המיתה החמורה שבולס אנו קובלין
קשה כשאל קראה שאנחנו ונקנא'
להקצ"ה והרלון השאול הזה היא קשה
ואל מהמות כמו שאמרו המית' קשה
ממה שלפניה וקלה ממה שלאחריה
והרלון שאפי' אנחנו קובלי' יקורי'
גדולי' בכל זאת עינינו ליה רשפיה
של אהבה רשפי' אש טלבתת יה למה
היא רשפי' אש מפני שיי' איש מלחמה
ואנחנו בלחו היא האשה אי"כ יה
חמוס ע"ד זאת צרית אלהיה טכחה
כמו שפי' שם הראז"ע על כן רשפיה
רשפי' אש . מים רבים הן האמות
דכתיב כהמות ימים ישאון כשטף

שיר השירים

כד

בנגנים חברים מקשיבים לקולך
השמיעני: ברח דודי ודמה לך לצבי
או לעופר האילים על הרי בשמים:

ואמר הקצ"ה כנני שלי לפני הס
כרס יי לזאת צית ישראל

והרלין כי אני משגיח עליהם לתת
להם כנאמר הכחוז כי יי יתן חכמה
ונפיו דעת וחכמה שמשגיח על ישראל
צטרע לתת להם חכמה כמו שדרשו
חז"ל עשל למלך עשומט האכילה ופיו
וכיתן לבנו כך כי יי יתן חכמה לכל
אבל ופיו דעת וחכמה לישראל והו
כנני שלי לפני להשגיח עליו ובודאי
אחה שלמה היטבת ונעשיך צנה
שהמשכת לצס על ידי כתיבת האלף
שילמדו תורה כי נחוד שלא לשמה
צא לשמה ולכן אותו זכות האלף לך
שלמה לפון לך אבל הלומדי למדו
די חלקים לשם נמון וחלק החמשי
לשמה על כן דיני כנעול צקודש
ואין להם זכות אלא החמשיה ואמר
לא אשפוז צזה רק היושבת צגנים
כלו את ישראל הישבת צגנים חזרים
ונקטי"ו לקולך השמיעני כמו דח"י
לר"ש ותיבתא השמיעני. כי צזה
אשרה שכינתי ציניכי ואולם גם רוח
הכתוב לקחום איתם פיוח הלועק
ולוחים ככוכיאל לא יחפלו לצרר
האמת וון השקר רק להשמיע
צמרום קולם ולא ישמעו לאיש
אשר תורה אמת צפיהו ולא צאלה
חפץ האל רק חצרי ונקטי"ו לקולך
הן יהיה ריש ותיבתא או אחד מיודעי
התורה שאומר האמת והה ונקטי"ו
לקולו וישאו ויחנו וצצר לצרר האמת
ולא צבאי לקחור הדצרי האמתי
כאשר צעו"ה צעת הזאת כל העם
רואים את הקילוה צצית הככה צעעת
החפילה ולא די שנצטלי החפילה
צעלמס גם ונצטלי אוחן הנחפלים
וכצד

כיוצא בחומה כשגבה או אם חומה
היא שהיה מבין לומדי תורה ומקייע
להם ומחפה עליהם כצנה עליה עירת
כסף היא עה"צ אשר לו חכמה נפש
כל חי שיזכה חכף לעה"צ ואם לא
עסקה צתורה ולא קייעה להם רק
לת היא שהיתה ציתו פתיה לרחה
לעניים והו ואם לתת היא ללור עליה
לוח ארז נשים עליו לוח ארז ויהיה
מוכח צתו צחיצו הקצר עד יפרע
עוכשו ואז יעלה ונעלה. כי ישקיף
הש"י לרחמו ואמר שלמה אני חומה
ר"ל כשמת: היא חומה כי הייתי מבין
על התורה ולומדיה ולא עוד אלא שדי
כנגדולת שהייתי וניק אחרי צחכומי
ומתייתי שלמדתי להם אז הייתי צעניו
כמולאח שלום הגם שצקשו למתייתי
עם אוחן שאין להם חלק לעה"צ אבל
צעניו הקצ"ה הייתי כמולאח שלום כמו
שילחה צת קול ואמר חזית איש ומהר
צמלאכחו ומספר והולך איך ששלמה
הרצין תורה:

ברם היה לשלמה בבעל המון גרזן
את הברם לנמרים איש יבא בפריו
אלף כסף:

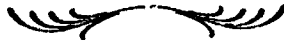
כי כרס היה לשלמה צירושלים שהיא
רצוח עם והמון רב ודומה השיצ"ו
לכרס כמו כרס שצצנה שהיו יושבים
שורות שורות ככרס נחן את הכרס
לנערים הושיצ שס גדולי ישראל כגון
צניהו ושאר גדולי וכשהיה אחד אומר
דבר חידוש דבר מתיק שהוא פרי של
אדם היה נחן לו שלמה אלף כסף והו
איש יצא צפריו אלף כסף כלימור כל
איש כשהיה מציא פרי מדע פרי
ישוה לו היה נחן לו אלף כסף:

ברמי שלי לפני האלה לך שלמה
ומאתים לנמרים את פרו: היושבת

שיר השירים

בעת הזאת לבדה חכמת חכמינו וביני
בבחינו כסתור ולחה הצטחה ציד חוץ
כי לעמיד ומלחה הארץ דעה את יי
וגוי . ע"כ צרה דודי וון הגולה ודעה
לך ללצי או לעיפר האילים למהר
הגאולה על הרי צמחים הוא הר המורי
ובית המקדש שיצנה צ"צ אכ"ר כך
דברי רש"י ואולם לפי דבריו קשה למה
יאמר הרי , הרי המקדש צנוי צהר
המוריה . ויותר כרל"י דברי הראב"ע
על הררי ליון כי שם ליה יי את
הצרכי . חיים עד העולם אכ"ר !

וכבר אמרו זמן תורה לחוד זמן הפילה
לחוד אלא אף גם זאת שאינם נוטים
אזניהם לשמוע האמת רק נוחתי עלי
צקולם על כן שנאח"י כי צאים להראות
גודל לעקחם הצלה על כן אמר חכמי
מקשיבי כו' . ומה שכחתי האלף לך
שלמה חיל כן דעת רז"ל קלח וחזיהנו
למה לא אמרו כן על כרס היה לשלמה
ואולם מ"מ כמי קדש הס צדוך הנסתר
כמו שפ"י רש"י ז"ל ואמרה כ"י צרה
דודי וון הגולה מאחר שאתה חפץ
צמרי המקשיבי כו' . והנה צעו"ה

שבה והודיה לאדון המליאות אשר בללו כהיה וכחיה לעולם .
אשר החיינו וקיינו והגיענו עד הלם . ויעלה כל זכרי
לרלון למכיו שיחלינו ויקיינו ויקיינו לחצר קפרי רבים
ויהיה עם פי צעה הטיפי ולא אכשל צדצר הלכה
ולא אכלם . כה עחירה דורש צלוי עם יי ונצקש
טוצים קטיכי וזעירח דמן חצריח אליא צן
לאח"י וזה"ל שלי"י"א לואכץ יז"י"א!

